MÜLTECİLERE YARDIM

ADNAN OKTAR (HARUN YAHYA)

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 40.000 resmin yer aldığı toplam 55.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah (sav)'in mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah (sav)'in mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Maldivlerde kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin çok önemli bir hizmet olduğu ortaya da çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

✦ Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

✦ Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

✦ Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

✦ Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları bir arada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

✦ Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

✦ Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

✦ Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Nisan 2016

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Kayışdağı Mah. Değirmen Sok. No: 3 Ataşehir - İstanbul / Tel: 0 216 6600059

Baskı: İklim Ofset

Litros Yolu Fatih İş Merkezi No: 280 Topkapı - İstanbul Tel: 0 212 6134041

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

www.harunyahya.tv - www.a9.com.tr

İÇİNDEKİLER

Giriş.....12

Mültecilere Destek Olmak
Allah'ın Razı Olacağı Güzel Bir Tavırdır.....16

Sayın Adnan Oktar'ın A9 Televizyonunda
Mülteciler Konusundaki Açıklamaları.....28

Myanmar'da Yaşananlar İnsanlık Suçudur.....32

Rohingya Halkından Birleşmiş Milletlere Yardım Çığlığı.....38

Ya Bir Mülteci Kampında Yaşıyor Olsaydınız?.....48

Yermük'te Yaşanan İnsanlık Suçuna Acil Son Verilmelidir!.....52

Myanmar'daki Zulmün Perde Arkası.....58

Ya Arakanlı Olsaydınız?.....64

Yemen'in Onlarca Sorunundan Biri: Göç.....74

Mültecilerin Hayatını Nasıl Kolaylaştırabiliriz?.....80

Suriyeli Mülteci Kardeşlerimizin Güvenliği
Misafirperver Türk Halkına Emanet.....88

Tampon Bölge Suriyeliler İçin Güvenli Bir Sığınak.....98

Türkiye-Suriye Sınırında Bir An Önce
Güvenli Bölge Oluşturulmalı.....102

Libya'nın Mülteci ve Göçmen Çıkmazı.....108

Denizin "Kara Suları"na Terk Edilenler.....114

Teknelerle Gelen Sığınmacılar Tayland İçin Bir Yük mü?.....122

Yeniden Rohingya, Yeniden Bir İnsanlık Dramı.....132

Avrupa Ülkeleri Yaşadıkları Mülteci Akını Karşısında
Neler Yapabilir?.....138

Rohingya Müslümanları Kendi Yurtlarından Sürgün Ediliyor.....146

Krizin 4. Yılında Suriyeli Mülteciler.....152

Harabe Bir Ülke: Suriye.....160

Kaçak Göçmenler: Avrupa'da Sadece Bir İstatistik mi?.....166
Suriye ve Yermük Kampı'nda Yaşanan
İnsanlık Dramı Devam Ediyor.....176
Yermük'ün Yardım Çığlığı.....182
Dünyadaki Mülteci Sorunu Sevgiyle Çözülür.....190
Sayın Adnan Oktar'ın A9 Televizyonunda
Mülteciler Konusundaki Açıklamaları.....208
Avrupa İnsanlık için Harekete Geçmeli.....218
Rohingya Trajedisi mi, Yoksa Vicdan Körelmesi mi?.....224
Kuzey Afrika'da Sığınmacılarla Değil, Sığınmacı Olmayı
Mecbur Kılan Koşullarla Mücadele Edilmeli.....232
Türkiye'nin Suriyeli Göçmenlere Yardımı
Ekonomik Bir Kayıp Değildir.....240
Tarih Türkiye'yi Unutmayacak.....246
Vicdanlar Körelince Çocuklar da Ölür.....254
Soykırımlar... Başı Öne Eğik Liderler.....262
Avrupa Mülteci Sınavından Geçecek mi?.....268
"Ölüm Yolu"ndan Gelenler ve Avrupa'nın Sınavı.....276
Avrupa Mülteci Krizine Net Çözüm: Sevgi.....282
Libya'da Öncelik Bloklar Arası Sevgi ve Şefkat Tesisi Olmalı;
Devamında Uzlaşı Doğal Olarak Gelir.....288
Büyük Beklentileri Olmayan Mülteciler.....294
Güvenlik Sorunu Duvarlarla Çözülmez.....304
Mülteciler Avrupa İçin Sorun Değil Önemli Bir Değerdir.....314
Seçim Zaferi Rohingyalara Ne Getirecek?.....322
İnsan Hakları, Bildirge Üzerinde Var
Ama Dünya Üzerinde Yok.....328
Mülteciler Türkiye'yi AB'ye Yakınlaştırdı.....336
Mülteciler Paris Saldırılarının Sorumlusu Değil Mağdurudur.....344
Zulmün Nedeni Müslümanların Sahipsiz Olmasıdır.....350

Türkiye Mülteciler Konusunda Tekrar Önemli
Bir Rol Üstleniyor.....360
Sonsöz.....366
Ek Bölüm: Evrim Yanılgısı.....370

Giriş

Müslümanlar tarihin hiçbir döneminde bugünkü kadar şedit bir saldırı ve zulümle karşı karşıya kalmamıştı. Irak'tan Arakan'a, Libya'dan Suriye'ye, Çin'den Avrupa ülkelerine, dünyanın dört bir yanında yaşayan Müslümanlar bugün korkunç bir şiddet yağmuru altında, küçük bir yardıma dahi muhtaç halde yaşamak zorundalar. Gece gündüz demeden devam eden bombardımanlar, gökyüzünde sessizce belirip bir anda etrafı alev topuna çeviren insansız hava araçları, radikal grupların kan donduran şiddeti, kendi insanına acımasızca zulmetmekten çekinmeyen diktatörler, fakirlik, açlık ve Kuran'ı terk edip hurafeleriyle Müslümanlara korkunç bir hayat sunan bağnazların neden olduğu acı, bugün milyonlarca mazlum Müslümanı kendi vatanlarında yaşayamaz duruma getirmiş durumda.

Oluşan tablo öyle vahim ki, bu şiddetli yıkım dalgası kadın, çocuk, yaşlı demeden önüne çıkan her Müslümanı yutarken, yardım çağrıları çoğunlukla cevapsız kalıyor. Bugün 2. Dünya Savaşı'nda yaşanan vahşetler belgesellere konu olurken, günümüzde her gün şahit olunan çok daha vahim ve korkunç görüntüler sıradan akşam haberleriymiş gibi algılanabiliyor.

Diğer bir deyişle, Müslümanlar bir yandan savaş, zulüm ve şiddetle uğraşırken, bir yandan da dünyanın tepkisizliği ve Müslüman karşıtlığı ile mücadele etmek zorunda.

Kuşkusuz ki, bu Müslüman karşıtlığında İslam'ı yanlış yorumlayarak, hurafeleri nedeniyle İslam'ı şiddet dini gibi gösteren bağnaz sistemin etkisi büyük. Söz konusu bağnaz sistem, sevginin, güzelliğin, şefkatin, özgürlüğün, kadın haklarının, demokrasinin gerçek kaynağı olan İslam'ı karanlık, yasakçı, kadın düşmanı, tüm güzelliklere karşıt bir sistem olarak gösteriyor. Özellikle Batı medyasında bu tarz bir imajı destekleyen görüntülerin sıkça yer alması, durumu daha da körüklerken, zulüm altında inleyen mazlum Müslümanlara gidecek en ufak bir yardımı da engelliyor. Bağnazlık nedeniyle İslam dünyasına yönelik düşmanlık öyle bir safhaya ulaşmış durumda ki, Batı dünyası denizlerde boğulan bebekleri, kamyonda havasızlıktan ölen mazlumları, mülteci kamplarında insanlık dışı şartlarda yaşayan zayıf bırakılmışları görmezden geliyor.

Tüm bu zulüm ve şiddet milyonlarca mazlum kadın, çocuk, yaşlıyı, tehlikeli ve bilinmeyen bir yolculuğa itiyor ve milyonlarca insandan oluşan dev mülteci dalgaları meydana geliyor. İşte bugün dünyanın şahit olduğu, tarihin en büyük göçmen krizinin nedenlerinden birisi de bu. Milyonlarca Müslüman, doğup büyüdükleri topraklarını, evlerini, kültürlerini, geleneklerini, hayatlarını, ailelerini, evlerini, varlıklarını geride bırakarak sonunda ne olacaklarını bilmedikleri bir yolculuğa, bilmedikleri topraklara doğru yola çıkıyor. Birçoğu bu uğurda şehit olurken, hedeflerine varan az bir kesim çoğunlukla hiç hak etmedikleri insanlık dışı muamelelerle karşılaşıyorlar.

Yüce Rabbimiz Nisa Suresi'nin 75. ayetiyle zayıf bırakılmışlara sahip çıkmamızı, onları korumamızı ve dünyadaki zulmün sona ermesi için gayret etmemizi emretmektedir. Yine mezhebi, kökeni, dini ne olursa olsun yolda kalmışa, yoksula ve esire yedirmek, fakirlere ve ihtiyaç sahiplerine yardımcı olmak sonsuz rahmet sahibi Rabbimiz'in tüm insanlara emridir. Bugün dünyadaki zulmün nedeni, insanların Allah'ın dinini terk etmeleri, şeytanın fitnesiyle birbirlerine düşmeleri, İslam ahlakından uzaklaşmaları ve tüm bunların sonucunda, mazlumlara yardım etmemeleridir.

Dünya ülkelerinin bir araya gelerek bütçelerinin çok az bir kısmıyla tüm dünya mültecilerinin sorunlarına çare bulmaları, bu insanlara güvenli birer barınak ve insan haysiyetine yaraşır hayatlar sunmaları çok kolaydır. Dolayısıyla ortaya çıkan mülteci sorununun çözümü için tüm insanların yapması gereken; Allah'ın emri gereği bir an önce bir araya gelmek, zulümden kaçan ve güvenli bir barınak arayışında olan bu mazlumlara şefkatle ve sevgiyle kucak açmak ve halihazırdaki tüm imkanları onlarla paylaşmaktır. Vicdanları yaralayan ve 21. yüzyıla asla yakışmayan mülteci sorunu ancak bu şekilde kesin bir çözüm bulacaktır.

Bu kitapta günümüzün en büyük sorunlarından biri olan mülteci problemini tüm detaylarıyla ele alacak, her konuda olduğu gibi bu konuda da Yüce Rabbimiz'in emri doğrultusunda hareket edilmesi durumunda, söz konusu acı manzaraların kolayca sona erebileceğini anlatacağız.

Mültecilere Destek Olmak Allah'ın Razı Olacağı Güzel Bir Tavırdır

İlmi Araştırma Sayı 109- Temmuz 2013

Muhacirler, günümüzdeki ismiyle mültecilere karşı Müslümanların tutumu nasıl olmalıdır?

Mültecilere yardım edilmesi Müslümanlara neler kazandırır?

Birleşmiş Milletler dünya üzerinde yaklaşık 50 milyon mültecinin olduğunu bildirmekte ve bu mültecilerin çok büyük bir bölümünü Müslümanların oluşturduğuna dikkat çekmektedir. Özellikle de sömürgeci ülkelerin İslam topraklarının zengin kaynaklarını ele geçirme hedefleri nedeniyle son bir asırdır milyonlarca Müslüman toprağını, evini, işini terk etmiş, komşu ülkelerde, kamplarda çok zor şartlar altında yaşamak zorunda bırakılmışlardır. Savaş, şiddet ve işgal neticesinde gerçekleşen bu ilticaların ardından terk edilen topraklara başka halklar yerleştirilmiştir. Örneğin günümüzde Filistin halkının üçte ikisi mülteci konumundadır. Hatta Filistin'in içinde yaşayanların dahi büyük bölümü evlerini terk etmek ve kamplarda yaşamak zorunda bırakılmışlardır. ABD müdahalesinin ardından yurtlarından ayrılmak zorunda kalan çok sayıda Iraklı, zulüm gördükleri Myanmar'da evlerini terk eden Rohingyalar, 2 milyona yakın Afgan, Keşmirli, Somalili... Kısacası yüzbinlerce mülteci var. Şimdi de Suriye'de yüzbinlerce mülteci ana yurtlarını terk etmektedir.

İslam tarihinde mülteci hukuku çok önemli bir yer tutar

İslamiyet'in ilk yıllarında işkence ve zulüm dayanılmayacak noktaya geldiğinde Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) yanındaki Müslümanlarla birlikte Medine'ye iltica etmişti. Mekke'den Medine'ye göç eden bu Müslümanlara "Muhacirler" (göç edenler) denilmiştir. Muhacirler Medineli Müslümanlar tarafından çok güzel bir şekilde ağırlanmışlardır. Muhacirleri barındıran, onlara her türlü yardımda bulunan Medineli Müslümanlar ise "Ensar" (yardım edenler) olarak adlandırılmıştır. Allah bu iki mümin topluluğunun her ikisinden de razı olduğunu şöyle bildirmektedir:

> **İman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda cehd edenler (çaba harcayanlar) ile (hicret edenleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte gerçek mümin olanlar bunlardır. Onlar için bir bağışlanma ve üstün bir rızık vardır. (Enfal Suresi, 74)**

Peygamberimiz (sav)'in "Ensar-yardımcı" ismini verdiği Medine halkı önceki yıllarda hac mevsimlerinde Mekke'ye giderek gizlice Resulullah (sav)'e biat eden ya da biat eden Müslümanların tebliği ile İslam dinini kabul eden Yesribliler'den oluşuyordu. İslam'ı Mekkeli Müslümanların çoğundan daha geç kabul etmişlerdi ama onlar gibi güzel ahlaklı, samimi ve fedakardılar. Bu değerli zatlar kendilerine sığınan Muhacirleri kardeş bilmiş, mallarını evlerini, yiyeceklerini Muhacirlerle gönülden paylaşmışlar ve üstün bir ahlak göstermişlerdir. Allah Ensar'ın gösterdiği bu güzel ahlakı şöyle bildirmiştir:

> **Kendilerinden önce o yurdu (Medine'yi) hazırlayıp imanı (gönüllerine) yerleştirenler, hicret edenleri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç (arzusu) duymazlar. Kendilerinde bir**

açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 9)

Ensar'ın bu güzel ahlakı hayırlara vesile olmuş ve İslam sadece Medine'ye değil tüm dünyaya yayılmıştır. Allah hicret edenleri ve onlara yardım eden bu üstün ahlaklı Ensar'ı Tevbe Suresi'nde şu şekilde müjdelemiştir:

Öne geçen Muhacirler ve Ensar ile onlara güzellikle uyanlar; Allah onlardan hoşnut olmuştur, onlar da O'ndan hoşnut olmuşlardır ve (Allah) onlara, içinde ebedi kalacakları, altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte büyük 'kurtuluş ve mutluluk' budur. (Tevbe Suresi, 100)

Kuran ayetlerinde gösterdikleri fedakarlık, sevgi, şefkat ve merhametleri övülen bu topluluğun güzel tavırları bütün dünya Müslümanlarına örnek teşkil etmeli ve günümüz Müslümanları da mültecilere aynı ahlakı göstermelidir.

Peygamber Efendimiz (sav) zamanındaki ensar gibi Suriyeli mülteci kardeşlerimize sahip çıkmak İslam anlayışının gereğidir

Suriye ile ilgili tartışmaları dinlemek, bazı provokatörlerin çirkin tavırları yüzünden bu mazlum insanların tekrar savaş ortamına dönmeyi tercih ettiklerini duymak, gümrük kapılarında beklerken yüzlerindeki o çaresiz ifadeyi görmek vicdan sahibi insanların tümünü elbette çok rahatsız etmiştir. Düşünün ki bu insanların çok büyük bölümü meslek sahibi, geniş imkanlara sahip, evi, arabası, geçim kaynakları olan insanlardı. Ancak Suriye'deki zulüm o kadar şiddetli ki, ölüm korkusuyla arkalarına dahi bakmadan kardeş topraklara iltica ettiler, hicret ettiler. Bombalanmak, tecavüze uğramak, dipçiklerle öldürülmek yerine, mülteci olmayı tercih ettiler. Yıllardır emek emek kurdukları hayatlarına dair her şeyi geride bırakarak sadece ailelerini koruyabilmek için topraklarımıza sığındılar.

Ülkemize gelen bu Suriyeli kardeşlerimizle olan ilişkimizi siyaset veya ülke ekonomisi çerçevesinde düşünmek, "konjonktür, jeopolitik, reel politik" gibi kavramların arkasına sığınarak soğuk açıklamalar yapmak insanlığımız adına büyük bir felaket olur. Hayatımıza dair her şeyi olduğu gibi halihazırda yaşanan bu durumu da İslam ahlakı çerçevesinde, sağduyu ve vicdanla düşünmemiz ve ona göre vicdanımızı kullanarak davranmamız gerekir.

Allah'ın Kuran'da bildirdiği üstün merhametli ahlak

Allah Kuran'da, Muhacirlerle, yani zalim yöneticilerin zulmünden kaçan savunmasız insanlarla karşı karşıya olduklarında Müslümanların nasıl bir tavır göstermeleri gerektiğini şöyle bildirir:

Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize Katından bir veli (koruyucu sahip) gönder, bize Katından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına mücadele etmiyorsunuz? (Nisa Suresi, 75)

Ayette bildirildiği gibi mazlum erkekler, kadınlar ve çocuklar söz konusu olduğunda Müslümanların hemen yardıma koşmaları emredilmektedir. Allah bu ayetiyle ırk, inanç, mezhep hiçbir ayrım gözetilmeden zulme uğratılan her kavme yardım etmeyi Müslümanlar üzerine bir sorumluluk kılmıştır.

Evini, yiyeceğini, suyunu ve diğer maddi imkanlarını bu mazlum insanlarla paylaşmamak, yardıma muhtaç olan savunmasız insanlara yardım etmemek, sadece kendi çıkarlarını düşünmek Kuran'da yerilen, çirkin bir davranıştır. Kuran'da "yolda kalmış kişilere" yardım eli uzatılması şöyle emredilmiştir:

Akrabaya hakkını ver, yoksula ve yolda kalmışa da. İsraf ederek saçıp-savurma. (İsra Suresi, 26)

Görüldüğü gibi yolda kalmış kişiler Kuran ayetlerine göre yardım etme konusunda öncelikli bir gruptur. Mültecilik ise yolda kalmışlığın, yani evsiz, yiyeceksiz bir yolculuk halinin tam karşılığını oluşturmaktadır.

İşte İslam ahlakının ve vicdanın bir gereği olarak bizler de Peygamberimiz (sav)'i ve sahabeleri üstün bir ahlak örneği göstererek en güzel şekilde karşılayan Ensar gibi olmalıyız. Kendimizden önce Suriyeli kardeşlerimizi düşünmeli, önce onların yiyeceğini, içeceğini, ısınmasını, yatacak yerini temin etmeli, onları rahatsız edecek her türlü tavır ve konuşmadan dikkatle kaçınmalıyız.

Hicret, yalnızca Peygamberimiz (sav) döneminde yaşamış olan sahabeler için değil, onlardan sonra yaşayan ve onların yolunu izleyen tüm müminler için son derece güzel bir örnek oluşturmaktadır. Önemli olan ise, hicretin şeklinden çok, hicret sırasında yaşanan manevi gelişim, imani olgunluk ve güzel ahlak ya da bir başka deyişle hicretin ruhudur. Bu ruh, farklı şekillerde de olsa tüm müminler tarafından her çağda ve her coğrafyada yaşanabilir.

Mültecilere yardım kişiye iman derinliği ve olgunluk kazandırır

Mültecilere yardım etmek insanın nefsindeki cimri ve bencil tutkulardan arınmasına vesile olur. Dolayısıyla Peygamber Efendimiz (sav) zamanında olduğu gibi bugün de mültecilere yardım edenler ve onlara maddi manevi çeşitli imkanlar sunanların Allah'ın izniyle imanları sağlamlaşmış ve ahlakları olgunlaşmıştır. Çünkü mültecilere yardım edenler sahip oldukları malları Allah'ın rızasını kazanabilmek için kullanarak, maddiyata değer vermediklerini gösterirler. Bu kişiler mümin kardeşlerinin huzuru ve rahatlığı için fedakarlıkta bulunurken, kendi nefislerindeki bencil duygulardan kurtulmuşlardır.

Bu nedenle mültecilere yardım her şeyden önce imanda derinleşmek, kamil imana kavuşmak için önemli bir vesiledir. Allah Kuran'da bu üstün ahlakı şöyle haber vermektedir:

Gerçek şu ki, iman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cehd edenler (çaba harcayanlar) ile (hicret edenleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte birbirlerinin velisi olanlar bunlardır. İman edip hicret etmeyenler, onlar hicret edinceye kadar, sizin onlara hiçbir şeyle velayetiniz yoktur. Ama din konusunda sizden yardım isterlerse, yardım üzerinizde bir yükümlülüktür. Ancak, sizlerle onlar arasında anlaşma bulunan bir topluluğun aleyhinde değil. Allah, yaptıklarınızı görendir. (Enfal Suresi, 72)

Zaman, Ensar'ın gösterdiği üstün ahlakı, fedakarlığı gösterme zamanıdır. Ensar gibi olmak ihtiyaç içinde olana kucak açmaktır, gerekirse aç kalmak ama Muhacir'i yedirmek, gerekirse uyumamak ama Muhacir'e yatacak yer sağlamaktır. Ensar gibi olmak ırk, din, renk ayırımı gözetmeksizin muhtaç olanı bağrına basmak demektir. Bize yakışan, şartlar ne olursa olsun Ensar gibi olmaktır.

http://www.harunyahya.org/tr/eserler/178216/

Sayın Adnan Oktar'ın
A9 Televizyonunda mülteciler konusundaki açıklamaları

12 Mayıs 2013, A9 TV

Suriyeli mültecilere yönelik sözler çok ayıptır, misafire böyle söylenmez. Bakın, bu insanlar nasıl geliyor biliyor musunuz?

Kaçıyor çocuklarıyla beraber, diyorlar ki, "çocuklarımıza, kızlarımıza tecavüz ediyorlar, bizleri öldürecekler". "Allah rızası için bizi kurtarın" diyorlar. Kapıya gelmiş, sen de kapıyı yüzlerine kapatıyorsun. Ne konuma düşersiniz biliyor musunuz, Allah vermesin. Bu cinayetlere, tecavüzlere seyirci kalmış olursunuz o zaman. Bir çocuğu biri kesmeye kalkıyor, elini kaldırmış, elini tutsan durduracaksın. Ne demektir bu? Tutmazsa elini, bu cinayete sessiz kalmış olur o kişi, Allah vermesin.

Yapmayın, etmeyin. Milyonlarca kişi bile olsa Türkiye'ye alacağız Suriyeli kardeşlerimizi.

Provokasyon yapıyorlar, provokatörler buluyorlar. Biz bunlardan etkilenmeyiz. 100 bin bomba patlatsalar, biz Suriye'den bize sığınan insanlara kapı kapattırmayız. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı yapılsınlar, kanun çıkarılsın, geri göndermeyelim onları Suriye'ye veya iki vatandaşlıkları olsun. Türk vatandaşlığına da geçirelim. Ev yapalım, yerleşsinler Hatay'a.

Allah vermesin, bu nasıl bir şeydir böyle? Allah Katında sorumluluğu olabilir bunun. Cinayete seyirci kalınmış olunur böyle bir durumda.

Ben merak ediyorum, bu kişiler kendileri Suriye'de olsalardı ve birileri onları öldürmeye kalksaydı, çocuklarına, hanımlarına tecavüz etmeye yeltenselerdi ve kapı da yüzlerine kapatılsaydı, nasıl karşılarlardı bu durumu?

Tabi ki hiç kimse bunun kendisine yapılmasını kesinlikle istemez.

Myanmar'da Yaşananlar İnsanlık Suçudur

Harakah Daily ve Burma Times – 4 Ocak 2014

Myanmar'ın Arakan eyaletindeki Rohingya Müslümanlarına karşı acımasız yöntemlerle yürütülen etnik temizlik hareketi sürecinde yaşanan katliam, zulüm, işkence ve vahşetin boyutları hayal gücünün sınırlarını zorlayacak niteliktedir.

1942 yılından beri yürütülen sistematik arındırma politikası doğrultusunda yapılan katliam ve sürgünler sonucunda, bölgedeki 4 milyon Müslüman nüfustan geriye şu an yalnızca 700 bini kalmıştır. Bugüne kadar 3 milyon Müslüman, komşu ülkelere göçe zorlanmış, yüzbinlerce Müslüman şehit edilmiş, on binlerce yerleşim birimi yakılarak yok edilmiş, on binlerce kadın tecavüze uğramış, yüzlerce cami ve medrese yıkılıp harap edilmiştir. Hapsedilmiş ve işkence gören binlerce Müslüman olduğu bilinmektedir. Ancak bu kişilerin akıbetleri belirsizdir.

Son yıllarda, Bangladeş hükümeti sınırlarını mültecilere kapattığı için kaçak olarak bu ülkeye sığınmak isteyen yüzlerce Müslüman, sınırdaki nehir ve denizlerde boğularak hayatını kaybetmektedir. Bu da ülkeyi bütünüyle Müslümanlardan arındırmak isteyen Myanmar yönetiminin işine gelmektedir.

2013 yılında Haziran ayı itibarı ile yeniden alevlenen saldırılarda 330'un üzerinde Müslüman köyü, cami ve medreseler de dahil olmak üzere ateşe verilerek Müslüman kardeşlerimiz evlerinde diri diri yakılmıştır. Bağımsız insan hakları kuruluşlarına göre, yalnızca 2012 Haziran ayında bu bölgede 1000 Müslüman acımasızca şehit edilmiş ve 125 bin kişi evlerinden ve köylerinden sürülerek ormanlarda yaşamak zorunda bırakılmıştır.

İnsan Hakları İzleme örgütü, geçtiğimiz aylarda Arakanlı Müslümanlara karşı işlenen insanlık suçlarıyla ilgili 153 sayfalık bir rapor yayınlamıştır. Raporda Myanmar yetkilileri, Arakan eyaletinde Rohingya Müslümanlarına karşı etnik temizlik yapmakla suçlanmıştır. BM tarafından yapılan açıklamaya göre ise Arakanlı Müslümanlar dünyanın en çok zulme uğrayan toplumsal grubudur.

Myanmar yönetimi, her ne kadar kendisini şiddet ve terör olaylarının dışında göstermek istese de saldırılara göz yumarak, Müslümanlara yardım ulaştırılmasını engelleyerek, seyahat ve insanca yaşama özgürlüklerini kısıtlayarak ve saldırganları kollayarak bu soykırıma destek sağlamaktadır.

Bunun yanı sıra, devletin Müslümanlara getirdiği uygulama ve yaptırımlar tam anlamıyla insanlık dışıdır.

Rohingya Müslümanlarının vatandaşlık hakları yoktur ve devletin hiçbir imkanından faydalanamazlar. Pasaport alamaz ve hastalandıklarında devlet hastanelerine kabul edilmezler. Devlet ya da özel kurumlarda ücretsiz çalıştırılırlar. Devlet memuru olma ve liseden sonra eğitime devam etme hakları yoktur.

Müslümanlar, bir köyden başka köye gitmek için bile devlete vergi vermek zorundadırlar. Saat 21.00'den sonra sokağa çıkmaları, polisten izin almadan akraba, komşu ziyareti yapmaları yasaktır.

Müslümanların beton ev yapmaları da yasaktır, ancak ahşap ev yapabilirler. Bu evlerin mülkiyeti de devlete aittir. Sabit telefon ya da cep telefonu, motorlu taşıt sahibi olmaları yasaktır.

Kendilerine bir suç isnat edildiğinde savunma hakları yoktur, derhal hapsedilirler. Polis ya da asker gerekçe göstermeden evlerine baskın yapabilir. İstendiğinde keyfi olarak da tutuklanabilirler.

1962-2011 yılları arasında komünist askeri yönetimle idare edilen Myanmar'da Müslümanların yok edilmesi adeta bir devlet politikası haline getirilmiştir. Ardından geniş çaplı usulsüzlüklerin yaşandığı siyasi seçimler sonucunda ülkede yine komünist askeri cunta güdümünde sözde demokratik bir yönetime geçilmiştir. Sonuçta bugün yine komünist askeri cunta, aynı politikayı kukla hükümet üzerinden devam ettirmektedir. Amaç, yok ederek ya da sürgün ederek Müslüman nüfusu sıfıra indirmektir.

Arakan'da süregelen Müslüman zulmü bugüne kadar hep fanatik Budistlere mal edilerek etnik bir kavga gibi gösterilmeye çalışılmıştır. Oysa herkesin bildiği gibi Budistler, inançları gereği insan öldürmekten şiddetle kaçınan naif, uysal ve barışçıl insanlardır. Gerçek faillerin ise kendini Budist olarak gösteren, komünist derin devlete bağlı çeteler ve terör örgütleri olduğu artık bilinmektedir. Daha önceki şiddet ve katliamları "Lion Thein" isimli terör örgütü yapmaktayken yakın zamanda başlayan yeni dalga şiddet olaylarını "969 Hareketi" üstlenmeye başlamıştır.

Bu çetelerin üyeleri genellikle Tayland ve Çin'de komünist gerilla eğitimi alarak Myanmar'a gelen militanlardan oluşmaktadır. Doğu Türkistan'daki Müslümanlara karşı yürüttüğü benzer etnik temizlik hareketi, Komünist Çin'in çok yakın dost ve müttefiki olan Myanmar'daki olayların da perde arkasında olduğu ihtimalini akla getirmektedir. Zira, zengin yeraltı kaynakları, petrol rezervleri ve enerji kaynaklarına sahip olan ve Ortadoğu petrol ve gazının geçiş noktasında yer alan Myanmar, Çin'in stratejik olarak en önem verdiği ortaklarından biridir. Böyle bir ülkede Müslümanların söz sahibi olması ise komünist Çin devletinin en son isteyeceği durumdur.

Dünyanın dört bir tarafında Müslümanların başına gelen zulüm, şiddet ve katliamlara dünyada birçok ülke nasıl her zaman seyirci kalmaktaysa Arakan için de değişen bir durum yoktur. İşte bu on yıllardır değişmeyen manzara, Müslümanlar aşağıdaki ayetlerin hükmünü yerine getirip birlik olmadıkça, bu acıların son bulmayacağının çok açık bir göstergesidir:

> **İnkar edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur. (Enfal Suresi, 73)**
>
> **Ve haklarına tecavüz edildiği zaman, birlik olup karşı koyanlardır. (Şura Suresi, 39)**

Müslümanların bir araya gelip tek bir vücut olarak hareket etmelerini istemeyen, gereksiz gören ya da pasif ve çekimser kalan kişiler ise çekilen bu acıların, yaşanan bu zulümlerin, dökülen Müslüman kanlarının vicdani sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalacaklardır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi, Harakah Daily ve Burma Times gazetelerinde yayınlanmıştır:

http://en.harakahdaily.net/index.php/articles/analysis-a-opinion/8322-events-in-myanmar-are-crime-against-humanity-.html -

http://burmatimes.net/events-in-myanmar-are-crime-against-humanity/

Rohingya Halkından Birleşmiş Milletlere Yardım Çığlığı

Harakah Daily – 27 Ocak 2014

Güneydoğu Asya'nın Çinhindi bölgesinin en büyük ülkesi olan Myanmar'da 70 milyonun sadece 3 milyonunu Müslüman nüfus oluşturuyor. Ancak buna rağmen Müslümanlara karşı ciddi bir vahşet uygulanıyor. Bu vahşetin ana kaynağı ise etnik ve dinsel ayrımcılık.

Ülkede yaşayan yaklaşık 800.000 kadar Rohingyalar Müslümanı vatandaşlığa kabul edilmiyor. Bu insanlar, geçmişte komşu ülke Bangladeş'ten gelmiş olan "kaçak göçmenler" olarak görülüyor. Diğer yandan sınırdaki kıyı şeridinde yaşayan Rohingyaları Bangladeş yönetimi de ülkesine kabul etmiyor.

İki ülkenin de dışladığı Rohingya insanları, bu topraklarda "ülkesiz insanlar" olarak yaşam mücadelesi veriyorlar. İki ülkenin de reddetmesi sebebiyle Rohingyalar nüfus cüzdanına, dolayısıyla herhangi bir vatandaşlık hakkına dahi sahip değiller. Varlıkları ispat edilemediği gibi, yoklukları da ispatlanamıyor.

Eğitim, sağlık gibi sosyal haklardan ve kamu hizmetlerinden yararlanamıyorlar, hastanelere kabul edilmiyorlar, devlet dairelerinde çalışamıyorlar. Eğitim imkanları olmadığı için okuma yazma bilmeyenlerin oranı % 80. Çocuklarına doğum belgesi dahi alamıyorlar ve evlenme izinleri de yok. Mal, mülk, toprak sahibi olamıyorlar. Betondan ev yapma izinleri yok, ancak bambu ya da ahşap evlerde yaşayabiliyorlar ki, bunlar da saldırılarda ve yoğun yağışlarda kolaylıkla tahrip oluyor.

1978'den bu yana Myanmar'da "yasa dışı göçmen" olarak görülen Rohingya halkına yönelik baskı ve zulüm politikası olduğu bilinen bir gerçek. Haziran 2012'den beri de bu uygulamalar şiddetlenmiş durumda. O günden bu yana, çoğu Arakan (Rakhine) eyaletinde yaşayan Müslümanlar olmak üzere, 240 kişinin hayatını kaybettiği, 250 binden fazla kişinin de yaşadıkları yerleri terk etmek zorunda bırakıldıkları belirtiliyor.

Rohingya halkına yönelik saldırılar ise sona ermiş değil. 14 Ocak 2014 günü Myanmar Askeri Kuvvetleri, Polis Kuvvetleri (Hlun Hteins) ve Rakhine teröristleri Arakan eyaletinde bulunan Ducharidan (Kilai-Daung) adlı Rohingya köyüne vahşi ve kanlı bir baskın gerçekleştirdiler. Görgü tanıkları bu saldırılarda yaklaşık 60 kişinin öldürüldüğünü, birçok masum köylünün tutuklandığını, kadın ve kızlara tecavüz edildiğini, 200 kadın, 6 erkek ve 5 çocuğun da kayıp olduğunu iddia ediyorlar. İnsan hakları örgütleri, Rohingya Müslümanlarının yaşadığı Ducharidan köyüne yapılan saldırıda yüzlerce kişinin de korkudan kaçarak bölgeyi terk etmek durumunda kaldığını bildirdiler. Şu anda, 340 barınak ve 4000 kişinin yaşadığı yerleşim alanı tamamen boşalmış durumda. Köy, yetkililer tarafından "yasak bölge" ilan edildi ve dışarıdan gelen gözlemcilerin, gazetecilerin ve Rohingyaların köye girişleri yasaklandı.

İddialara göre olaylar Duchiradan köyü yöneticisi Aung Zan Phyu tarafından sekiz Rohingya'nın öldürülmesiyle başladı. Köylülerin bu olaya şahit olması nedeniyle, suçu gizlemek isteyen köy yöneticisi, köylüleri tutuklamaya çalıştı ve üzerlerine ateş açtı. Ayrıca olaylar sırasında köydeki genç kızlardan birine tecavüz edildi. Bu gelişmeler sebebiyle bölgede gerilim daha da arttı ve olay yerindeki polislerden biri köylüler tarafından öldürüldü. Ardından da Arakan (Rakhine) eyaletine bağlı Maungdaw bölgesi yetkilileri, güvenlik güçlerinin köylüler üzerine ateş açması emrini verdi. Görgü tanıkları, yetkililerin ölen köylülerin cesetlerini saklamaya çalıştıklarını söylüyorlar. 22 Ocak günü gelen haberlerde ise

Naypyidaw yönetiminin, Rohingya halkından olan 10 yaşın üzerindeki tüm erkekler için bir "yakalama emri" çıkarttığı bildiriliyor. Bunun da masum halka karşı yeni bir soykırım dalgasının habercisi olduğu endişesi giderek büyüyor.

Ancak bu, Rohingyalara yönelik ilk katliam haberi değil. Rohingyaların esir alınarak insan ticaretinde kullanıldıkları, çeşitli işkencelere maruz kalarak öldürüldükleri, cesetlerinin kamyonlarla ormana taşındığı, parçalara ayrılarak kesilip oluk kenarlarına atıldığı, kadınlarına tecavüz edildiği ve öldürülmeden önce göğüslerinin kesildiğine dair tanıklar olduğu anlatılıyor.

Rohingya halkı korku içinde. Ancak kendilerini korumak adına yapabilecek hiçbir şeyleri yok. Ne sığınabilecekleri bir kurum ne vatandaşlık hakları ne de hukuki hakları var. Dünyaya seslerini duyurabilecekleri en sıradan bir teknolojik imkandan dahi yoksunlar.

Myanmar Hükümeti, BM İnsan Hakları Özel Raportörü Tomas Ojea Quintana'nın olayların araştırılması talebi üzerine tüm bu olayları yalanladı ve bir polis memuru dışında Rohingya halkından ölen hiç kimse olmadığını belirtti. Arakan (Rakhine) Eyaleti Başbakanı Hla Maung Tin ise, dünya medyasını "karalama kampanyası" yürütmekle suçladı. Tabii burada şunu tekrar hatırlatmak gerekir ki, Rohingyaların vatandaş olarak kabul edilmedikleri için nüfusa kayıtları zaten yok. Dolayısıyla ölseler de, ortadan kaybolsalar da, onların varlığını ya da yokluğunu ispat edecek resmi bir kayıt yok. Bu nedenle iddialar doğruysa, görgü tanıklarının ifadeleri ve cesetlerin varlığı, olayların ispatlanabilmesindeki en önemli deliller. Fakat yetkililerin katliamlara ilişkin delilleri hızlı bir şekilde yok ettiği ve bu sebeple de dünyanın, yaşanan bu olaylara ilişkin kanıtlardan habersiz kaldığı bildiriliyor.

Evet Müslüman Rohingya halkı çok zor durumda. Bu insanların kurtuluşu içinse öncelikle Birleşmiş Milletler'in harekete geçmesi ve Rohingya halkının tüm yaşama haklarını garanti altına alacak bir çalışma için gerekli adımları atması gerekiyor. Maungdaw bölgesindeki olayların daha da büyümesinin önlenmesi ve yapılan katliamların doğruluğunun tespit edilebilmesi için, deliller ortadan kaldırılmadan bir an önce uluslararası bir araştırma ekibinin gidip ülkede inceleme yürütmesi en acil konu. Ardından abluka altına alınan köyden çıkarılan halkın, barınaklarına geri dönebilmeleri ve orada onlara güvenli bir ortam oluşturulması için kalıcı çözümler alınması gerekiyor. İşkencelerin, tecavüzlerin, yağmalamaların, haksız tutuklamaların, cinayetlerin durdurulması; bu hukuksuz uygulamaları yapanlar hakkında gerekli sorgulamaların ve kanuni işlemlerin yapılması; ve uluslararası medyanın, yaşananları olay yerinde incelemesine imkan sağlanması, atılması gereken başlıca adımlar.

Ardından da Rohingya halkının güvenliğinin sağlanması amacıyla Arakan (Rakhine) bölgesine Birleşmiş Milletler Barış Gücü gönderilmesi de hayati önem taşıyor. Bunun ardından atılması gereken en önemli adım ise BM'nin, Rohingya halkına vatandaşlık hakkı sağlanıp koruma altına alınabilmeleri için gerekli girişimlerde bulunması. Ülkedeki diğer vatandaşlar gibi, eğitim, sağlık, ilaç ve tedavi imkanları gibi kamusal haklardan yararlanıp, tüm insani haklara sahip olabilmeleri için Myanmar hükümetiyle temasların kurulması gerekiyor.

Myanmar ve Bangladeş arasında sıkışıp kalan bu ülkesiz ve savunmasız halkın koruma altına alınması için gerekli adımları atmak elbette vicdan sahibi her insanın sorumluluğudur. Dünyada barışı, güvenliği, temel insan hakları ve özgürlükleri korumayı kendisine misyon edinmiş BM'nin ise bu konuda öncü olması ve hiç vakit kaybetmeden harekete geçmesi son derece önemlidir.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi, Harakah Daily gazetesinde yayınlanmıştır:

http://www.harunyahya.org/tr/eserler/179851/

Ya Bir Mülteci Kampında Yaşıyor Olsaydınız?

Kuwait Times – 3 Şubat 2014

Hiçbir eşyanız, paranız, yiyeceğiniz hatta kimlik kartınız bile olmadan, soğuk bir kış gününde yollara düşmeyi hiç aklınızdan geçirdiniz mi? Hatta bu zorlu durumda yanınızda çocuklarınızın da olduğunu ve onları da koruyacak ve ısıtacak hiçbir şeyiniz olmadığını düşünebiliyor musunuz? 6 milyon Suriyeli de bunları hiç düşünmemişti ama bugün hepsi evlerini terk etmek zorunda kaldılar. Mülteci durumuna düşen bu insanlar için asıl sorun da bundan sonra başlıyor. Parçalanmış aileler, sağlıksız ve kötü yaşam koşulları. Binlercesi ise yollarda yaşamını yitiriyor.

İç savaştan önce Suriye en çok mülteci barındıran ülkelerden biriydi. Toplam 2 milyon mülteciye kamplarında ev sahipliği yapan Suriye'de bugün en zor durumda olanların bir kısmı belki de burada zaten mülteci olarak bulunan Filistinliler. 1957'de İsrail-Gazze savaşından kaçan Filistinli mülteciler için oluşturulan Yermük Mülteci Kampı, zamanla artan göçlerle 600 bin nüfusa ulaşmıştı. İç savaşın devam etmesiyle kamptan göçler olduysa da kamp hala kalabalık bir mülteci nüfusuna sahip. Rejim güçlerinin önce saldırdığı daha sonra ise abluka altına alarak gıda ve ilaç girişine izin vermediği kampta hayat her geçen gün zorlaştı. Öyle ki geçtiğimiz yıl insanlar gıda bulamadığı için ağaç yapraklarıyla beslenmek zorunda kalınca, Suriyeli alimler, "kedi köpek eti yenebilir" fetvası bile vermişlerdi. Bu bilgi mücadele verdiklerini göstermek için yeterli. Yermük Kampı'ndaki mültecilerin acil yardıma ihtiyacı var.

Bu elbette en acil görünen durumlardan yalnızca biri. Fakat "mülteci" kelimesi artık herkes için hemen hemen aynı zorluğu temsil ediyor. Sadece Suriye'den ayrılmak zorunda kalan mülteciler değil, özellikle Orta Doğu başta olmak üzere dünyadaki hiçbir mültecinin yaşamında bir iyileşme gözlenmiyor. Her yıl giderek daha çok insan, yaşadığı toprakları terk etmek zorunda kalıyor. Bunların bir kısmı, ülke içinde bir yerlere göç ederken geri kalanı da dış göç olarak sınır dışına çıkıyor. Yüzde 95'i Pakistan ve İran gibi komşu ülkelere sığınan Afganistanlı mülteciler dünyadaki en büyük kesimi oluşturuyorlar. Dünyadaki her dört mülteciden biri Afganlı. Afganistan'ı Somali ve Irak izliyor. Lübnan'da BM'de kayıtlı 450.000 mülteci yaşıyor. Toplama kampına benzer 12 yerleşkede yaşayan bu mülteciler yoksulluk içinde varlığını sürdürmeye çalışıyor. Temel hakları reddedilmiş, sembolik bir siyasi haktan bile yoksunlar. Mültecilerin çoğu, daha sonra İsrail ordusuna dönüşen milislerce 1947-48 yılları arasında Filistin'den sürülmüştü. Yani geçtiğimiz 66 yıldan bu yana bu insanlar, hala vatandaşlık hakkına sahip değil ve mülteci olarak yaşıyorlar. Yeni kuşaklar mülteci kampında doğup büyüyor.

Peki dünyadaki bu mülteci sorunu nasıl çözülür? Bulundukları yerlerdeki zorluklardan dolayı yer değiştirmek zorunda kalan insanların ilk ihtiyacı, rahat edebilecekleri ülkelere serbest giriş ve serbest dolaşım hakkıdır. Bu şekilde uzun yolculuklardan sonra bir de sınır kapılarında beklemek zorunda kalmayacaklar ve en azından yolculuklarının ilk adımı kolaylaşacaktır. Bu sorunu çözmek ve Orta Doğu'da giderek büyüyen mülteci sorununa bir çıkış yolu bulabilmek amacıyla öncelikle Müslüman devletlerin Avrupa Birliği'ni andıran bir birlik kurması acildir. Birbirlerine Avrupa Birliği'ndeki gibi serbest dolaşım hakkı tanıyacak olan ülkelerin vatandaşları bu şekilde zor bir durum oluştuğunda bir insani koridor bulabileceklerdir. Bu durumda eş vatandaşlık hakkı, vizesiz çalışma hakkı gibi mültecileri kısıtlayan ve hayatlarına insani koşullarda devam etmelerine engel olan unsurlar da ortadan kalkacak ve bu duruma bir yönüyle çözüm sunulabilecektir.

Sadece mültecilerin yaşam şekillerinin iyileştirilerek daha insani bir aşamaya getirilmesi için bile baktığımızda, Orta Doğu'nun kendi birliğine muhtaç olduğunu görüyoruz. Uzun, politik ve bürokratik yolların dışına çıkılıp bu acil durumun hızlı çözümü için, özgürlük ve eşitlik ilkelerini savunan her bireyin birlik çağrısı yapması aciliyetlidir.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Kuwait Times gazetesinde yayınlanmıştır:

http://news.kuwaittimes.net/living-refugee-camp/

Yermük'te Yaşanan İnsanlık Suçuna Acil Son Verilmelidir!

Islam Online – 27 Şubat 2014

21. yüzyılda, güya ileri demokrasinin yaşandığı, insan haklarının tüm dünyaca kabul edildiği bu çağda, Suriye'nin mülteci kamplarında insanlar çok ağır şartlarda ölümle pençeleşiyor. İşte acıların yaşandığı ve kimi insanların aylardır yemek dahi yemediği bu kamplardan biri de Şam'a bağlı Yermük'te. Suriye rejimine bağlı askerler tarafından 6 ayı aşkın süredir abluka altına alınmış olan Yermük Mülteci Kampı'nda insani değerler unutulmuş durumda. Kuşatma altındaki Yermük Kampı'nda günlerce aç, susuz ve bir deri bir kemik kalmış mülteciler var.

Yermük Kampı'nın kurulmasındaki sebep, 1957'deki Arap-İsrail savaşı sonrasında Filistinlilerin korunmaya alınmasının istenmesidir. Şu anda ise amacının tam tersine hizmet eden bir yapıya bürünmüştür. Bu kamp, burada yaşayan binlerce masum Filistinli için adeta mezara dönüşmek üzere.

Dünya kamuoyu 100'e yakın insanın açlık ve sefalet nedeniyle ölmesine seyirci kaldı ve adeta yaşananlara göz yumuldu. İslam dünyası da hala gerekli tepkiyi gösterebilmiş değil.

BM'ye bağlı UNWRA'nın yardım ekipleri ancak daha birkaç gün evvel bölgeye yardım götürebildi. O da çok kısıtlı miktarda bir yardım. Bölgedeki aktivistlerden Rami es-Seyyid, "Yermük Mülteci Kampı'nda açlık nedeniyle çok sayıda hasta var. Bu hastalar için uzman doktorların girmesi gerekli. Kampta insanlar bir yandan açlıkla diğer yandan da hastalıklarla boğuşuyor" diyor.[1]

Independent Gazetesi'nde yayınlanan habere göre, aralarında çocukların da bulunduğu Yermük Kampı'nda insanlık dramı yaşanmaktadır. Haberde Suriye rejimi tarafından kuşatma altında tutulan bölgede insanların tuzlu su, hayvan gıdası ve yapraklarla beslendiği belirtilmekte. *Independent Gazetesi*'ne konuşan mağdurlardan Kais Said 3 gündür yemek yemediğini belirterek, "İnsanlar ot, kedi, köpek yemeye başladı" demiş, dramın boyutlarını gözler önüne sermiştir.[2]

Kampta halen insani yaşam koşullarına ulaşılamamıştır. İnsanlar aç ve hastalıklara boyun eğmiş durumda yaşamaktadır. Ajansların yayınladığı haberlere göre kampta eskiden yaşayan kişi sayısı 600 bin iken 2014 yılı başı itibariyle bu sayı 20 bine düşmüştür.[3] Yüz binlerce insan evini bırakarak kaçmak zorunda kalmıştır.

Yine gazetelerde yer alan haberlere göre kampta yaşayan mülteciler yokluktan ve açlıktan dolayı normalde yenmeyecek her türlü şeyi yemeye başlamışlardır. İçecek su olmadığı için tuzlu su içmektedirler. Isınmak için evlerindeki mobilyaları yakar hale gelmişlerdir. Bu acı tablo tüm dünya için utanç vericidir.[4]

Uluslararası Af Örgütü (Amnesty International), Suriye hükümetine Yermük Kampı da dahil olmak üzere, Şam'da abluka altında tuttuğu yerlere insani yardımın ulaştırılmasına izin vermesi çağrısında bulunmuştur. Af örgütünden yapılan açıklamada, Suriye hükümetinin gönderilmek istenen yardımları engellediği bildirilmiştir.[5]

Bir kısım Batılı ülkeler insan hakları konusunda gerçekten de çok duyarlı davranırlar. Bir yerde insan hak ve özgürlüklerine bir sınırlama olduğunda pek çok Batı ülkesi bu duruma sert tepki gösterir. Ancak çok vahim durumda olan Yermük için kayda değer bir çaba göstermediklerini görmekteyiz.

Batı kamuoyu, doğaya gelecek bir zarar söz konusu olduğunda dünyayı ayağa kaldırarak, bir yunus balığı karaya vursa onu kurtarmak için her türlü teknik imkanı devreye sokarak, yeşili korumak için maksimum düzeyde titizlenerek güzel bir vicdan örneği göstermektedir. Aynı hassasiyeti, söz konusu insan canı olduğunda çok daha duyarlı ve vicdanlı hareket ederek göstermesi beklenmektedir.

İslam dünyası da bu sorunun çözümü için, ciddi bir birlik ruhu sergileyip orada muhtaç durumda olan kardeşlerimize el uzatmalıdır. Esad yönetimi, ablukayı kaldırma konusunda acil olarak ikna edilmelidir. Kardeşlerinin göz göre göre yaşamlarını yitirmesini hiçbir Müslüman asla kabul edemez. İslam ülkeleri bu konuya titizlikle yaklaşmalı ve söz konusu ablukanın derhal kaldırılması için Suriye yönetimine baskı yapmalıdır.

Suriye yönetiminin sözünü en çok dinlediği devlet şüphesiz ki Rusya'dır. Yermük'teki mültecilere insani yardım ulaştırılması ve hastaların oradan tahliye edilerek çok iyi bakılacakları hastanelere yerleştirilmeleri şarttır. Aksi takdirde gün be gün yeni ölümler meydana gelecektir. Bu nedenle Rusya'nın, Suriye üzerindeki imtiyazını kullanıp oradaki masum insanların kurtulmasına vesile olacak girişimlerde bulunması son derece elzemdir.

Yermük sorunu asla bölgesel bir mesele olarak addedilemez. Masum insanların elektriksiz, susuz, yiyeceksiz ve ilaçsız bırakılmasını hiçbir vicdan kabul edemez. Dünyanın bir bölgesinde deprem yahut sel gibi bir doğal afet yaşandığında, her ülke elindeki imkânlarla afetzedelere yardıma koşmaktadır. Bunun örneğini geçmişte pek çok defa gördük. Hatta birbirleriyle sorunlar yaşayan ülkeler dahi böyle bir durum yaşandığında birbirlerine yardım eli uzatmaktadırlar. Demek ki insanlar ve devletler istedikleri takdirde bu dayanışmayı sergileyebilmektedirler. İşte şimdi de böyle bir yardımlaşma ve dayanışma örneği sergilemenin tam zamanıdır.

İnsanlar, kurum ve kuruluşlar ve devletler beraberce sesini yükselttikçe Esad yönetimi derhal geri adım atarak ya ablukayı tamamen kaldıracak ya da hafifletecektir. Bu suretle de orada yaşayanlara gerekli insani yardım ulaşabilecektir. Bu kamuoyunun oluşması için gereken sorumluğu almak ve duyarlılığı göstermek hepimizin üzerine düşen bir insanlık görevidir.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Islam Online'da yayınlanmıştır:

http://www.islamonline.com/news/articles/2/The-Crime-against-Humanity-in-Yarmouk-Must-Be-Ende.html

Myanmar'daki zulmün perde arkası

Harakah Daily ve Burma Times – 14-17 Nisan 2014

Fransa'dan daha büyük bir alanı kaplayan Burma'nın küresel güçler için bir ilgi odağı olduğu bilinen bir gerçek. Dahası Burma Ortaçağ dünyasında bile "Merkez" anlamına gelen adıyla, büyük bir krallığın temsilcisiydi. Ve bundan yüzyıllar sonra da Burma yine, halen tam olarak keşfedilmemiş uçsuz bucaksız doğal zenginlikleriyle Asya'nın "merkezi" olma özelliğini sürdürüyor.

Burma toprakları kalay, çinko, kurşun, tungsten, altın, gümüş gibi madenlerin yanı sıra petrol ve doğalgaz yatakları, mücevher, kereste, pirinç ve deniz ürünleri açısından oldukça bereketli.

Ancak bütün bunlara rağmen Burma, günümüz ismiyle Myanmar, dünyanın en fakir ülkelerinden biri olarak biliniyor. Doğal zenginlikler yabancı devletler tarafından işletiliyor ve ülke içi karışıklıklar da bu fakirliği artırıyor. Topraklarındaki yerüstü ve yeraltı zenginliklerini işleyecek teknolojiye ve imkanlara sahip olmaması bir yana; iç çatışmalar, demokrasinin yaşanmaması ve insan hakları ihlalleri de yine bu ülkenin fakirliğinin sebeplerinden.

Burma'nın stratejik önemi ise kuşkusuz ki öncelikle Çin, Hindistan, Tayland, Bangladeş ve Laos gibi ülkelerin ortasında yer almasından kaynaklanıyor. Dolayısıyla, uluslararası ticaret açısından da çok büyük bir stratejik öneme sahip. Kuzeyi Himalayalar'ın güney sırtları, doğusu tik ormanlarıyla kaplı dağ etekleri, batıda ve güneyde ise Bengal Körfezi ve Hint Okyanusu ile çevrelenmiş Burma, tarih boyunca çevresindeki ülkelerin de tarihini ve siyasetini şekillendirmiş bir ülke.

1947'ye kadar İngiliz sömürgesi altında olan Burma, bu tarihten sonra uzun yıllar askeri cunta altında varlığını sürdürdü. Burma, bu dönemde kendini adeta dünyaya kapattı. Tüm Asya'da ilerlemeler yaşanırken, Burma kendi iç sorunlarına gömüldü. Dünya ise bu duruma, Burma'yı hem ekonomik hem de diplomatik açıdan izole ederek karşılık verdi.

Hindistan'a ve Hint Okyanusu'na güneyden bir çıkış arayışı içinde olan ve Burma ile ilişkilerini güçlendirmek için uzun yıllardır önemli bir çaba harcayan Çin ise, bu dönemde uluslararası toplumların Burma'dan uzak durmasını kendi stratejik çıkarlarından yana kullandı. Güney ve Batı Çin'i Hint Okyanusu'na bağlayacak karayolları, demiryolları, limanlar ve boru hatları inşa etmek için kolları sıvadı. Ancak Çin'in Burma'ya yatırım yapma konusundaki tek motivasyonu ticari değil elbette. Çin aynı zamanda kendi güvenliğini korumak ve Çin'in bölgesel gücünü genişletmek açısından da Burma'yı hayati önem taşıyan bir ülke olarak görüyor.

İşte bu açıdan dikkate alınması gereken önemli bir nokta da, Myanmar-Çin arasında imzalanan enerji anlaşmaları. Çin'in enerji açığı ve enerji yolları konusundaki hassasiyeti bilinen bir gerçek. Bu doğrultuda Myanmar, Çin'in enerji güvenliği açısından çok önemsediği bir ülke. Myanmar'ın offshore doğalgaz kaynakları, kalitesi düşük de olsa petrolü, Çin'in enerji kaynaklarını çeşitlendirme politikası çerçevesinde önemli yer tutuyor.

Bilindiği gibi Myanmar'ın Arakan eyaletinin başkenti Sittwe'nin (Akyab) 120 kilometre güneyinde bulunan liman şehri Kyaukpyu açıklarındaki deniz sahasında toplam 1.2 trilyon metreküplük doğalgaz ve yine bu bölgede 2.1 milyar varillik petrol rezervi tespit edildi. Çin buradaki petrol ve doğalgaz projelerine büyük yatırımlar yaptı. Bu bölgede yılda 12 milyar metreküp gaz ve 22 milyon ton petrolün Çin'e pompalanacağı, Burma sahili boyunca yer alan 2.402 kilometrelik iki ayrı boru hattı inşa edildi ve Ekim 2013'te bu boru hatları devreye girdi. Dünyanın en büyük

rezervlerinden biri olarak nitelendirilen, 5 bin 620 dönüm yer işgal eden boru hatları ve çevresi Myanmar hükümeti tarafından askeri bölge ilan edildi ve koruma altına alındı. Myanmar burada 13 bin 500 asker bulunduracak, boru hatlarının bulunduğu köyler ise boşaltılıp kamulaştırılacaktı.

Arakan'da Müslümanların yoğun olduğu eyalet başkenti Sittwe'den başlayan ve Yunnan eyaletinden Çin'e giren Çin-Myanmar doğalgaz ve petrol boru hatları Arakan sorununu değerlendirmede oldukça önemli. Biri Arakan eyaleti sahillerindeki Kyauk Phru yakınındaki limandan Çin'e ve diğeri de Sittwe limanından Hindistan'a ulaşan bu boru hattı sadece Myanmar'ın enerji kaynaklarını Çin'e taşımakla kalmıyor. Aynı zamanda Sittwe'de yapılacak derin deniz limanı ile, Ortadoğu'dan Çin'e giden tankerlerin boşaltım yapılacağı bir liman haline getiriliyor. Burası, Çin'in Malaka boğazına ve dolayısıyla Singapur ve Malezya'ya olan bağımlılığına alternatif olarak düşünülüyor.

İşte tüm bu stratejik bilgiler, Rakhine bölgesinin Çin'in enerji güvenliği açısından taşıdığı önemi ortaya koyuyor. Arakan Müslümanları ise, bölgenin olası bir istikrarsızlaştırıcı unsuru olarak görüldüğünden, Çin'in enerji güvenliği açısından da bir tehdit olarak değerlendiriliyor. Bu nedenle de bölgeden sürülmelerine ya da ülkeyi terk etmelerine olumlu bakılıyor. Her ne kadar, bölgede süregelen zulüm politikası bir post-kolonyal ulusalcılık sorunu olsa da bu perspektifle bakıldığında aslında krizin son halinin daha çok bölgesel bir güç rekabetinin uzantısı olduğu ortaya çıkıyor.

İşte Arakan'da Müslümanların ciddi sıkıntılara maruz kalmalarının altında yatan en büyük nedenlerden biri bu. Evet, Burma üzerinde atılan adımlarda, reel politik ve ekonomik çıkarlar kritik rol oynuyor. Bölgedeki çatışmaların arkasında sözde-Budistlerin toprak, Çinlilerin ise petrol ve gaz yatırımlarını güvence altına alma hesapları var. Bu nedenle de oradaki Müslümanların bölgeyi boşaltıp terk etmeleri için ciddi bir baskı politikası izleniyor. Yapılan saldırılara da bu sebeplerle gereken müdahalelerde bulunulmuyor.

Peki çözüm ne olabilir? Aslında orada yaşayan Müslüman halk ne Myanmar'ın Budist halkı ne de Çin'in enerji güvencesi açısından bir tehdit unsuru değil. Arakan Müslümanları barış yanlısı, mazlum bir halk. Tek istedikleri kendi topraklarında güvenlik içerisinde yaşamak ve ülkedeki vatandaşlık haklarından herkes gibi yararlanabilmek. Burada asıl görev ülke topraklarında birbirinden farklı onlarca etnik ve dini grubu barındıran Myanmar hükümetine düşüyor. Yapılacak olan yalnızca, ülkedeki hak ve özgürlüklerin herkes için eşit olarak tesis edilmesini sağlamak, Arakan Müslümanlarına da bu güvenceyi vermektir. Bu demokratik adımlar atıldığı takdirde, Çin de Burma hükümeti de Arakan Müslümanları da rahat edecektir. Böyle kolay ve adil bir yol varken, zulüm ve baskı ile bölgede güvenliği ve istikrarı sağlamaya çalışmak ise, hem zor hem de son derece yanlıştır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Harakah Daily ve Burma Times'da yayınlanmıştır:

http://en.harakahdaily.net/index.php/articles/analysis-a-opinion/8794-behind-the-persecution-in-myanmar.html

http://burmatimes.net/behind-the-persecution-in-myanmar/

Ya Arakanlı olsaydınız?

Burma Times – 15 Nisan 2014

Güneydoğu Asya'da, Myanmar'ın belirli bölgelerinde yaşayan Rohingya Müslümanları, 2012 yılından beri uluslararası basının gündeminde. Öldürülen insanlar, yakılan köyler, denizde ölüme terk edilen mülteciler haberlere yansıyan olayların sadece bir kısmı.

Peki Myanmar'da neler oluyor?

Arakanlı Müslümanlar bir zamanlar bu bölgede 350 yıl boyunca hakimiyet sürmüş bir krallığın günümüzde yaşayan mensupları. Ama bugün kendi ülkelerinde azınlık durumundalar. Gördükleri şiddet ve düşmanlık öyle akıl almaz boyutlara ulaştı ki, dünyanın en çok zulüm gören topluluğu olarak tanınıyorlar. Ne yaşayacakları bir ülkeleri var ne de sığınabilecekleri bir yerleri...

Peki bir an için Arakanlı bir Müslüman olduğunuzu düşünün. Bu kabustan kurtulmak için ne yapardınız? Karşınızda iki seçeneğiniz olurdu:

1) Ya ülkenizde kalırdınız... Ama bu durumda şu zorlukları kabul etmek zorunda olacaktınız:

Korkunç şartlara sahip kamplarda, bir yere gitme ya da kamptan ayrılma gibi bir özgürlüğünüz olmadan, İslam karşıtı ve şiddet yanlısı radikal çetelerin malınıza ve canınıza kasteden saldırılarına maruz kalarak yaşayacaksınız. Herhangi bir vatandaşlık hakkınız olmayacak, güvenlik güçlerinden yardım beklemeyeceksiniz. Devlet hastanelerine gidemeyecek, paranız olsa bile motorlu araç ve telefon satın alamayacaksınız. Ayrıca ancak ahşap olmasına izin verilen eviniz bir nedenle yanarsa altı sene hapis yatacaksınız.

Bu yaşanan öyle şiddetli bir zulüm ki, 1942 ile 1996 yılları arasında iki milyon Arakanlı evlerini terk etti, 15.000 yerleşim yeri talan edildi, 20.000 kadın tecavüze uğradı, 300.000 kişi şehit edildi, 5000 cami yıkıldı ve 2012 yılında 330 köy içindekilerle birlikte yakıldı.

2) Ya da ülkenizi terk ederdiniz... Peki nereye gideceksiniz ve daha da önemlisi hedeflediğiniz yere nasıl ulaşacaksınız?

Bangladeş bir İslam ülkesi olmasına rağmen, kapasitesinin çok üstünde doldurulan balıkçı teknesinden bozma iptidai teknelerdeki zavallı insanları çoğu zaman ülkesine almıyor ve denizde ölüme terk ediyor. Öyle ki bu tekneler genelde taşıdığı insanlarla birlikte derin okyanus sularına gömülüyor.

Diyelim ki Tayland'a gitmek istediniz. Sizi kabul ettiklerini düşünelim. Bu durumda insan tacirlerinin eline düşüp köle olarak satılma riskiniz var. Nitekim Reuters yakın tarihte Taylandlı göçmen bürosu yetkililerinin de parçası olduğu dev bir insan ticareti şebekesini ortaya çıkardı. Ama zaten Tayland çoğunlukla bu zavallı insanları kabul etmiyor ve denizde ölüme terk ediyor. Malezya ise güzel bir İslam ahlakı göstererek bu ezilmiş insanlara çoğunlukla yardım ediyor ama burası da kötü balıkçı tekneleriyle gidilemeyecek kadar uzak.

Akıllara durgunluk veren bu zulüm, siz bu satırları okurken halihazırda devam ediyor. Sınır Tanımayan Doktorlar, Arakanlılara iltimas gösterdikleri iddiasıyla bir süre önce bu ülkede faaliyet göstermekten men edildiler. Halbuki bu doktorlar Arakanlılara yardım eden yegane ekiplerden biriydi, ama artık onlar da yok.

Arakan'daki insanlık dışı uygulamaların bir örneği de yakın tarihte Myanmar güvenlik güçleri ve radikal Budistlerin saldırısına uğrayan Du Chee Yar Tan köyünde yaşandı. Dışarıdan girişlere kapatılan köye bir şekilde girmeyi başaran beş Müslüman erkek, aralarında çocukların da olduğu en az 10 Arakanlının kesilmiş başlarını bir su tankının içinde buldu.

Tüm bunlar olurken radikal Budist gruplar da bir yandan tüm ülkeyi motosikletlerle dolaşıp Müslümanlara karşı nefret propagandası yapıyor.

Dünyanın uzak bir köşesinde yaşayan bu masum insanların karşı karşıya oldukları bu dehşet verici zulüm bütün devletler tarafından görmezlikten geliniyor. Oysa ki sadece haberlerde gördüğümüz bu mazlumlar bizler gibi ailesi olan, sevdikleri olan, işleri olan, meslekleri olan insanlar. Ama dünya onları görmüyor ve yalnızlıkları içinde hepsini ölüme terk ediyor.

Peki bu korkunç manzarayı sona erdirmek için ne yapmak gerekiyor?

Öncelikle Myanmar hükümeti ve ülkedeki Budist çoğunluğun ülkelerini Müslümanların ele geçireceği yönündeki asılsız korkularından kurtulmaları gerekiyor. Arakanlı Müslümanlara yönelik insan hakları ihlallerinin bir an önce sonlandırılması ve Arakanlıların hak ettikleri insani muameleyi görmeleri hayati önem taşıyor.

Budistler, yapıları gereği barışçıl insanlardır. Ülkedeki her iki inanç grubunu da hedefleyen ve barış vurgusu yapan fikri bir kampanyanın ciddi olumlu etkileri olacaktır. Bu kapsamlı çalışmayla, insanlar İslam'ın barışçıl ruhu hakkında bilgilendirilebilir. Farklı etnik grupların geçmişteki barışçıl yaşamlarından örnekler verilebilerek ikna edilebilir .

ABD, BM ve AB sürekli olarak durumdan endişeli olduklarını söyleyen açıklamalar yapsalar da bunlar ne yazık ki herhangi bir etki uyandırmıyor. Müslüman ülkeler ise bu konuda üzerlerine vebal oluşturacak bir sessizlik içinde. Yapılması gereken daha fazla vakit kaybetmeden bir araya gelinmesi ve sevgi, birlik, barış ve kardeşlik içinde tüm dünyanın ezilen insanlara yardım etmesi. Hiçbir ekonomik endişe ya da dünyevi çıkar yardıma ihtiyacı olan insanların yanında olmaktan daha önemli olamaz.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi *Burma Times*'da yayınlanmıştır:

http://burmatimes.net/how-does-it-feel-to-be-a-rohingya/

Yemen'in Onlarca Sorunundan Biri: Göç

National Yemen - 30 Haziran 2014

Her yıl binlerce insan ya evlerini bırakıp Yemen'e göç ediyorlar ya da Yemen'de evlerini, akrabalarını, dostlarını terk edip başka diyarlara gidiyorlar. Kiminin gerekçesi fakirlik, kiminin ise can korkusu. Sebebi ya da sayısı ne olursa olsun göç Yemen'in karşı karşıya olduğu en büyük sorunlardan biri. İster dış kaynaklı olsun, isterse ülke içi koşullardan kaynaklansın buna bir çözüm bulunması gerekiyor. Çünkü kontrol edilemeyen göç hareketleri yeni büyük sorunları da beraberinde getirebiliyor.

Yemen Göç Bürosu (YDI) 2013 yılı Nisan ayında çatışmalar nedeniyle evlerini terk ederek ülke içinde farklı bölgelere göç edenlerin sayısının yarım milyonu geçtiğini açıklamıştı. 2009 yılında göçmenlere gerekli gıda ve barınak yardımı sağlamak amacıyla kurulan büro şimdi göçmenlerin daha da zor durumda olduğunu açıkladı. Çünkü Dünya Gıda Programı'nın (WFP) Suriyeli sığınmacılara yönelik yardımlarını artırması nedeniyle Mart ayından bu yana Yemen içindeki göçmenlere gıda yardımı yarı yarıya azalmış durumda.

Yemen için bir başka göç sorunu ise yetişmiş insan gücünün daha iyi gelir elde edebilmek gayesiyle yurt dışına göç etmesi. Bu amaçla göç edenlerin sayısı 1 milyonu geçmiş durumda. Şüphesiz iyi eğitim almış, yetişmiş insan kaynaklarını kaybetmek Yemen için sorun olsa da bunun bazı yararları da yok değil. Yemen dışına göç edenler geri kalan yakınları ve akrabalarına gönderdikleri dövizlerle ülke ekonomisine dolaylı yoldan katkıda bulunmuş oluyorlar. Diğer yandan bu göçmenler bulundukları ülkelerde Yemen lehine gönüllü kulis faaliyetlerinde bulunabiliyorlar.

Çatışmalardan ya da fakirlikten dolayı komşu ülkelere kaçanların sayısı da bir hayli fazla. 700 bini Suudi Arabistan'da olmak üzere, çeşitli Ortadoğu ve Afrika ülkelerinde toplam 900 bin Yemenli göçmenin olduğu tahmin ediliyor.

Somali'de iç savaş başlayınca bu ülkedeki 60.000 kadar Yemenli, ülkelerine dönmüş, ancak Yemen'in Somali'den aldığı göç bununla da kalmamıştır. Somali'nin içine düştüğü istikrarsızlık Yemen'e gelen Somalili göçmen sayısında adeta bir patlamaya yol açmış durumda. Şu an çeşitli otoriteler Yemen'de 700.000 Somalili göçmen olduğunu söylüyorlar.

Tıpkı Somali gibi Etiyopya da Yemen'e göç veren Doğu Afrika ülkelerinden birisi. Yemen'deki Etiyopyalı sayısı 10.000 olarak tahmin ediliyor. Resmi makamlarca teyit edilmediği için bu rakamların fazla güvenilir olmadıklarını belirtmekte de fayda var.

2008 yılında yayınlanan bir BM raporuna göre ise sadece bir yılda Afrika'dan Yemen'e ulaşan göçmen sayısı 50.000 kadar.

Göçmenler Doğu Afrika'dan Yemen'e genelde deniz yoluyla ve oldukça kötü şartlarda geliyor ve genellikle insan kaçakçılarının eline düşüyorlar. Ellerindeki son birkaç kuruşu kaçakçılara kaptıran göçmenler, çoğu derme çatma olan teknelerle Yemen'e geçiriliyorlar. Tekneler en temel insani ihtiyaçları bile karşılamaktan uzak, üstelik oldukça da dayanıksızlar.

Kaçakçılar güvenlik görevlilerine yakalanmamak için göçmenleri liman ya da iskelelere değil, meskûn yerlerden uzak yerlere bırakmayı tercih ediyorlar. Hatta bazen kıyıdan birkaç kilometre açıkta denize atıyor ya da tekneyi batırıyorlar. Göçmen tekneleri bu nedenlerle çoğunlukla ölümlere sebebiyet veriyor. Birçok göçmen denizde hayatını kaybediyor.

Göçmenlerin Yemen'de kıyıya çıkmaları kurtuldukları anlamına gelmiyor. Karaya ayak bastıktan sonra resmen Yemen'e kabul edilseler dahi işsizliğin had safhada olduğu Yemen'de oldukça güç koşullarda yaşıyorlar.

Somalililer çoğunlukla Yemenlilerin yapmak istemedikleri işlerde oldukça düşük ücretlerle çalışıyorlar. Bir Somalili göçmen Yemen'de aylık 50 dolara kadar bir ücretle çalışıyor. Göçmenlerin çalıştıkları işlerin zorluğu bir yana, göçmenler sık sık aşağılamalara da maruz kalıyorlar.

Şüphesiz bu tavırlar hiçbir şekilde Müslümanlara yakışmıyor. Çünkü merhameti sonsuz olan Yüce Rabbimiz Bakara Suresi 83. ayette, yoksulların toplumdaki manevi huzurlarının sağlanması için hor görülmemelerini, onlara güzellikle davranılmasını emretmiştir.

Her Müslüman Hz. Peygamber (sav) zamanında Medine'ye hicret etmiş bulunan Muhacir Müslümanlara, Medineli Müslümanların (Ensar) muhabbet ve samimiyetle kucaklarını açtıklarını unutmamalı, kendisine onları örnek almalı.

İslâm dünyası tarihte Muhacirler ile Ensâr arasında gerçekleştirilen kardeşlik örneğindeki dayanışmaya bugün her zamankinden daha muhtaç. Kalplerden kin, nefret, acımasızlık gibi duyguların silinmesi; yerine, kardeşlik, merhamet, sevgi, şefkat ve hüsn-ü zan gibi hislerin yerleştirilmesi şart.

Müminler diğer müminlere karşı son derece merhametli ve son derece alçakgönüllü olmakla yükümlüdürler. Aksi bir tavır kesinlikle Kuran'a uygun değildir. Kibir, kıskançlık, çekememezlik, kötü söz söyleme, çekişme müminlerin değil, inkârcıların özelliğidir. Bu nedenle nefsi yüzünden böyle bir gaflete düşmüş olan mümin hemen kendini toparlamalı, Allah'a sığınmalı ve gerçek mümin tavrını göstermelidir.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi National Yemen'de yayınlanmıştır:

http://nationalyemen.com/2014/06/30/one-of-the-dozens-of-problems-facing-yemen-is-immigration/

Mültecilerin Hayatını Nasıl Kolaylaştırabiliriz?

Burma Times, Dhamir ve Fair Observer - 1 Eylül 2014

İslam ülkeleri 2014 yılında yine savaş, işgal, açlık, yokluk ve çatışmalarla sarsılmaya devam ediyor. Ölümler, yaralanmalar, yıkılan evler ve zorluk içinde yaşamaya devam eden insanların yardım çığlıkları herkesin yüreğini burkuyor. Artık hem İslam alemi hem de dünya ülkeleri yeryüzüne sevginin hakim olmasını istiyor.

İsrail'le Filistin arasında 7 Temmuz'dan beri devam eden çatışmalarda şu ana kadar Gazze'de 1.400 ev yıkıldı ve 19.070 civarında konut hasar gördü. Saldırılarda 25 kadar hastane ve sağlık kuruluşu da etkilendi. Konuyla ilgili olarak Birleşmiş Milletler Mültecileri Koruma Örgütü (UNRWA), 100 bin Filistinlinin evsiz kaldığını ve bir kısmının BM kamplarında yaşadığını duyurdu. Yaralı sayısının 5 bini aştığı düşünülürse Gazze'nin şu an çok acil bir şekilde yiyecek, sağlık ve barınma ihtiyacını giderecek yardımlara ihtiyacı var.[6]

Filistinliler sadece Gazze'de değil, mülteci oldukları diğer ülkelerde de zor şartlar altında yaşıyorlar. Örneğin Suriye'nin Yermük Kampı'nda 20 bin Filistinli bir yandan açlığa, bir yandan da ülkedeki iç savaşa rağmen hayata tutunmaya çalışıyor. Yermük'te açlıktan ölen insanların görüntülerini unutmak ise mümkün değil.

Daha önce yaşanan İsrail-Arap Savaşı'ndan kaçan Filistinliler, Suriye'nin yanında Ürdün ve Lübnan başta olmak üzere çeşitli ülkelere sığınmış durumda. Sağlık koşullarının kötülüğü nedeniyle, kamplarda yaşayan insanlarda birçok hastalık görülüyor. Yaralıların tedavileri zorlaşıyor. Gazze ve Batı Şeria'da on yıllardır kamplarda yaşayanların sayısı 1 milyon 850 bin civarında. Filistinli mültecilerin toplam sayısı ise neredeyse 5 milyona yaklaşıyor. Bu rakam Filistin nüfusunun %70'ine tekabül ediyor.[7]

Irak'ta IŞİD saldırılarından kaçan Türkmenler ve Şiiler de yeni bir mülteci dalgası oluşturmuş durumda. Sıcak hava ve kötü koşullar en çok çocukları etkiliyor. Geçtiğimiz hafta Türkmen mülteci kampında 5 çocuk sıcaklar yüzünden hayatını kaybetti.

Suriyeli mülteciler de çok zor şartlar altında. Uluslararası Yardım ve Kalkınma Komitesi Yönetim Kurulu Başkanı Dr. Bassam Dowayhe, Suriye'deki son durumu şöyle anlatıyor: "*Yaklaşık 300 bin kişi öldürüldü, 400 bin kişi ise yaralandı ya da hapsedildi, bir buçuk milyon ev yıkıldı. O yüzden 11 milyondan fazla mültecimiz var. 6 milyonu Suriye'de, 5 milyonu ise çevre ülkelerde...*" Bu gerçekler önümüzde dururken yüzümüzü çevirmek, yardıma isteksiz davranmak, kalıcı ve köklü çözümler oluşturmamak bir Müslümana asla yakışmaz.

İslam coğrafyası üzerindeki sorunlar sadece Suriye ve Filistin'le de sınırlı değil. Uygur Türkleri, Iraklılar, Afganlar, Arakanlılar, Somalililer, Sudanlılar başta olmak üzere daha birçok Müslüman halk da yardıma muhtaç bir vaziyette gözlerini vicdan sahibi ülkelere dikmiş durumda. BM Gıda ve Tarım Örgütü FAO, elverişsiz hava şartları ve ulusal bağlamda gıda fiyatlarının yüksekliği nedeniyle 26'sı Afrika'da olmak üzere 33 ülkenin dışarıdan gıda yardımı almaya muhtaç kaldığını vurguladı. FAO, Somali'de özellikle ülke içinde göç etmek zorunda kalanlar ile kırsal kesimlerdeki yoksullar olmak üzere yaklaşık 870 bin, Güney Sudan'da 3.5 milyon ve Sudan'da 5 milyon kişinin gıda yardımına ihtiyaç duyduğuna dikkati çekti.[8] BM de Sudan'da yardıma ihtiyacı olan insan sayısının geçen seneye göre arttığını belirtiyor.

Birleşmiş Milletler (BM) Güney Sudan İnsani İşler Koordinatörü Toby Lanzer, Sudan'daki durumun en az Suriye kadar tehlikeli olduğunu söylüyor.

Somali'de de çok zor şartlar var. BM verilerine göre, 870 bin kişi hayatta kalabilmek için insani yardıma ihtiyaç duyuyor.

Dünya kamuoyu bunca acıya şahit olurken, zorda ve darda olan bu insanların yardımına yetişemeyecek kadar yetersiz bir durumda mı?

Bu yıl bir başka rapor daha açıklandı. BM Gıda ve Tarım Örgütü FAO'nun gıda israfıyla mücadeledeki önemli isimlerinden Prof. Per Pinstrup-Andersen, Avrupa'da her yıl 100 milyon ton gıdanın çöpe gittiğini belirtti. FAO'nun en iyimser tahminlerine göre dünya çapında üretilen gıdanın üçte biri yenmeden önce ya kaybediliyor ya da israf ediliyor.

Sonuçta bu veriler, dünyada 7 milyar insanı doyuracak yiyecek kaynaklarının olduğunu bize gösteriyor. O halde, ilk etapta bu kaynakların ihtiyacı olan coğrafyalara el birlik ulaştırılması, ardından da yeryüzünde hiçbir insanın aç ve açıkta kalmaması için çalışacak sistemlerin kurulması en aciliyetli konu.

Yiyecek israfı konunun sadece bir yönü. Asıl en büyük israf, savaşmak için yapılan silahlar, şehirleri yıkmak için üretilen bombalar. Yeryüzünde sevgi şu an adeta hapsedildiği için ülkeler çılgınca silahlanmaya çalışıyor. Nefret ise sadece yıkım ve yeni acılar getiriyor. Her türlü israf önlendiğinde, malı Allah rızası için, bir ibadet olarak insanlara dağıtan mekanizmalar kurulduğunda bu sorunlar ortadan kalkacak.

Dünyanın gerçek hastalığı sevgisizlik. Egoizmin, nefretin ve çatışmaların arkasında yoğun bir sevgisizlik var. Farklı ırk, mezhep ve inançtan diye başka toplumlarla anlaşamamanın, kavgaların ve çekememezliğin arkasında sevgisizlik var.

Yeryüzü artık sevgi ve adaletle hükmedip kan akıtmayacak, akan kanı durduracak sevgi sahiplerini bekliyor. Allah en kısa zamanda insanlığı sevginin hakim olduğu güzel günlere ulaştırsın.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Burma Times, Dhamir ve Fair Observer'da yayınlanmıştır:

http://www.fairobserver.com/region/middle_east_north_africa/refugees-stopping-the-madness-01650/

http://burmatimes.net/refugees-stopping-the-madness/

Suriyeli Mülteci Kardeşlerimizin Güvenliği Misafirperver Türk Halkına Emanet

Voix Magazine - 15 Eylül 2014

Birleşmiş Milletlere göre dünya üzerinde yaklaşık 50 milyon mülteci bulunuyor. Bu mültecilerin çok büyük bir bölümünü ise Müslümanlar oluşturuyor... Filistin halkının üçte ikisi mülteci konumunda... ABD müdahalesinin ardından çok sayıda Iraklı, zulüm gördükleri Burma'da evlerini terk eden Arakanlılar, 2 milyona yakın Afgan, Keşmirli, Somalili kısacası milyonlarca mülteci... Bu mültecilere son birkaç yılda Suriyeliler de eklendi....

Suriye'deki iç savaş dördüncü yılına girdi, bu savaşın zorunlu göçe maruz bıraktığı insan sayısı ise milyonlarla ifade ediliyor. Birleşmiş Milletler Mülteci Örgütü (BMMYK-UNHCR)'ne göre örgüt kurulduğundan bu yana şahit olunan en büyük göç Suriye'de yaşanan. Çünkü savaştan önce 22 milyonluk Suriye nüfusunun yarısı zorunlu olarak başka ülkelere göç etti. Mülteci durumundaki Suriyelilerin yüzde 75'i kadın ve çocuklardan oluşuyor. Suriyelilerin büyük çoğunluğu ülke içerisinde yer değiştirirken 2.5 milyon Suriyeli'nin yüzde 97'si komşu ülkelere sığındı. Bu komşu ülkeler içinde en çok göçmen alan ülke ise Türkiye....

Aslında Türkiye tarihinde ilk defa bu kadar kapsamlı bir göç olayı ile karşılaştı. Ülkemize sadece üç yıl içinde 1 milyon 200 bin mülteci giriş yaptı. Gelen Suriyeli mültecilerin yaklaşık 250 bini kamplarda yaşıyor, geri kalanlar ise çeşitli şehirlerde. 2014 sonlarına doğru bu sayının bir buçuk milyona ulaşacağı varsayılıyor.

Geçmişe dönersek Türkiye topraklarının asırlardır göçmenlerin sığındığı bir kucak olduğunu görürüz. 1917 Bolşevik devriminden sonra Ruslar, Nazi zulmünden kaçan Museviler, Ermeniler, 1979'dan sonra İranlılar, Afganlar, Saddam'dan kaçan Iraklılar Türkiye'ye sığındılar hep... Türk halkının vicdanı, merhameti ve misafirperverliği tarih boyunca ülkemiz kapılarını mazlumlara, yolda kalmışlara açık tuttu. Üstelik en derin ekonomik yaralar aldığı zamanlarda bile milletimizin bu güzel ahlakı hiç değişmedi.

Ülkemizin misafirperverliği aslında uluslararası ortamda da onaylandı. Türkiye'deki mülteci kampları, *New York Times* tarafından "mükemmel" sıfatıyla tanımlandı. Mülteci kamplarını gezen her yetkili takdirlerini belirtti. Kamplara maddi ve lojistik destekler sürerken, durumu iyi olan mültecilerin şehirlere yerleştikleri ve örneğin sadece İstanbul'daki sayının 67 bini bulduğu belirtildi. Fakat kuşkusuz aralarında durumları iyi olmayanlar ve metropollerde sefalet içinde yaşayanlar da var. Özellikle çadır kentlerin kışın soğukta daha soğuk, yazın sıcakta daha sıcak olması, altyapı ve güvenlik sorunları, su ve gıda sıkıntısı, temizlik ve hijyen gibi sorunlar ciddi anlamda zorluk teşkil ediyor. Devlet yetkilileri Türkiye'nin imkanları doğrultusunda bu konuda tedbirler alınacağını bildiriyorlar.

Fakat son zamanlarda ülkemize gelen Suriyeli kardeşlerimizle ilgili olarak rahatsız edici bazı sesler duyuluyor. Bu kardeşlerimizle ilişkimizi politika, siyaset veya ülke ekonomisi çerçevesinde düşünen, "*konjonktür, jeopolitik, reel politik*" gibi kavramların arkasına sığınarak ülkelerine geri dönsünler gibi soğuk açıklamalar yapanlar var. Oysa bu tür açıklamalar Türk insanının geleneksel misafirperverliği, vicdanı ve merhameti ile asla bağdaşmıyor.

Merhametsiz, bencil ve acımasız küçük bir camianın provokatörlüğünde geliştiği anlaşılan bu ürkütücü tepkilerden yola çıkarak, ülkesindeki mültecileri kendince fazlalık gören veya rahatını ya da demografisini bozmamak için "*mültecilere kapılar kapansın, mülteciler evlerine geri gönderilsin*" diyenler bir an için kendilerini bu insanların yerine

koysunlar. Düşünün ki bu insanların çok büyük bölümü meslek sahibi, geniş imkanlara sahip, evi, arabası, geçim kaynakları olan insanlardı. Ancak Suriye'deki zulüm o kadar şiddetli hale geldi ki, ölüm korkusuyla arkalarına dahi bakmadan kardeş topraklara iltica ettiler. Bombalanmak, tecavüze uğramak, dipçiklerle öldürülmek yerine mülteci olmayı tercih ettiler. Yıllardır emek emek kurdukları hayatlarına dair hiçbir şeyi akıllarının ucuna dahi getirmeden sadece ailelerini koruyabilmek için topraklarımıza sığındılar. Unutmayın! Hiç kimse zor durumda kalmadıkça ülkesini, evini, düzenini, ailesini terk edip tanımadığı bir ülkede sokaklarda sefalet içinde yaşamak istemez. Dolayısıyla ölümden kaçan insana kapıyı kapatmak, içeri almak için BM onayı beklemek, onları geri gönderelim demek her şeyden önce vicdansızlıktır ve büyük bir insanlık ayıbıdır.

Ölümden kaçan insana kapıyı kapatıp sonra "*ne güzel imkânlarımız bize kaldı*" diyebilecek bir vicdansızlığı Türk halkı asla kabul etmez. "*Mültecileri almayalım ya da geri gönderelim*" diyenlerin bu önerilerini açıklığa kavuşturmaları gerekir. Bu insanların geri döndükleri yerde yiyecekleri olacak mı? Kalacakları yerler var mı? En önemlisi onların güvenlik içinde yaşayacakları yerler hazır mı? Yoksa onları cehennem gibi bir ortama mı geri göndermek istiyorlar? Bu soruların cevaplarını öncelikle Türk halkına vermemeliler. Aksi takdirde onları geri gönderen, onların katledilmesinden de sorumlu olur. Bir mülteciyi "*ülkesine geri gönderelim*" demek, onu katilin eline teslim edip "*Buyurun, öldürün*" demektir. Eğer bu yapılırsa katilin kanı, "*gönderelim*" diyen kişinin de eline bulaşır. Dünyada hiçbir gerekçe katile insan teslim etmeyi makul hale getiremez. Bu, açıklanamaz, tarif edilemez bir ruh boşluğudur.

Eğer ülke yönetimindeki kişiler arasında bu mantıkta olanlar varsa durum daha da vahimdir. Zorluk içindeki o insanlara acımayan, kendi insanına da acımaz. Mazlumu zor zamanda korumayan kendi halkına da yardım etmez. Merhametsiz bir ruhun tezahürü her yerde ve her koşulda daima aynıdır.

Sayıları ne olursa olsun Suriyeli mülteciler Türk halkının kardeşidir. Bizim topraklarımıza sığındığı andan itibaren bizim vatandaşımızdır. Bizler onlara sahip çıkmakla mükellefiz. Bu uğurda zorlukları göğüsleriz. Bizler katile insan teslim edemeyiz, çünkü bizler kurtarıcıyız. Allah'ın misafirlerinin mutlaka bereketleriyle geleceklerini unutmayız. Dolayısıyla mültecilere yönelik sevgisiz ve acımasız sesler ülkemizde asla yandaş bulmaz, tam tersine Türk halkının vicdanını hareketlendirir, Anadolu misafirperverliğini daha da geliştirir. Tarih boyunca Türkiye, dini, etnik kimliği ve ırkı ne olursa olsun, kendisine sığınan mazlumlara özenle ve sevgiyle sahip çıkmıştır. Suriyeli kardeşlerimiz endişelenmesinler; bu sistemi bozacak, onları katliamın ortasına geri gönderecek bir zihniyetin bu ülkede barınmasına izin yoktur.

Biz Türk halkı olarak kapılarımızı sonuna kadar mağdur durumdaki kardeşlerimize açık tutarız, onlara bakar, onları koruruz. Fakat bu konuda ülkemizin yalnız bırakılmaması da son derece önemlidir. Bu yönde yapılacak en güzel adım öncelikle Müslüman devletlerin Avrupa Birliği'ni andıran bir birlik kurmalarıdır. Birbirlerine Avrupa Birliği'ndeki gibi serbest dolaşım hakkı tanıyacak olan ülkelerin vatandaşları bu şekilde zor bir durum oluştuğunda kolay bir çıkış yolu ve bir insani koridor bulabileceklerdir. Bu durumda eş vatandaşlık hakkı, vizesiz çalışma hakkı gibi haklar tanınarak, mültecileri kısıtlayan ve hayatlarına insani koşullarda devam etmelerine engel olan koşullar da ortadan kalkacaktır. Unutmayalım! Bir ülkeyi refaha götürecek olan sanayisi veya etnik egoizmi değil, insanlığıdır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Voix Magazine'de yayınlanmıştır:

http://voixmag.com/the-safety-of-our-syrian-refugee-brothers-is-entrusted-to-the-hospitable-turkish-people/

Tampon bölge Suriyeliler için güvenli bir sığınak

Arabian Gazette – 2 Ekim 2014

Savaşlar sadece askeri unsurları değil, çocuk, kadın, yaşlı dinlemeden sivilleri vurmaya, şehirleri yerle bir etmeye, ülkelerin alt yapısını yok etmeye neden oluyor. Sevgisizlik ve nefretle insanların birbirine yaklaşması ise zulmün en büyüğü. İnsanın yaşam gıdası olan "sevgi" olmadığında ortalığı sadece yıkıcı bir şiddet ve acı sarıyor. Suriye'de de Mart 2011'de başlayan iç savaş, binlerce can almaya ve yıkılmış "ölü şehirler" ortaya çıkarmaya devam ediyor.

Bir yandan rejim uçakları şehirleri varil bombalarıyla yerle bir etmeye devam ederken, diğer taraftan da çeşitli muhalif grupların kendi aralarındaki alan kazanma amaçlı çatışmaları devam etmekte. Şimdi buna bir de IŞİD'i yok etmek için oluşturulan uluslararası koalisyonun bombalamaları eklendi.

Suriye'de 3 milyonun üzerinde bina yıkıldı, 160 bini sivil olmak üzere 200 binin üzerinde insan öldü. En az 6 bin kişinin işkence gördüğü tespit edilirken açlık, susuzluk ve sağlık şartlarının kötüleşmesi ise yaşam koşullarını iyice zorlaştırıyor. Ölen sivillerin 18 bininin çocuk, 16 bininin kadın olduğunu düşünürsek ülkedeki dehşet ortamının boyutlarını da daha iyi anlayabiliriz. İşte bu can pazarından kaçmaya çalışan yaklaşık 10 milyon mazlum Suriyeli evlerini terk etti. Bunların 4 milyona yakını da yurt dışındaki ülkelere mülteci olarak sığınmak zorunda kaldı.

Suriye'yle 911 km sınıra sahip olan Türkiye ise yaklaşık 1.5 milyon mülteciye kapılarını açarak onlara ev sahipliği yapmaya başladı. Türkiye bu insanlara her biri bir ilçe büyüklüğünde olan 24 çadır kent kurarken, bu süre zarfında 3.5 milyar dolar da para harcadı. Mülteci sayısının ise sene sonuna kadar 2 milyona yaklaşabileceği öngörülüyor.

Son dönemde, sadece IŞİD saldırılarından kaçan 170 bin Suriyeli çok kısa bir sürede Türkiye'ye sığındı. Hatta bu kardeşlerimizin 138 bini 2-3 gün içerisinde yoğun bir göç dalgasıyla ölümden kaçarak bizim ülkemize geldi. Bu rakam Avrupa'nın 3.5 yılda kabul ettiği mülteci sayısıyla eşdeğer. Suriye'den 2 milyona yakın insan can havliyle kaçarken onları sınırda bekletmek olacak iş değil. Çünkü ölüm hemen enselerinde. Aynı şekilde, sınır bu şekilde kontrolsüz durumdayken gelen insanları kontrol etmek de çok zor. Eğer gelenler arasında uluslararası terör suçlusu varsa bu ortamda onları tespit etmenin de bir imkanı yok. Ülkeye giren insanların tekrar Suriye'ye dönmek istemeleri durumunda da kimin ne için ülkesine geri dönmek istediğinin tespitinde büyük zorluklar olacaktır. Dolayısıyla oradaki mevcut güvensiz sınır hattı sadece bir can pazarının yaşanmasına sebebiyet vermiyor, dünyayı da tehdit eden bir şiddet sarmalının bölgede kolaylıkla yerleşmesine neden oluyor.

Savaştan, kavgadan, ölümden kaçan insanların güven içinde yaşayacakları bir bölgeye ihtiyaçları var. Bu noktada insaniyet namına alınacak en isabetli uluslararası karar, Suriye'nin Türkiye sınırı boyunca bir "güvenli bölge" oluşturulması. Suriye rejiminden, IŞİD'den, PKK'dan ve diğer tüm çetelerden insanları koruyacak, oradaki halkın güven içinde yaşayacağı bir alan oluşturmak en acil gereksinim. Dolayısıyla BM'nin kararıyla oluşturulacak bir tampon bölge ile milyonlarca insanın güvenle ve huzurla sığınabileceği bir ortam da oluşturulmuş meydana gelecek. İnsanlar tüm dünyada sevginin yok olmadığını, sevginin nefrete galip geldiğini görmüş olacak. Dolayısıyla bütün insanlığı rahatlatıcı bir karar olacak bu.

ABD Genelkurmay Başkanı Dempsey tampon bölgenin bir noktada bir olasılık olabileceğini ancak sürmekte olan kampanyanın bir parçası olmadığını belirtiyor. ABD Kongresi'nin Dış İlişkiler Komitesi üyesi ve Cumhuriyetçi vekil Adam Kinzinger ise, Suriye-Türkiye arasındaki sınır ziyaretinin ardından Suriye'de insani nedenlerden dolayı "uçuşa yasak bölge ilan edilmesi gerektiğini" belirtiyor. Akılcı ve acil olanı da bu. Şimdi artık Suriyelilere sevgimizi ve şefkatimizi, zalimlere de dünyanın sahipsiz olmadığını gösterme vakti.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Arabian Gazette'de yayınlanmıştır:

http://www.arabiangazette.com/buffer-zone-safe-haven-syrians/

Türkiye-Suriye Sınırında Bir An Önce Güvenli Bölge Oluşturulmalı

News Rescue - 14 Ekim 2014

2011'den bu yana devam eden Suriye iç savaşı, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana yurdundan edilen insan sayısının en yüksek olduğu durumlardan biridir. BM verilerine göre yaklaşık 200 bin insanın öldüğü, on binlercesinin Baas rejimi hapishanelerinde işkenceye maruz kaldığı, milyonlarcasının yaralandığı Suriye şu anda kelimenin tam anlamı ile hayalet bir ülke haline gelmiştir. Yaklaşık 7 milyon insanın ise evini terk etmek zorunda kaldığı bilinmektedir. Bunların bir kısmı Suriye içinde yer değiştirmiş, büyük bir kısmı ise Ürdün, Lübnan ve Türkiye olmak üzere komşu ülkelere sığınmışlardır.

Suriye'de yaşanan insanlık dramının boyutları korkunç aşamalara varmıştır. Çatışmaların başladığı ilk günden bu yana siviller için güvenli alan ve uçuşa kapalı saha oluşturulması gerektiğini ifade etmiştik. Bugün gelinen aşamada güvenli bölgenin oluşturulması kaçınılmaz bir aciliyettir. Hiç uzatmadan ve ertelemeden uçuşa kapalı güvenli bir alan oluşturulmalı ve Suriye halkına huzur imkanı tanınmalıdır.

1. Güvenli bölge askeri harekat demek değildir. Tamamen sivil amaçlı, kadınları, çocukları, yaşlıları koruma amaçlı bir stratejidir.

Kendini koruma imkanı olmayan insanlara koruma sağlanmasıdır. Evlerini, işlerini, okullarını geride bırakıp gelen insanlara yıllar boyunca iptidai koşullarda yaşamak yerine yeni bir hayat kurabilmek imkanı tanınmasıdır. 3 yıldır acı çeken, evleri yıkılan, akrabaları öldürülen, ibadethaneleri yakılan bu insanlara huzur içinde yaşayabilecekleri bir alan sağlamak tüm dünyanın sorumluluğudur. Eğer dünya evsiz, yurtsuz, aç ve açıkta kalmış bu insanlara yaşayabilecekleri güvenli bir toprak sağlayamıyorsa bu, insanlık vicdanında büyük bir çöküş olduğu anlamına gelir. Vicdandan yana tavır almayan, Allah korusun, bir gün kendisi de vicdanlı tavrı bekleyen konuma düşebilir. Bu yüzden tüm bürokratik engelleri hızla kaldırarak güvenli bir bölge inşa edilmelidir.

2. Güvenli bölge, Kürtler için de bir sığınak, bir koruma sağlayacaktır.

Türkiye'nin IŞİD'e destek sağladığı ve Kürtleri zor durumda bırakacak bir strateji izlediği yönündeki haberler gerçeği yansıtmamaktadır. Öncelikle Türkiye'nin İslam anlayışı hiçbir şekilde IŞİD ile uyumlu değildir; Türkiye, şiddete kesin olarak karşı bir ülkedir ve radikal terörün panzehridir. Özellikle PKK ve sempatizanları tarafından yürütülen bu kara propagandanın ana amaçlarından biri ABD ve Batı nezdinde PKK'ya maddi manevi destek sağlama çabasıdır. Oysa Kürt

halkının koruyucusu PKK değil Türkiye'dir. PKK, IŞİD'in Kobani saldırısı karşısında Kürt anneleri, kadınları, yaşlıları, çocukları geride bırakıp kaçmış, Suriyeli Kürtler güvenliği Türkiye'de bulmuştur. Dağlarda gayri nizami harp taktikleri ile savaşan PKK Türk askerini sırttan vurarak güç kazanmıştır. Ancak düz arazide kendisi gibi gayri nizami harp taktiği izleyen IŞİD karşısında ağır yenilgiye uğramıştır. Böylece "IŞİD'e karşı kahraman Kürt gerillaları" masalı da son bulmuştur. ABD ve Batı, Kürtleri korumak istiyorsa, bölgede yeni bir Kuzey Kore inşa etmek hevesinde olan Leninist-Stalinist PKK'ya değil, Türkiye'ye destek olmalıdır. Başta Kobani'de yaşayanlar olmak üzere Kürtlerin güvencelerinden biri güvenli bölgenin inşa edilmesi olacaktır.

3. Güvenli bölge bir işgal politikası değildir.

Türkiye'nin hiçbir zaman komşularına karşı işgalci bir siyaseti olmamıştır. Türk ordusu merhameti ve şefkatiyle tanınan bir ordudur. 30 yıl boyunca komşu ülkelerde kendisine silah doğrultan terör örgütü beslenmiş olmasına rağmen, hiçbir zaman adalet ve hukuk dışı bir adım atmamıştır. Güvenli bölge oluşturulduğunda bölgenin koruyucu gücü doğal olarak Türk ordusu olacaktır. Afganistan'da, Bosna'da, Somali'de şefkatini ve hizmet anlayışını ispatlamış olan Türk askeri Suriye sınırında da can havliyle kendisine sığınan insanlara en güzel imkanı sağlayacaktır.

4. Suriye'den göç etmek zorunda kalanlara yaşayabilecekleri güvenli bir alan oluşturmak tüm dünyanın sorumluluğudur.

Türkiye'nin sadece geçtiğimiz hafta bir gün içinde kabul ettiği mülteci sayısı, tüm AB ülkelerinin 2013 yılı boyunca kabul ettiği mülteci sayısı kadardır, sırf Kobani'den gelen misafirlerimizin sayısı 130 bini aşmıştır. Türkiye'nin bugüne kadar kabul ettiği Suriyeli misafirlerin sayısının 2 milyona yaklaştığı tahmin edilmektedir. Suriyeli misafirler için yapılan harcamalar ise 7 milyar TL'yi aşmıştır. Bu Türkiye'deki birçok bakanlığın bütçesinden yüksek bir tutardır. Bizler Türk milleti olarak acıdan kaçan komşularımızı misafir etmekten memnuniyet duymaktayız. Ancak durumun uluslararası bir sorun olduğu da göz ardı edilmemelidir.

İnsan hayatı, huzuru ve güvenliği söz konusu olduğunda bir dakikalık erteleme bile kabul edilmemelidir. Güvenli bölge inşa edilmesi süreci anlamsız tartışmalarla, suni bürokratik engellerle daha fazla uzatılmamalıdır. Suriye mazlumlarının korunması insani bir sorumluluktur ve bu sorumluluk bir an önce tüm dünya tarafından üstlenilmelidir.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi, News Rescue'da yayınlanmıştır:

http://newsrescue.com/secure-zone-must-established/#ixzz3GA73TmwM

Libya'nın Mülteci ve Göçmen Çıkmazı

Voix Magazine – 27 Kasım 2014

Bir an için düşünün: Güvenlik içinde ülkenizde yaşıyorsunuz. Her şey yolunda gidiyor. Ancak dünyevi hırs ve nefret belasının neden olduğu karmaşa birden yıkıcı bir çatışma ortamı doğuruyor ve masum insanlar kitleler halinde katlediliyor. Bu durum Suriye, Irak, Libya, Myanmar gibi dünyanın birçok yerinde halihazırda yaşanıyor. Söz konusu acımasızlık öyle şedit ki, masum kadınlar, çocuklar ve erkekler dünyanın gözleri önünde şehit ediliyor.

Zulüm kapınıza dayandığında canınızı kurtarmak için tek çözüm kaçmaktır. Sevdiklerinize güvenli bir sığınak bulma umuduyla yanınıza alabildiğiniz herkesi alır ve kendi ülkenizde ya da başka bir ülkede mülteci haline gelirsiniz. Bu asla keyfi bir seçim olmaz; acı ve ölümden kaçmak için tek yolunuz olur.

Bu durum şu anda Libya'da yaşanıyor; binlerce mülteci ve göçmen, evlerini terk edip güvenli bir gelecek, iyi bir yaşam umuduyla Libya'ya geliyorlar. Eritre, Irak, Filistin, Somali, Sudan ve Suriye'den gelen bu kişilerin sayısı 2011'den bu yana ciddi şekilde arttı. Üstelik çoğu kişinin ülkelerinde yaşadıkları vahşet sonrasında özel bir bakıma ihtiyacı oluyor. Nisan 2014 itibariyle Libya'da UNHCR'e kayıtlı toplam 9230 mülteci ve 26.298 sığınmacı var. Üstelik birçok kişi yasa dışı kanallar yoluyla ülkeye giriş yapmaya devam ediyor. Ancak Libya'da meydana gelen şiddet ortamı bu kişileri yeni bir sorunla baş başa bırakıyor.

Libya'daki birçok diplomat ve yabancı uyruklu kişi son aylarda artan şiddet olayları dolayısıyla ülkeyi terk etti. Ancak ülkede hala ellerindeki tüm parayı insan tacirlerine vererek bu ortamdan kaçmaya çalışan binlerce mazlum mülteci ve göçmen var. 1000 dolara yakın bir parayı bir şekilde toplayan mülteciler önce çeteler tarafından Libya'daki Sahra Çölü'nden geçiriliyor ve sahilde deniz yolculuğunu yapacak diğer tacirlere teslim ediliyor.

Libya için bu alışılmadık bir durum değil. Kaddafi döneminde bile Libya insan tacirlerinin merkezi kabul ediliyordu. Ülkelerindeki zulümden kaçan sığınmacılar için Libya, önce Güney İtalya'ya oradan da Avrupa'nın diğer şehirlerine geçiş için bir çıkış noktası gibi. Libya'dan Avrupa'ya yola çıkan tekne sayısı çatışma öncesinde günde beşken bugün günde on beşe çıkmış durumda. Şu anda binlerce kişi -özellikle Sahra altı Afrika'dan gelen göçmenler- ikinci yurtları olarak kabul ettikleri Libya'daki şiddet ortamından kaçmak için güvenilmez balıkçı teknelerine bel bağlıyorlar. Bu yolculuk sırasında mültecilerin birçoğu ölüyor. Öyle ki sadece bu sene Akdeniz'de 1000 kişi bu şekilde vefat etti. Tahminlere göre Libya'dan yapılan bu yolculuk sırasında her on kişiden birisi hayatını kaybediyor. Tacirlere verecek parayı bulamadıkları için Libya'da kalanlar ise şiddet, kaçırılma ya da tutuklanma gibi tehlikelerle karşı karşıyalar. On binlerce göçmen ülkede şu anda inşaat işçisi, hizmetli, bakıcı olarak çalışıyor ve şiddet ortamına rağmen Libya'dan ayrılamıyorlar. Ülkede kalıp çalışmayı tercih edenler olsa da, ayrılmak isteyenler için çoğu zaman konsolosluklarından ya da işverenlerinden destek gelmiyor. Hatta göçmen çalışanlar da artık devam eden çatışmanın bir parçası haline geliyor ve kaçırılma, fiziksel ve cinsel şiddetin mağdurları arasında yerlerini alıyorlar. Bu kişiler ciddi bir tehdit altında olmalarına rağmen çatışma bölgesinden çıkamıyor ve güvenli bir sığınak bulamıyorlar. Trablus ve Bingazi'deki UNHCR ofislerinde kayıtlı yaklaşık 37.000 mülteci var ve bu kişiler son derece iptidai şartlarda yaşamalarına rağmen devam eden çatışmalar dolayısıyla buradan ayrılamıyorlar.

Ülke içinde yer değiştirmek zorunda kalan kişiler de Libya'daki diğer önemli bir sorun. Öyle ki devrim sırasında 550.000 kişi bu şekilde evlerini terk etmek zorunda kaldı: Bu insanların büyük çoğunluğu geri dönmüş olsa bile 59.425 kişi hala geri dönmek için evlerinin yeniden inşasını ya da onarılmasını bekliyor. Son derece kalabalık olan, gıda, sağlık

hizmetleri ve hijyen açısından yetersiz gözaltı merkezlerinde tutulan bu kişiler çoğunlukla politik nedenlerle evlerini terk etmek zorunda bırakılmışlar. Örneğin Kaddafi'ye destek verdikleri için köyleri ve kasabalarından ayrılmak zorunda bırakılan bu insanlar çeşitli silahlı grupların ellerinde şiddet, istismar ve kölelik gibi insanlık dışı muamelelere maruz bırakılıyor.

Ülke içinde göç etmek zorunda kalan kişiler ve göçmenlerin karşı karşıya olduğu diğer bir sorun ise ayrımcılık. Birçoğu senelerdir Libya'da yaşamalarına, bu ülkeyi ikinci vatanları olarak benimsemelerine rağmen yabancı muamelesi görüyorlar. Uzun süredir bu ülkede yaşamaları ve burada kurdukları düzen ve dostluk bağları nedeniyle ülkeyi terk etmek istemeyen kişiler şiddet ortamını tüm zorluğuyla yaşıyorlar. Diğer bir deyişle hem mülteciler hem de göçmenler Libya'da çok zorlu koşullarla karşı karşıyalar ve her an silahlı militanlar, suç örgütleri ya da insan tacirlerinin hedefi olma tehdidiyle yaşıyorlar.

Farklı grupların çeşitli suçlar işlediği Libya'da düzenin bir an önce sağlanması, kanunların uygulamaya konulması hayati önem taşıyor. Ülkede ciddi bir adli sistem olmadığı için suçlar soruşturulmuyor, mahkemelere intikal etmiyor. Libyalılar ülkelerine zarar veren bu krizin üstesinden gelmek için bir araya gelmeli, çünkü birlik sağlanmadan Libya'nın herhangi bir istikrara kavuşması mümkün değil.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Voix Magazine'de yayınlanmıştır:

http://voixmag.com/the-conundrum-of-libyas-refugees-and-migrants/

Denizin Kara Sularına Terk Edilenler

Arab News ve Burma Times - 7 Kasım 2014

Bu hafta İstanbul bir büyük trajedi ile uyandı. Mültecileri taşıyan 7-8 kişilik küçük bir tekne, içindeki 46 kişi ile batmıştı. Çoğunluğu kadınlar ve çocukların oluşturduğu Afgan mültecilerdi teknedekiler. İnsan tacirlerinin bir başka batan teknesinden ise, sadece 6 kişi kurtulabilmişti.

Aslında geçtiğimiz ayın sonlarında mülteciler konusu özellikle İngiltere'den gelen şok açıklamalarla gündemi çokça meşgul eden bir konu oldu. İngiltere Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Joyce Anelay, Avrupa Birliği'nin Akdeniz'deki arama kurtarma operasyonlarına, 'istemsiz olarak çekim unsuru yarattığı' gerekçesiyle katılmayacaklarını açıkladı. Anelay'a göre, "*kurtarılan her göçmen bir diğerini teşvik ediyor. Eğer kurtarılmayıp denizlerde başıboş bırakılırlarsa diğerleri de yola çıkmaya teşvik edilmez, böylelikle göçmen gelmesi engellenmiş olur."*

Bu şaşırtıcı gerekçe, aslında AB ülkelerinin daha fazla göçmen almamak için başvurdukları bir yöntem. Özellikle Kuzey Afrika'dan İtalya'ya ve Yunanistan'a ya da Ortadoğu'dan Bulgaristan'a ulaşabilen sığınmacılar, AB ülkeleri arası serbest geçişten faydalanarak diğer AB ülkelerine kolay erişebilmekteler. Ekim 2013'de 500 kişinin yaşamını yitirdiği trajik kazadan sonra İtalya, Mare Nostrum adı verilen bir kurtarma operasyonu başlattı ve bu süreç içinde 150 binin üzerinde göçmeni denizden kurtardı. İtalya bu operasyon vesilesiyle günde ortalama 400 kişiyi denizden kurtardı.

Fakat İtalya da, maddi gerekçeleri öne sürerek, 1 Kasım itibariyle Mare Nostrum adı verilen kurtarma operasyonunu sonlandırdığını açıkladı. Bunun yerine AB ülkeleri sınırlarında, Mare Nostrum'un üçte bir bütçesi ile Triton adında bir operasyon başlatıldı. Aslında Triton'u bir kurtarma operasyonu olarak algılamak yanlış olur. Bu yeni uygulama sadece AB sınırlarını 60 mil öteye kadar deniz polisi ile koruma altına alıyor. Sınırlara yaklaşan ve tehlike içinde olan göçmen tekneleri ile ise ilgilenmiyor!

İngiliz yazar Robin Lustig, İngiltere'nin aldığı bu karar ile ilgili olarak şunları söyledi: "*Başkalarını teşvik edecek diye kurtarma operasyonlarını gerçekleştirmemek, kalabalık bir otobanda karşıya geçen bir çocuğu kurtaramam çünkü bu durum diğer çocukları da aynı şeyi yapmaya teşvik edebilir demekten farksızdır." Ayrıca, Lustig; "Politikacıların neden oya ihtiyaçları olduğunu anlayabiliyorum. Ama bunu kasıtlı olarak insanların ölümüne izin vererek nasıl yaparlar? Kolay kolay şok olmam ama bu karar gerçekten şok edici,*" dedi.[9]

Aslında göçmenlerle ilgili uzun zamandır yürürlükte olan şok edici başka uygulamalar da var. Örneğin, batmakta olan göçmen teknelerindekileri kurtaranlar AB ülkelerinin pek çoğunda suçlu sayılıyor. Geçtiğimiz yıllarda göçmenleri kurtaran İtalyan balıkçılar insan kaçakçılığı suçlamasıyla yargılandılar ve teknelerine el konuldu. Bu kişilere evlerini açan veya kiraya verenler de yine suçlu bulundular.[10]

Kuşkusuz her ne yaptırım olursa olsun bu durum vicdanlı bir insanı, bir göçmeni kurtarmaktan alıkoyamaz. Fakat bu uygulamaların vahim sonuçlarını gözlemlemek de mümkün. Örneğin Arap Baharı'nın ilk günlerinde yakıtı biten bir tekne 16 gün boyunca Akdeniz'de sürüklenmiş, civardaki pek çok gemi duruma şahit olmasına rağmen seyirci kalmış, hatta durumun farkında olan NATO helikopterleri yardımda bulunmamıştı. Herkesin seyirci kaldığı bu olayda 72 göçmen o teknenin içinde insanlığın gözü önünde açlıktan yaşamını yitirdi.

Buradan yola çıkarak, özellikle AB ülkelerinde kökleşmeye başlayan vicdan zafiyetine vurgu yapmak gerekiyor. Burada kastedilen kuşkusuz ki değerli Avrupa halkları değildir. Fakat görülüyor ki, maddi ve ırkçı çıkarları daha üstün

gören siyaset anlayışı, ülke yönetimlerini, insanları denizde ölüme terk edecek kadar bir ruh boşluğuna sürükleyebilmektedir.

Şunu belirtelim, can çekişen bir insanı suyun içinde ölüme terk etmek, onu doğrudan öldürmekle aynı şeydir. Bir canı alan nasıl katil olursa, bir canı bilerek ölüme terk eden de aynı şekilde katil hükmündedir. Bazen vicdanı kullanmanın bedeli büyük olabilir. Bir başkasına yardımcı olmak adına insan sakatlanabilir, malından mülkünden olabilir, hukuki sorunlarla boğuşabilir. Ama zaten vicdanlı olmak bütün bunlara göğüs gerebilmek demektir. Doğruyu yapmanın getirdiği haz ve vicdan rahatlığı, dünyanın hiçbir değeriyle eş değildir.

Devletler öfkeli siyasetin ve reel politik çıkar hesaplarının pençesine düşmüş ve siyasetçilerin bir kısmı da buna kanarak vicdani hassasiyetlerini kaybetmiş olabilirler. Kimi zaman çekilen zorluğu bilmeden klimalı odalarda çıkar hesaplarına uygun yasalar çıkartmak kolaydır. Böyle durumlarda insanların neden bu zor şartlar altında ülkelerinden kaçtıklarını anlamak da zorlaşır. Oysa bir insan ölüm korkusu, açlık ve savaş tehdidi altında olmadığı sürece bir teknenin içine sıkışarak, ölümle yüzleşeceğini bile bile ülkesinden ayrılmaz. Varını yoğunu satıp bu paranın tümünü insan tacirlerine aktarmaz. Bu insanların ölümü göze alarak kaçışlarının nedeni İngiltere'nin ve AB'nin iyi imkanları falan değildir. Bu insanlar sadece insanca, tehdit altında olmadan yaşamak istemektedirler.

Burada sorulması gereken asıl soru şudur: Bir insanı denizin ortasında ölüme terk etmek nasıl bir mantık ve vicdanın göstergesidir? Bunu yapan insan nasıl yaşar? Bir insanın ölümüne vesile olduğunu, yani bir insan öldürdüğünü bile bile nasıl geceleri rahat uyuyabilir?

Suçu insan tacirlerine yüklemek vicdanı rahatlatmak adına bir bahane olarak kullanılsa da sadece geçen yıl 3400'den fazla kişinin öldüğü bu büyük trajedinin bir parçası olmak, AB ülkelerine yakışmamaktadır. Değerli Avrupa, teknenin içindeki o zavallıları göçmen, Afrikalı, Ortadoğulu, yoksul, sefil diye değil de "insan" olarak görürse değerli kalabilir. Avrupa, bencillikle değil fedakarlıkla kalkınabilir. Özellikle İngiltere, ölüme terk edilmiş göçmenlere yönelik bu şok edici kararı bir an önce yürürlükten kaldırmalıdır. Unutulmamalıdır ki vicdan körelmesi idarelerden halka bir defa yansıdı mı, zorluklar, dejenerasyon ve felaketler kaçınılmaz hale gelir. Güzel Avrupa bu felaketlere kapı açacak bir altyapı oluşturmamalıdır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Arab News ve Burma Times gazetelerinde yayınlanmıştır:

http://www.arabnews.com/columns/news/656601

http://burmatimes.net/drowning-migrants-is-a-blot-on-humanity/

Teknelerle Gelen Sığınmacılar Tayland İçin Bir Yük Mü?

The Malaysian Insider ve Burma Times - 30 Kasım 2014

Bir süre önce Tayland istikametinde giden bir tekneye sığınarak Myanmar'dan kaçan on bin vatansız Rohingya Müslümanı istikametlerine ulaşamadı. Aynı dönemde Bengal Körfezi üzerinden Malezya'ya gitmek üzere Bangladeş'ten ayrılan 4000 Bangladeşli ve Rohingya'dan da sadece 460'ı Malezya'ya ulaştı; bu durum geriye kalan ve yerleri hala bilinmeyen binlerce mazlumun akıbeti konusunda endişelere yol açtı.

Benzer bir olay bunun gibi pek çok teknenin denizde kaybolduğu 2008 yılında yaşanmıştı. Birkaç yüz Rohingya, Endonezya ve Hindistan karasularında aç ve susuz bir şekilde bulunurken diğerleri denizde kaybolmuştu.

İsteksiz bir yurt

Pek çok göçmenin ulaşmaya çalıştıkları ve yeni bir hayata başlamayı ümit ettikleri ülkelerden biri de olsa Tayland, çok zor şartlarda yaşayan ve denizde hayatlarını kaybetme riskini göze alan bu tekne halklarını istemiyor.

Tayland, çok sayıdaki göçmeni barındıran Asya Pasifik bölgesindeki 20 ülkeden biri. Bugüne kadar sığınak arayan 13.000 kişiye ve 82.000 kayıtlı göçmene (Haziran 2013 itibariyle) isteksiz de olsa bir yurt oldu.

Tayland dünyanın en büyük üçüncü deniz ürünleri ihracatçısı ve ASEAN rakamlarına göre Güneydoğu Asya'nın ikinci büyük ekonomisidir. Ülkenin ekonomik refahına rağmen Taylandlı yetkililer teknelerle ülkeye gelen insanları denize geri dönmeye zorluyorlar. Bir süre önce Tayland'ın askeri hükümeti yıllardır kamplarda yaşayan 100.000 sığınmacıyı geldikleri ülkelere geri göndereceğini duyurdu.

Tayland yoğun göçmen akışı nedeniyle bir takım sorunlarla karşı karşıya olabilir ancak sığınmacıları denize geri göndermek tam anlamıyla onların ölüm fermanlarını imzalamak ve cinayetin suç ortağı olmaktır.

Ordunun İç Güvenlik Operasyonları sözcüsü Albay Banpot Phupian'ın şu sözleri oldukça düşündürücüdür:

> *Onlarla ilgilenmek Tayland için bir yük ve onlara bakmak için çok para harcamak zorundayız.*[11]

Bu sözler askeri geleneklerin ve komünist Çin'in büyük ölçüde etkisi altında kalan bir kıtanın, Asya'nın karanlık ve soğuk kalbinden geliyor. Tayland ABD'nin bir müttefiki olmakla birlikte ekonomi, askeriye ve politika açısından Çin'den en fazla etkilenen ülkelerden biri ve Albay Phupian'ın sözleri de bunu doğrulamakta.

Diğer bir polis albayı Sanya Prakobphol ise şunları söylemiştir:

> *Eğer gelirlerse onları geri çevirmeliyiz… Myanmar deniz sınırını geçtiklerinde onları geri itmiş olacağız. Sonra ne yapacakları kendi problemleri.*[12]

Bir yanda tehlikedeki hayatlar diğer yanda çıkarlar

Tayland cuntası sığınmacıları sınır dışı ederken veya onları denizde ölüme terk ederken, ülkede insan kaçakçılığı büyüyen bir ticaret alanı olarak görülüyor. Bu o kadar karlı bir ticaret kabul ediliyor ki balıkçılar teknelerini mümkün olduğunca fazla insan taşıyacak şekle getiriyorlar.

Tayland dünyanın en kötü insan trafiği merkezlerinden biri olarak biliniyor. İnsan trafiği çeteleri binlerce insanı, akrabaları onların güvenli şekilde serbest bırakılması için fidye ödeyene kadar orman kamplarında tutuyor.

Açlık oyunları

Bir süre önce gerçekleşen askeri darbe ve sıkıyönetim, ülkede hukukun egemenliği konusundaki endişeleri arttırdı. Hollywood yapımı "Açlık Oyunları" filmi, ülkede darbe karşıtlığı sembolü haline gelen üç-parmaklı selamı ile Taylandlı gençler için bir ilham kaynağı olmaya devam ederken, Tayland'da sıkıyönetim varlığını koruyor.

Dünyamızda arkasında sadece yıkım ve ölüm bırakan terör sorunu ülkeleri kasıp kavururken zulüm gören insanlar başka ülkelere sığınmaktan başka bir yol bulamıyorlar. Demokratik ülkelerde tüm insanların zulümden kaçma hakkı vardır. Evrensel İnsan Hakları Bildirgesinin 14. Maddesi şöyle der: "Herkesin zulümden kaçıp başka ülkelerde sığınma hakkı bulunur".

Dolayısıyla tekne halkları yasa dışı göçmenler değildirler çünkü sığınma hakkı uluslararası hukuka göre kesin olarak meşrudur. Ne var ki Tayland, Mülteci Sözleşmesi'ni imzalamamıştır ve sığınmacılarla ilgili yerel bir yasal düzenlemeye sahip değildir. Bu durum mevcut askeri hükümete uluslararası hukuk veya toplulukları dikkate almadan kendi başına davranma imkanı vermektedir.

Sömürülmüş ve savunmasız halklar

Şu anda zulüm ve etnik şiddetten kaçan 120.000'den fazla Myanmarlı mülteci Tayland-Myanmar sınırında kendilerine verilen on kampta hayatlarını sürdürüyorlar. Tayland yasalarına göre kampların dışında bulunan kayıtsız mülteciler tutuklanmakta ve sınır dışı edilmektedirler ve mültecilerin bir gelir elde etme hakları bulunmamaktadır. Bu savunmasız kişiler sıklıkla sindirme ve ayrımcılığa maruz kalırlar. Onlar için Tayland'daki insan hakları suiistimalleri Myanmar'dakinden pek farklı değil. Bu insanlar hatta, balıkçı teknelerinde çalıştırılmak üzere birkaç dolara satılıyorlar.

Dünya çapında mülteciler sorunu

Diğer yandan Suriye Sivil Savaşının başlamasıyla Suriyeli mültecilerin sayısı diğer milletlerden olan mültecilerin sayısını aştı ve doruğa ulaştı (Kasım 2014 itibariyle üç milyondan fazla). Orta Afrika'da ise 485.000 kadar insan ülkeleri içinde yerlerinden edilirken şimdiye kadar 421.000'den fazlası ülkelerinden kaçtı. Dolayısıyla medyada sıklıkla bahsedildiği gibi dünyanın dikkati ve kaynakları çoğunlukla Suriye ve Orta Afrika'da yoğunlaşsa da, mülteci meselesiyle ilgili olarak dünya çapında çok daha fazlasının yapılması gerekiyor.

Kısa vadede mülteci problemi çözümlenmeyecek gibi görünse de Asya Pasifik bölgesinde nispeten daha fazla refaha sahip bir ülke olan Tayland, zulüm içinde yaşayan pek çok kişinin umudu olmaya devam ediyor. Uluslararası toplum veya

daha fazla GSMH'ye sahip ülkeler bu insanların sesini duyana kadar Tayland, kesinlikle bu insanları sınırları içinde tutmanın bir yolunu bulmalıdır.

Bu, evrensel insan haklarına ve demokrasiye yönelik olumlu bir gelişimi ifade ettiği için, dünyanın gözünde çok olumlu bir adım olacaktır ve şüphesiz Tayland'ın da buna ihtiyacı var. Aksi halde Asya'nın karanlık ve soğuk yüzü Tayland'ı saracak ve onu tek müttefiki Çin'le baş başa bırakacaktır.

Ayrıca dünyanın mültecilerin hikayelerine daha fazla dikkat vermesi ve onları barındıran ülkelere destek olması gerekiyor. Kamplar ailelerin ve çocukların yaşayacakları yerler değildir; buralar sadece geçici amaçlarla kullanılmalıdır. Tayland'da yaklaşık 375.000 göçmen çocuk bulunuyor ve İnsan Hakları İzleme Örgütü'nün raporuna göre ülke bu çocukların binlercesini gözaltında tutarak onlara fiziksel ve manevi zarar veriyor.

Buna rağmen Tayland, Asya'nın komünist, yapay, sevgisiz girdabına gömülmemelidir. İnsan haklarına saygı göstermeli ve ihtiyaç içinde olanları korumalıdır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi The Malaysian Insider ve Burma Times'da yayınlanmıştır:

http://www.themalaysianinsider.com/sideviews/article/are-the-boat-people-a-burden-for-thailand-harun-yahya

http://burmatimes.net/boat-people-burden-thailand/

Yeniden Rohingya, Yeniden Bir İnsanlık Dramı

Arab News, Rohingya National Organisation (ARNO) Arakan ve Burma Times

1 Aralık 2014 - 29 Kasım 2014

Uzun yıllardır uluslararası camianın uzaktan izlediği bir konudur Rohingya Müslümanları. Kendi ülkelerinde mülteci konumunda olan, hiçbir sosyal hakkı bulunmayan ve zaman zaman şiddet eylemlerine maruz kalan zulüm içindeki insanlar. 2012 yılındaki dehşetli saldırılar ve yangınlar sırasında dünyanın biraz olsun tanımaya başladığı Müslüman azınlık Rohingyaların yaşadığı Myanmar'da değişen pek de bir şey yok.

Geçtiğimiz ay Myanmar hükümetinin Birleşmiş Milletler'e sunduğu plan, görünürde barış, huzur, adalet ve birlikteliği hedefliyordu. Myanmar Dışişleri Bakanı bu temennilerle planı BM'ye sunmuş ve pek çok ülkenin de onayını kazanmıştı. Birçok ülke, yıllar sonra Myanmar hükümetinin Müslüman azınlığa karşı yaptığı ayırımcılık politikasından geri adım attığını düşünmüştü.

Plana göre ülke içinde zulüm gören azınlık Rohingya Müslümanları iki seçenek ile baş başa bırakıldı: Birincisi ya Bangladeş vatandaşlığına geçecek, böylelikle vatandaşlık hakkı elde etmiş olacak ve 1982 vatandaşlık kanununa uygun düşecek belgeleri sağladıkları taktirde daha sonradan Myanmar vatandaşı olmaya hak kazanabileceklerdir. İkinci seçenek ise bunu kabul etmemekti ki bunun anlamı korkunç şartlardaki kamplara sürülerek tutuklu konumunda yaşamaları ve nihayetinde ülkeden atılmalarıydı.

İlk bakışta birinci seçenek, Myanmar hükümetinin Rohingyalara verdiği bir vatandaşlık imkanı olarak değerlendirilebilir. Fakat buradaki gerçek amaç, 1982 yasası ile zaten ülke içinde tüm haklarını kaybetmiş olan Rohingyaların resmi olarak göçmen sıfatına dahil edilmeleridir. Kendi toprakları üzerinde tamamen yabancı statüsünde kalacak olan Rohingyaların büyük bir kısmının, tekrar Myanmar vatandaşı sayılabilmek için geçmişlerine dair belgeleri sunamayacakları bilinmektedir. Çünkü bu insanların geçmişlerine ait belgeler, sahip oldukları her şey ile birlikte 2012'de Rohingyaları hedef alan korkunç ayaklanmalar sırasında yanıp yok olmuştur. Dolayısıyla belgelerini sağlayamayanlar, kendi ülkelerinde Bengali vatandaşı olarak bir göçmen statüsünde kalacaktır. Myanmar hükümeti ise bu kişileri kısa bir süre sonra, "yabancı" oldukları gerekçesiyle ya kamplara yollayacak ya da ülkeden atacaktır. Bengali vatandaşlığına geçmiş olan bu kişiler, Bangladeş tarafından da kabul edilmemektedir. Çünkü bu insanlar Bangladeş'te doğmamışlardır. Sonuç olarak bu yasa, Bangladeş'i bağlamamaktadır.

Bu arada Bengali vatandaşlığına geçmeyi kabul etmeyenler de yaşadıkları köy ve kasabalardan alınarak tutuklu damgası yiyecekleri mülteci kamplarına gönderileceklerdir. Uygulamaya geçirilecek yeni plan dahilinde, bu kişilerin kısa bir süre sonra ülkeden atılmaları ve Myanmar hükümetinin bu kişileri denizaşırı bölgelere mülteci olarak göndermek için BM'ye başvurması söz konusu olacaktır. Sorun şu ki, BM, zulüm gören bu insanları mülteci olarak tanımamaktadır.

Söz konusu plan dahilinde bir milyon Rohingya, bu korkunç son ile karşı karşıya kalacaktır.

İnsan Hakları İzleme Örgütü (Human Rights Watch) Asya bölümünün genel müdür yardımcısı Phil Robertson Reuters'e şu açıklamayı yapmıştır:

Bu plan oldukça tedirgin edicidir çünkü bu plan ile tüm Rohingya halkı, bütün haklarından mahrum edilecek, keyfi bir süre boyunca tutuklu kalacakları kapalı kamplara sistematik olarak kilitlenecekler.[13]

Uzun zamandır Myanmar üzerinden geçen enerji koridorları ve buna bağlı ticari ilişkilere zarar gelmemesi gerekçesiyle dünyanın süper güçleri ve ASEAN üyelerinin Rohingya Müslümanları konusunda Myanmar hükümetine herhangi bir yaptırım uygulamadıkları ve bu konuya sadece seyirci kaldıkları bilinmektedir. Dünyada insanlık suçlarının günümüzde çok geniş alanda ve oldukça vahşi şekilde işlenmekte olduğu doğrudur. Fakat Rohingya Müslümanları meselesi, dünya ülkelerinin rahatlıkla tedbir alacağı ve çözüm getirebileceği konuların başında gelmesine rağmen hakim olan bu sessizlik anlaşılabilir gibi değildir. Şimdi Myanmar hükümetinin sunduğu bu teklifin aldatıcı görüntüsünün bir kısım ülkeleri ve Birleşmiş Milletleri ikna etme ihtimali, durumu çok daha ürkütücü bir hale sokacaktır.

Reel-politiğin insanlığın önüne geçtiği, siyasetin zalimlik gibi algılandığı, ülkelerin sevgi değil çıkar üzerine ittifak kurduğu şu günlerde, şiddetin, öfkenin ve savaşların yaygınlaşmasının bir sebebi var. O sebep, insanların ve ülkelerin sevgiyi çözüm olarak görmemeleridir. Bir ülke halkı, yıllardır bütün dünyanın gözlerinin önünde böylesine büyük bir soykırım ve zulüm altında yaşamakta, tüm dünya bunu bilmekte ama sesini çıkarmamaktadır. Demek ki buradaki sorun ispat sorunu değil, vicdan sorunudur.

Myanmar'da insanlık dramının çok uzun zamandır devam etmekte olduğu bir sır değildir. Bunun üstünü kapamak, zulme seyirci kalmak dünyayı saran felaketleri daha da güçlendirebilir. Dolayısıyla önce insanlık adına, sonra bu ürkütücü senaryoyu düşünerek dünya ülkelerinin çıkardan çok adalet ve sevgiye önem vermeleri şarttır. Bunun için dünya, sistematik olarak yıllardır ezilen Rohingya Müslümanlarına el uzatmalı, oyuna gelmemeli ve bu mazlum halk için bir çözüm bulmalıdır. Şu bir gerçek ki, dünyanın dört bir yanında toplantılar düzenleyen, doğalgaz, petrol anlaşmalarında imzası bulunan, birbirinden silah alıp birbirine füze satan her ülkenin bir avuç mazlumu korumaya da gücü yeter, Myanmar hükümetini ikna etmeye de. Bunun için ülkelerin reel-politik hesaplardan uzaklaşıp vicdanlarını köreltmediklerini göstermeleri gerek. Bakalım buna hazır olan var mı?

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Arab News, Arakan Rohingya National Organisation (ARNO) ve Burma Times gazetelerinde yayınlanmıştır:

http://www.arabnews.com/columns/news/649721

http://burmatimes.net/deafening-silence-over-rohingya-issue/

http://www.rohingya.org/portal/index.php/scholars/68-harun-yahya-/1096-deafening-silence-over-rohingya-issue.html

Avrupa Ülkeleri Yaşadıkları Mülteci Akını Karşısında Neler Yapabilir?

Daily Mail – 8 Aralık 2014

Açık denizin ortasında küçük bir tekneye sığışan aç ve susuz onlarca insan…

Bir nehri ya da dikenli telleri geçmek pahasına verilen canlar…

Tam kurtulduk dedikleri anda karşılaştıkları küçük düşürücü muamele...

Son birkaç yılda Avrupa'ya iltica etmeye çalışanların yaşadıklarının kısa bir özeti bu cümleler. Son yıllarda Avrupa büyük bir göç dalgasına maruz kalıyor. Bunun nedeni kimi zaman ekonomi, kimi zaman güvenlik.

Yaşadıkları yerlerdeki geçim zorlukları güvenlik endişesi ile birleşince, insanlar daha müreffeh, daha güvenli gördükleri yerlere göçüp buralarda yaşamak istiyorlar. Çoğu zaman bu göç ülke içlerinde yaşanıyor, ancak Arap baharı ve küresel kriz gibi faktörler bu göçlerin giderek daha fazla miktarda sınır aşırı olmasına yol açıyor.

İspanya, Malta ve İtalya Kuzey Afrika'dan, Yunanistan Ege Denizi ve Trakya'dan, Almanya ise Balkanlardan çok sayıda göçe maruz kalıyor. Türkiye ise Suriye ve Irak'tan rekor seviyede göç almış durumda.

Türkiye İspanya, İtalya ve Almanya'dan daha az gelişmiş olmasına karşın mültecileri reddetmiyor ve onlara çok daha iyi imkanlar sunuyor. Yakın geçmişte Türkiye'deki mülteci kamplarını ziyaret eden BM'in iyi niyet elçisi Angelina Jolie "*Türkiye'ye, bu insanların gelmesine izin vermesi ve geri dönmeye zorlanmayacakları güvencesi vermesini sağlayan açık kapı politikasından dolayı minnettarım*"[14] diyerek bu durumu takdir etmişti. Papa Francis de Kasım 2014'de Türkiye'ye yaptığı ziyarette Türkiye'nin bu tavrını övmüş ve uluslararası camiayı Türkiye'ye yardım etmeye davet etmişti.

Avrupa ülkelerine baktığınızda benzer durumu görmek neredeyse imkânsız. İtalya artık açık denizde mülteci taşıyan teknelere kurtarma operasyonu yapmayacağını açıklarken, Yunanistan Türkiye sınırında oluşturacağı hendekler ve duvarlar ile mültecilere engel olmayı planlıyor. Almanya ise Balkan ülkelerinden gelen mültecilere engel olmak için mülteci yasası ve kabul koşullarında değişiklik yaptı. Benzer bir değişiklik İsviçre'deki iltica yasasında yaşandı. İsviçre'de sertleştirilen yasa %78,5 gibi büyük bir oranla halk tarafından onaylandı.

Mülteci konusunda yaşanan tek sorun iltica başvurularının ve kabulünün zorlaştırılması değil. Türlü zorluklar çekerek sınırları ve denizleri aşan mülteciler kendilerini bir Avrupa ülkesine attıklarında da sıkıntıları sona ermiyor. Birçok Avrupa ülkesi kapasitesinin çok üstünde gelen mülteci akını nedeniyle baskı altında. Ancak bu durum oralarda yaşanan insan hakları ihlâllerini, hiçbir şekilde haklı göstermeye yetmiyor.

Pek çok mülteci Avrupa ülkelerinde kötü muameleye, hakarete ve aşağılamalara maruz kalıyor. Uluslararası Af Örgütü'nün bir tanıtım filmindeki mültecinin "*Siz Avrupalılar hayvanlara iyi davranıyorsunuz. Lütfen bize hayvanlarınıza davrandığınız gibi davranın. Biz ölüyoruz*"[15] sözü yaşanan gerçekleri özetliyor.

Avrupa Adalet Divanı, geçtiğimiz haziran ayında Malta'yı Somalili bir mülteciye tazminat ödemeye mahkûm etti. Bu kararın gerekçesi ise mültecinin, sınır dışı edilmek amacıyla tutulduğu hapishanede, aylarca aşırı sıcağa veya soğuğa katlanmak zorunda kalması, mültecinin dışarı çıkmasına da izin verilmemesiydi. Adalet Divanı, yargılama sonunda kararın, aşağılayıcı ve insan onuruna yaraşmayan muameleden dolayı verildiğini açıklamıştı.[16]

Avrupa'da mültecilerin yaşadıklarına bir diğer örnek *Euronews*'in internet sitesinde "Avrupa'da mültecilere içler acısı muamele"[17] başlığı ile yer aldı. Olay Almanya'da bir mülteci kabul ofisinden elde edilen görüntülere dayanıyor. Görüntülerde iki güvenlik görevlisi kahkaha atarken içlerinden biri ayağıyla, elleri kelepçeli Cezayirli göçmenin kafasını eziyor. 'Vurmayın' diye bağıran mülteci pislik içindeki bir yatak üzerine zorla yatırılıyor.

Avrupa'daki demokrasi ve insan hakları seviyesi ile uyuşmayan bu durum yargı organlarınca verilen kararlar sayesinde ortadan kaldırılabilir. Gerek ulusal mahkemeler, gerekse Avrupa İnsan hakları Mahkemesi gibi uluslararası mahkeme kararları mültecilerin durumunun iyileştirilmesine yardımcı olacaktır. Tabi bunun içi bilhassa ulusal mahkemelerin adil ve tarafsız çalışması gerekiyor.

Bir diğer çözüm yolu ise mülteci kabul eden ülkelerin diğer AB ülkelerince desteklenmesi. AB göçmenler için insan onuruna yaraşır konaklama yerlerini finanse etmeli, gözetim evleri açmalı. Göçmenlerin içindeki kadınlar, çocuklar ve bakıma muhtaçlar, insani kriterlere uygun biçimde AB ülkelerine dağıtılmalı. Ayrıca mültecilere sınırlarını kapatmak yerine, denetimli yasal geçiş yolları açılmalı. Bu sayede her yıl yüzlerce insanın açık denizleri ya da nehirleri geçerken ölmelerinin önüne geçilebilir. Ayrıca mülteciler hakkında yapılan ilk iş onları hapse atmak olmamalı. Bunun için de mevzuatların ve yasaların değiştirilmesi gerekiyor. Ancak sorunun kökten çözümü, bu gibi maddi tedbirlerin manevi eğitimle güçlendirilmesiyle mümkündür. Sadece kendi rahatını, kendi huzurunu düşünen bencil ahlakın yerini, paylaşmayı, fedakarlığı temel alan, insanlara sevgi ve şefkatle yaklaşan bir yaklaşıma bırakması gerekiyor. Bunun için de hem devlete hem sivil toplum kuruluşlarına hem de medyaya çok büyük bir görev düşüyor. Çok yönlü bir kampanyayla sevgi ve yardımlaşma ahlakını diriltmek mülteci sorununu çözmede en önemli adım olacaktır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Daily Mail gazetesinde yayınlanmıştır:

http://dailymailnews.com/2014/12/08/what-can-european-countries-do-against-the-tide-of-migration/

Rohingya Müslümanları Kendi Yurtlarından Sürgün Ediliyor

Burma Times – 20 Mart 2015

İslam, Uzakdoğu coğrafyası ve Burma (Myanmar) sınırlarında yer alan Arakan topraklarına 8. yüzyıldan itibaren bölgeye seyahat eden Müslümanlar yoluyla ulaştı ve 1203'te Bengal'in Müslüman olması ile birlikte Arakan tümüyle İslam yönetimine girdi. Bölgenin Müslümanlar tarafından fethedildiği 1430 tarihi ile 1638 arasında birkaçı dışında tüm hükümdarlar İslam'ı seçtiler. Arakan'da yerleşik durumdaki Müslümanlar bu tarihten itibaren bu topraklarda yaşayan Bengal Kralı Sultan Celaleddin Muhammed Şah tarafından tahta geçirilen Süleyman Şah'ın torunlarıdır.[18]

Tarihin de doğruladığı gibi, günümüzde kendi yurtlarında zulme uğratılan, köyleri ve evleri yakılan, anneleri, kızları işkenceye uğratılan, erkekleri katledilen Rohingya Müslümanları yaşadıkları toprakların gerçek sahipleri. Dahası Müslümanlar, Arakan toplumunun siyasi ve toplumsal yaşantısında 350 yıldan daha uzun süre boyunca ülke yönetiminde önemli konumlarda bulundular, hatta baş vezir, katip, vali, kadı, orduda generallik, bakanlık gibi yüksek rütbeli görevlerde yöneticilik yaptılar.

Fakat Arakan'ın Müslüman sultanlarından II. Salim Şah'ın 1638 yılında bir entrika sonucu öldürülmesiyle, imparatorluk gerileme ve çöküş dönemine girdi. 1784'ten sonra Burma işgaliyle bölgede yaşayan Müslüman halk büyük bir zulüm ve baskı altına alındı ve büyük bir kısmı İngiliz yönetimindeki Bengal'e sığınmak zorunda kaldı. İngiliz Doğu Hindistan Şirketi kayıtlarına göre 1799'da 35 bin Arakanlı Müslüman, Burmalıların zalimce tutumları nedeniyle ülkelerini terk ettiler. Kayıtlarda şu ifadeler yer alıyor: "… Arakan'ın işgalinden bir gün sonra Burmalılar, 40 bin kişiyi öldürdü; güzel bir kadın gördüklerinde önce eşini öldürüp onu ele geçiriyorlardı; genç kızlar ailelerinden zorla alınıyordu, bu fakir insanların sahip oldukları her şeye el konuldu."[19] Burmalıların şiddet uygulamalarından kaçan Müslümanların bir kısmı ülkelerini terk edip, Hindistan'a göç etmek zorunda kaldılar.

1824 yılında bölgeye hakim olan İngilizlerin ülkeden çekilmelerinin ardından, kısa süre sonra Müslümanlara yönelik saldırılar ciddi oranda artış gösterdi. İkinci Dünya Savaşı ve Japon işgali sırasında Müslümanlar üzerindeki baskıların artması sonucunda 1942'de Minbya kasabasına bağlı Çanbilli köyündeki Müslüman kadın, erkek ve çocuklar kılıç ve mızraklarla hunharca katledildi. Katliamın ardından bölge yağmalandı, Müslümanlara ait tüm altın, gümüş ve değerli eşya ele geçirildi, hayvanlarına el konuldu. Köyde başlayan ve tüm Arakan'a yayılan saldırılarda 307 Müslüman köyü haritadan silindi, 100,000 binden fazla Müslüman şehit edildi ve 80,000 kadarı yerlerinden edildi.[20]

Müslümanların hareketlerini sınırlandıracak kısıtlamalar asıl olarak, 1948'de Burma'nın bağımsızlığını kazanmasıyla getirildi. Tüm bunların amacı Arakan'daki Müslüman nüfusu ortadan kaldırmaktı. 1962 darbesi ile birlikte askeri rejim Müslüman halkın kimliğini tümüyle reddetti, propaganda yöntemleriyle yabancı olarak gösterilmeye başlandılar, memurluk ve polislik gibi görevlerinden alındılar ve Arakan eyaleti içerisinde seyahat özgürlükleri de engellendi.

Arakan topraklarının gerçek sahipleri olan Müslümanlar, 1990 sonrasında yine zor şartlarda yaşamlarını sürdürmeye devam ediyorlar. Nüfuslarının azaltılması için sistematik baskı uygulanıyor; yerel yönetimlerin keyfi vergilendirmeleri nedeniyle tarım ve hayvancılık yaptırılmıyor, toprakları kamulaştırılıyor, dahası tutuklama, işkence, camilerin ve mezarlıkların yıkılması, 'kadınların geliştirilmesi' adı altında Müslüman genç kızların köylerinden alınmaları ve işkenceler, eğitim haklarının ellerinden alınmış olması, bu masum halka uygulanan zulmün yalnız genel bir tarifi olabilir.[21]

Rohingya Müslümanları kendi topraklarından, asıl yurtlarından sürgün edildiler ve güvenlikte olacaklarını düşündükleri diğer ülkelere göç etmek zorunda bırakıldılar. Bugün bu toprakların gerçek sahipleri evlerini, kök saldıkları yurtlarını, kültürlerini, tarihlerini bırakıp çevre ülkelere sığınarak en ağır şartlarda canlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Burma'da 240,000'den fazla Müslüman, ülke içinde mülteci olmuş durumda ve ülkede yaşayan 810,000'den fazla Müslümana vatandaşlık hakkı tanınmıyor. Ülkenin Tayland sınırında 120,000 mülteci bulunuyor.[22] Bunun dışında bugün Pakistan, Suudi Arabistan, Malezya, Tayland, Bangladeş ve bazı Avrupa ülkelerinde yüzbinlerce Rohingya Müslümanı mülteci statüsünde yaşıyor. Yalnız Bangladeş'te 1,5 milyon Rohingya Müslümanı açlık sınırında, ormanlarda ve dere kenarlarında yaşamaya çalışıyorlar.

Dünyanın her neresinde olursa olsun, vicdan sahibi ve kalbi katılaşmamış her insanın üzerine düşen sorumluluk, mazlumların hakkını savunmak, adaleti ayakta tutmak ve dünya üzerindeki zulmü ortadan kaldırmak için bir çaba içinde olmaktır. Sosyal medyada yazılan bir cümle, paylaşılan bir makale, bir toplantıda söylenen bir söz veya insanların bu apaçık zulüm konusunda haberdar edilmeleri, uyarılmaları, kamuoyunun baskıcı rejimlere, tiranlara ve zalimlere karşı birleşmesi için atılan her adım bu ve benzeri insanlık suçlarının durdurulması ve engellenmesi için bir set oluşturacaktır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Burma Times'da yayınlanmıştır:

http://burmatimes.net/the-rohingya-muslims-are-being-exiled-in-their-own-lands/

Krizin 4. Yılında Suriyeli Mülteciler

Arabian Gazette – 21 Mart 2015

Suriye'de 2011 Mart'ında başlayan iç savaşın dördüncü yılına girildi. Kriz boyunca 200 binden fazla insan hayatını kaybetti. 11 milyondan fazla kişi ise hayatları boyunca yaşadıkları evleri, yerleri terk etmek zorunda bırakıldı. Bunların 7.6 milyona yakını Suriye içinde sürgün hayatı yaşıyor. 4 milyon kişi de kendilerinin ve ailelerinin canlarını kurtarabilmek için ülkeden kaçmaya mecbur kaldı. Belki de 5 yıl öncesine kadar bu satırları okuyanlardan çok farklı olmayan hayatları, başlarına gelen korkunç felaket sonucunda altüst oldu. Dehşet ortamından kurtulabilenler ise bugün her şeye yeni baştan başlamak zorundalar.

Dört yıldır süregiden çile ve belirsizlik ortamı

Yaklaşık 4 yıldır sürgünde yaşayan milyonlarca Suriyeli dondurucu soğukların yaşandığı bir kışı daha açlık ve sefalet içinde geçirmeye çalışıyor. Bu zavallı insanlar BM ve insani yardım kuruluşlarının yardımları ile hayatlarını ancak idame ettirebiliyorlar.

Giderek ağırlaşan kış şartlarında, açlığın yanı sıra barınma konusunda da mülteciler büyük sıkıntılar yaşıyorlar. Çoğu çocuk ve bebek olmak üzere mültecilerin önemli bir bölümü yeterli gıda, giyecek ve yakacak bulamadıkları için zorlu kış şartlarına yenik düşerek hayatlarını kaybediyorlar.

Bugün Suriyeli mültecilerin yaklaşık yüzde 95'i yani 3.8 milyon kişi bölgedeki beş komşu ülkede barınmaya çalışıyor. Bunlar: Türkiye, Lübnan, Ürdün, Irak ve Mısır. Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNHCR) bu ülkelerdeki 380 bin kişinin yeniden yerleştirilmeye ihtiyaç duyduğunu açıkladı.

AB'nin mülteci ağırlamadaki büyük ayıbı

Yukarıda saydıklarımız dışındaki ülkelerin kabul ettiği Suriyeli sayısı toplam mültecilerin yüzde 2'sinden daha az. Avrupa Birliği ülkelerinin şimdiye dek kabul ettiği Suriyeli mülteci sayısı ise son derece vahim bir rakam: Sadece 5 bin...

Bu insanlık ayıbı karşısında geçtiğimiz Aralık ayında 30 kadar önde gelen uluslararası yardım kuruluşu ortak bir açıklama yayınlayarak, zengin Batılı ülkelerin 2015 sonuna kadar Suriyeli mültecilerin en azından yüzde 5'ini, yani yaklaşık 160 bin kişiyi kabul etmelerini istedi. Yeniden yerleştirme sözü bakımından başı çeken Almanya, insani başvuru veya bireysel destek programları aracılığı ile 28 bin 500 mülteciyi kabul etmeye söz verdi.

Birleşmiş Milletler'in 2014'te mülteciler için bölgesel yardım çağrısı kapsamında talep ettiği 3.74 milyon doların ise 18 Kasım 2014 itibarıyla ancak yüzde 53'ü ulaştırıldı.

Suriye krizine yönelik uluslararası ilgi son derece yetersiz

Bugün Suriye içinde ve dışında sürgün halinde olan toplam 10,8 milyon kişi acil insani yardıma ihtiyaç duyuyor. Ancak Suriye krizine yönelik uluslararası destek yok denecek kadar az. Şimdiye kadar refah düzeyi yüksek ülkeler tarafından 79 bin 180 adet yeniden yerleştirme sözü verildi.

Bölgedeki insanlık dramını gündeme getirme adına Uluslararası Af Örgütü *#OpenToSyria* başlığıyla yeni bir kampanya başlattı. Kampanya, kamuoyu oluşturarak, refah düzeyi yüksek ülkelere yeniden yerleştirme ve diğer insani kabul programları sayesinde daha çok Suriyeli mültecinin kabul edilmesi için baskı kurmayı hedefliyor.

Yine bu kampanya kapsamında Suriye'deki çatışmalardan kaçan ve komşu ülkelerde yaşam mücadelesi veren mültecilerle ilgili yeni bir rapor yayımlandı. Raporun başlığı, "*Zorluk, Umut ve Yeniden Yerleştirme: Suriye'den Gelen Mülteciler Kendi Hikayelerini Anlatıyor*".

Raporda sekiz mağdur ailenin yaşamları konu edilerek krizin insani boyutuna vurgu yapılıyor. Rapor, kamuoyunun dikkatini Suriye krizinin insani boyutuna çekmesi açısından olumlu bir girişim olarak değerlendiriliyor.

Uluslararası Af Örgütü Mülteci ve Göçmen Hakları Direktörü Şerif El Sayid-Ali, "*Rapor, rakamların arkasındaki insanların gerçek hikâyelerini kendi cümleleriyle anlatıyor*" diyerek krizin meydana getirdiği tablonun dehşetine dikkat çekiyor.

Mültecilere destekte Türkiye'nin tarihi öncü rolü

Ülkelerin kendi nüfuslarıyla karşılaştırılınca, Suriye'den gelen en büyük mülteci nüfusunu Türkiye'nin barındırdığı gerçeği ortaya çıkıyor. Ülkedeki mülteci sayısının 1,6 milyonun üzerinde olduğu tahmin ediliyor.

Türkiye'de inşa edilen 22 kampta 220 bin mülteci barınıyor. Kamplar tam kapasitede çalışırken, Suriye'den gelen mültecilerin yüzde 85'i de bu kampların dışında yaşıyor. Sadece İstanbul'da Suriye'den gelen mülteci sayısı 330 bin civarında.

Kamp şartları, dünyadaki örnekleriyle kıyaslandığında son derece iyi durumda. BM'nin 2014 yılı Suriye'den gelen mülteciler için bölgesel fonlama çağrısı kapsamında Türkiye için ayrılan 497 milyon dolarlık yardımın 5 Kasım 2014 itibarıyla sadece yüzde 28'i, yani yaklaşık 140 milyon dolar Türkiye'ye ulaştı. Oysa Türkiye Suriyeli mülteciler için kendi bütçesinden bunun yaklaşık 30 katını, yani 4 milyar dolar harcadı.

Ekim 2014'te Türkiye, Suriyeli mülteciler için hukuki statüyü güvence altına alan Geçici Koruma Yönetmeliği'ni yayımladı. Fakat yönetmelik henüz uygulanmaya başlamadı.

Söz konusu tarihi felakette Türkiye'nin üstlendiği kritik yük ve önemli rol ortada. Ancak, bu gerçeği tüm dünyanın görmesi ve bu insanlık dramı karşısında sıcak evlerinde, karınları tok, sağlıklı, huzurlu, rahat, mutlu ve güvenli bir biçimde oturan tüm insanların, bir gün belki de benzer bir dramın kendi başlarına gelebileceği ihtimalini de düşünerek aynı duyarlılığı göstermeleri önemli.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi, Arabian Gazette'de yayınlanmıştır:

http://www.arabiangazette.com/syrian-refugees-in-the-fourth-year-of-the-crisis/

Harabe Bir Ülke: Suriye

Middle East Monitor – 31 Mart 2015

15 Mart 2015... Suriye'deki sivil savaşın beşinci yıldönümü. Son dört yıl içinde şahit olduğumuz vahşet görüntüleri nedeniyle, bu dehşet dolu iç savaşın nasıl başladığını unutmuş olabiliriz.

Arap Baharı'nın etkisinde kalan Suriyeliler başlangıçta değişim ve siyasi reform özlemindeydiler. Daha iyi bir gelecek arayışlarında, onlarca yıldır süregelen baskıcı Baas rejimine karşı geniş kitlelerin destek verdiği barışçıl protestolar düzenlediler. Amaçları, her insanın doğuştan hak ettiği temel özgürlük ve değerleri kısıtlayan Baas rejimini kökten reddetmekti.

Daha iyi bir gelecek için bir umut kıvılcımı olarak başlayan protestolar, bir ulusun savaşla parçalanarak bir enkaz yığınına dönüşmesiyle sonuçlandı. Bugün Suriye harap olmuş şehirleri, kasabaları ve umudunu yitirmiş insanları ile perişan bir ülke haline gelmiş durumda.

Suriye savaşı beşinci yılına girerken, hemen hemen her haber kaynağı ülkenin içinde bulunduğu sefalet ve çekilen insani acı hakkında hikayelere yer verdi. Yaşamlarını keskin nişancı namlusunun gölgesinde sürdürmeye çalışan insanların ve hatta çocukların hikayeleriydi bunlar. Siyasi istikrara sahip ülkelerde yaşayan bizler için bir çocuğun anaokulunda vurularak öldürülmesini hayal etmek oldukça güç; ama Halep gibi bir şehirde anaokulun bahçesinde oyun oynayan beş yaşında bir çocuk her an ölümle burun buruna.[23]

Suriyeli çocuklar dünyada hiçbir çocuğun yaşamaması gereken şeyler yaşadı. Oyuncak ve çocuk parkları yerine helikopter sesleri, varil bombaları, savaş uçakları, füze ve ağır silahlar her gün şahit oldukları şeyler oldu. Bebeklerin uykusu, yere düşen bombaların sesiyle bölündü. Bazen anne babaları tarafından telaşla kucaklanarak yakındaki kasabalara kaçmak zorunda bırakıldılar.

Bir kısmı da patlayıcılarla birlikte yağ bidonu, su tankı ya da gaz silindirlerine doldurulan metal, hurda ve çivilerle yapılan ilkel varil bombalarından kaçamadılar.

Rejim güçlerinin düzenli olarak düzenlediği varil bombası saldırılarında her ay 250 çocuk hayatını kaybediyor. Şam'ın Cobar bölgesinde küçük çocuklar anestezi kullanılmadan ameliyat edilmek zorunda kalındı. Şehirlerde on binlerce evsiz Suriyeli, bombalanan binaların harabeleri arasında hala yaşam mücadelesi veriyor.

Suriyelilerin içinde oldukları durumu gösteren her istatistik, her rakam, her fotoğraf karesi yürek burkuyor. Suriye'nin her yerinde füze saldırıları ve bombalamalar hiç durmadan devam ediyor. Şimdiye kadar yaklaşık 210,000 kişi öldürüldü, 1.5 milyon sivil ağır yaralandı, en az 200,000 kişi de tutuklandı. Bu arada 2400 kişi kayıp, 20.9 milyon kişi de evlerini terk etmek zorunda bırakıldı.[24]

Bir zamanlar farklı kültür, etnik yapı ve inançlara ev sahipliği yapmış bu ülke son dört yıldır tamamen parçalanmış durumda. Bu ülkenin sosyal dokusunu oluşturan Sünni, Şii, Hıristiyan, Kürt, Alevi, Yezidi ve diğer birçok topluluk yüzyıllar boyunca barış içinde bir arada yaşadılar. Ancak savaş bu grupları birbirine düşürdü ve olayları daha da zor ve içinden çıkılmaz bir hale getirdi.

Suriye'deki çatışmanın başka bir boyutu daha mevcut. Suriye'nin dışında Lübnan, Türkiye ve Ürdün'de yaşam mücadelesi veren üç milyon mülteci kardeşimiz var. Bu kamplarda her gün hayatta kalabilmek için çetin bir mücadele veriyorlar.

Çok büyük zorluklardan geçtikten sonra bu kamplara ulaşabilen Suriyeliler şimdi zorlu koşullarda yaşamaya devam ediyorlar. Bir yandan da çocuk ve gençlerin eğitim olanakları olmadığı için radikal ideolojilerden kolaylıkla etkilenebilecek durumdalar.

21. yüzyılda Suriye denince akla insanlık dramı geliyor. Suriye'de istikrar sağlanana kadar, uluslararası toplumun sorumluluklarını mutlaka yerine getirmesi gerek. Bu bağlamda, en azından devam eden bu acımasız savaştan ötürü acı çekenlere gereken yardımın ulaştırılması için vicdanımızın sesini dinlemeliyiz.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Middle East Monitor'de yayınlanmıştır:

https://www.middleeastmonitor.com/articles/middle-east/17801-syria-the-downward-spiral-of-desolation

Kaçak Göçmenler: Avrupa'da Sadece Bir İstatistik mi?

Morocco World News ve MBC Times – 9 Nisan 2015

Bu insanların pek çoğunun kimliği saptanamıyor ya da bunu istemiyorlar – Onlar ekonomik sorunların yanı sıra teröristlerin ve suçluların sızması açısından da tüm Avrupa için potansiyel bir güvenlik tehdidi oluşturuyorlar.

Yukarıdaki sözler İtalyan Büyükelçi Alessandro de Pedys'e ait. Büyükelçinin "bu insanlar" olarak nitelendirdikleri ise maruz kaldıkları tehlikelerden kurtulmak için Avrupa'ya sığınan kaçak göçmenler. "Güvenlik tehdidi" oluşturduğu iddia edilen göçmenlerin arasında ise küçük çocuklar, kadınlar ve yaşlılar da bulunuyor.

Pedys'in bu sözlerine birçok insan şaşırmıyor hatta tam tersine bu fikri destekliyor bile...

Ne yazık ki, Avrupa'daki pek çok hükümet kaçak göçmenleri kendilerince "can sıkıcı" bir mesele olarak görüyor, yardıma ihtiyacı olan insanlar olarak değil. Örneğin İtalya yakın bir zamanda denizde kalmış kaçak göçmenler için yaptığı kurtarma operasyonlarını, Avrupa Birliği'nin baskısıyla, durdurma kararı aldı. Oysa İtalya, geçen Ekim ayında 400'den fazla göçmenin denizde hayatını kaybetmesi üzerine "Mare Nostrum" isimli bir kurtarma programı başlatmıştı. Ancak ayda yaklaşık 10 milyon euro'ya mal olan Mare Nostrum'u AB'nin Triton misyonuyla değiştirildi ki, Triton'un Mare Nostrum kadar etkili olacağı düşünülmüyor.

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNHCR) Güney Avrupa Başkanı Laurens Jolles bu misyonun yetersizliğini: "*... temel yetkisi insan hayatlarını kurtarmak değil ve bu nedenle acil ihtiyaca bir cevap olamaz"* şeklinde tanımlıyor. Nitekim bu değişiklik bir felakete yol açtı ve birkaç hafta önce üstü açık botlarla Libya'dan yola çıkan en küçüğü 12 yaşında olan 300 kişi denizde kayboldu.

Pek çok insan hükümetin resmi olarak bu insanları öylece ölüme terk etmesi karşısında şok oldu, özellikle Afrika'dan Avrupa'ya giderken Akdeniz'i geçmeye çalışan 3000'in üzerindeki göçmenin öldüğü zorlu 2014 yılından sonra. Ancak kısa bir süre önce İngiliz hükümeti de şaşırtıcı şekilde bu tip operasyonların daha fazla göçmeni teşvik ettiğini iddia ederek artık kaçak göçmenler için arama ve kurtarma operasyonlarında yer almayacağını açıkladı. Bu olumsuz yaklaşım Almanya'daki bir göçmen kampında Cezayirli göçmenlerin maruz kaldıkları kötü muameleyi gösteren resimler ve videolar ortaya çıktığında daha açık hale geldi. Bu resimlerde bir memur Cezayirli göçmenin kafasına ayağıyla basarken diğer memur kollarına basıyor ve göçmen yüz üstü yere yatırılıyordu. Peki bunlar münferit olaylar mı? Kesinlikle değil.

Menfur "ölüme terk edilen bot" olayında, NATO Libya'dan gelen göçmenlerle dolu denizde kalmış bir bota 15 gün boyunca yardım etmeyi reddetti ve sonuç olarak aralarında bir bebeğin de bulunduğu 63 kişi susuzluktan ve açlıktan öldü.

Avrupa'da birtakım resmi görevliler ve bazı hükümetler mülteciler için yapılan yardım ve çalışmaları kısıtlama yaklaşımını benimsiyorlar. Ama diğer konularda yapılan harcamalar bir dengesizlik olduğunu ortaya koyuyor. Örneğin yerel bir İngiliz konseyi bir sihirbazlık gösterisi için 19.000 £ harcarken, Sanat Konseyi de sarı ışıklarla süslenmiş bir çöp konteyneri için 95.000 £ harcayabiliyor. Bakanlar ve resmi görevliler 3 milyon £ değerinde bisküvi yerken, yine AB fonları aracılığıyla, Amsterdam'da, geceliği 75.000 Euro ya mal olan büyük eğlence dahil toplamda 300.000 Euro kokteyl partilerine harcanabiliyor. Elbette sanat eserleri ve güzel şeyler satın almakta yanlış bir şey yok ancak bu tip faaliyetler

için yeterli para bulunabiliyorsa, kaçak göçmenlerin hayat koşullarına yardımcı olmak ve iyileştirmek için de fonlar oluşturulabilir. İnsanlık dramı çok daha önceliklidir.

Ne var ki bu çaresiz insanlar insanlık dışı muamele görüyorlar. Ne kadar "değerli" olduklarını belirleyen ise genellikle doğdukları ülke oluyor. Oysa insanlar eşit yaratılırlar. Üç semavi din ırkçılığı, ayrımcılığı yasaklar ve Evrensel İnsan Hakları Beyannamesi'nde bu temel prensip açıkça belirtilir. Buna rağmen daha fakir ülkelerde doğan insanlar, Avrupa'dakilerle aynı onurlu hayata sahip olmayı istediklerinde, kaba şekilde geri çevrilmeye devam ediliyorlar.

Peki, kaçak göçmenleri bir yük olarak görenler hatta kimi zaman sadece "rahatsız edici bir istatistik" gibi düşünenler, bu insanların her birinin bir ruhu, umutları ve düşleri olan bireyler olduklarını hiç düşündüler mi? Hemen her bireyin muhtemelen ondan kendilerine bakmasını bekleyen bir ailesi var. Sürekli savaşlar, çatışmalar ve karışıklıklarla düzeni bozulan ülkelerinden hayatlarını kurtarmak için kaçanlar var...

Sadece bir an için kendinizi bu insanların yerine koyun: Sizi ve ailenizi takip eden silah kuşanmış insanlardan kaçarken sığındığınız kapıların yüzünüze kapanmasını ister miydiniz? Aileniz için para kazanmaya çalışırken hakarete ve kötü muameleye maruz kalmak ister miydiniz? Sırf Avrupa hükümetleri "bir mesaj vermek istiyor" diye denizde ölüme terk edilmek ister miydiniz? Sadece imkanları daha kısıtlı bir ülkede doğduğunuz için hakarete ve kötü muameleye uğrasanız ve onurlu bir hayattan mahrum bırakılsanız nasıl hissederdiniz?

Unutmayalım: Her türlü kişisel eylem ve tepkilerimizden sorumluyuz. Başkalarının insan hayatına gerekli saygıyı göstermemesi bizim de aynı şeyi yapmamız gerektiği anlamına gelmez. Her insan değerlidir ve olabilecek en büyük saygıyı hak eder, bunu yapmazsak olacaklardan ve yaşanacak acı olaylardan bizler de sorumlu oluruz. İşte bu temel prensibi hatırladığımız ve uygulamaya başladığımız zaman, dünya çok daha iyi bir yer haline gelmeye başlayacaktır.

Sn. Adnan Oktar'ın Morocco World News ve MBC Times'da yayınlanan makalesi:

http://www.moroccoworldnews.com/2015/04/155768/illegal-immigrants-statistic-europe/

http://www.mbctimes.com/english/illegal-immigrants-only-a-statistic-in-europe

Suriye ve Yermuk Kampı'nda Yaşanan İnsanlık Dramı Devam Ediyor

New Straits Times, Daily Mail ve Indian Muslim Observer – 09 Nisan 2015

Asırlar boyu savaş ve katliamlara sahne olan Ortadoğu dünyada en fazla kan dökülen bölgelerin başında geliyor. "Bahar" umuduyla başlayan devrim hareketlerinin barış, huzur ve istikrar yerine daha fazla kan ve şiddete yol açması bölgeyi harabeye çevirirken bölgenin geleceğini de büyük bir belirsizliğe taşımış oldu. Devrim serisinin en ağır bilançosu ise hiç kuşkusuz Suriye'de yaşandı.

Tarih boyunca pek çok medeniyete ev sahipliği yapmış olan Suriye bugün bölünmüş, toplumsal dokusu parçalanmış ve çöküşe yaklaşmış bir ülke. Hemen her noktasına acılar hakim. Beşinci yılına giren iç savaşın görünürdeki başlangıç sebebi gençlerin özgürlük arayışları olsa da geri planda mezhep kavgaları, ekonomik kriz, işsizlik, gelir dağılımındaki adaletsizlikler, bireysel kısıtlamalar ve yönetimin baskıcı uygulamaları gibi faktörlerin yol açtığı bir birikim var. Muhaliflerin beslendiği bu faktörler devrim ateşi içerisindeki küçük bir kıvılcımı iç savaşa dönüştürürken gelişmelerden en büyük zararı görenler bir yandan rejim ve muhalifler, diğer yandan radikal örgütler arasında kalan mazlum Suriyeliler.

Özgürlük ve demokrasi ararken kendilerini savaşın ortasında bulan ve çok parçalı bir örgütler mücadelesinin kanlı cephelerinde yaşamlarını devam ettirmeye çalışan Suriyeliler tarifi mümkün olmayan acılar yaşıyor. Demokratik, özgür bir yaşama kavuşamadıkları gibi canlarından, evlatlarından, evlerinden, yurtlarından, mallarından mülklerinden oluyorlar. Üstelik yakın ya da uzun vadede askeri veya siyasi bir çözümün gerçekleşeceğine, barışın geleceğine ve ülkelerinin eski günlerine döneceğine dair en ufak bir belirti yok. BM Suriye Özel Temsilcisi Staffan de Mistura insani durumun gün geçtikçe daha da kötüye gittiği Suriye'nin geldiği son noktayı Christiane Amanpour'un CNN'deki programında şöyle özetledi: "*Başkan Esad dahil herkes kendi vicdanında biliyor ki burada askeri bir başarıdan söz etmek mümkün değil. Bunun göstergesi ortada; dört yıl içinde hayatını kaybeden 220 bin insan ve 1 milyon yaralı.*"[25]

Yüksek orandaki ölü ve yaralı sayısının yanı sıra, 4 milyona yakın insan ülkesini terk etmek zorunda kaldı, 7 milyon kişi iç mülteci konumuna düştü. Suriyeli Amerikan Tıp Derneği'nin son raporuna göre bugün Suriye'de kuşatma altında yaşayanların sayısı yaklaşık 650 bin civarında.[26] On binin üzerinde Suriyeli çocuk hayatını kaybetti, binlercesi açlıkla ve hastalıklarla mücadele ediyor, birçoğu çetelere dahil edildi, askerliğe zorlandı. Uzun mültecilik süresi ve kötü koşullar nedeniyle 18 yaşın altındaki yaklaşık 2 milyon Suriyeli çocuk kayıp nesil olma riski altında.

Savaştan en çok etkilenen yerlerden biri de Şam'ın merkezine yaklaşık 10 kilometre uzaklıkta bulunan Yermük Mülteci Kampı. 1948 yılında İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte yaşadıkları topraklardan zorla göç ettirilen Filistinlilerin bir kısmı Suriye'ye iltica etmiş ve kendileri için oluşturulan mülteci kamplarına yerleşmişlerdi. Yermük Kampı savaşa kadar bu kampların en büyüğü ve en gelişmişiydi.

Suriye vatandaşlığına sahip olmayan ancak ülke içinde seyahat özgürlüğü, eğitim hakkı gibi bazı temel haklar edinen, devlet memuru olabilen, istedikleri işi yapabilen, devlete ait hastane ve okullarda parasız hizmet görebilen tüm Filistinliler gibi Yermük'teki mülteciler de savaşa dek Suriyelilerden pek farklı yaşamıyorlardı. Binlerce konutu, okulları, camileri, hastaneleri, fırınları, pastaneleri, dahası kadınlar için güzellik salonları, gençler için internet kafeleri[27] olan kamptaki hayatları sakin bir şekilde akıp gidiyordu. Şimdilerde yerle bir olmuş kampta yalnızca yaklaşık 20 bin kişinin bulunduğu belirtiliyor.

Savaşın faturasını en ağır ödeyen bölgelerden biri olan Yermük Kampı'nda şu ana kadar açlık ve hastalıklar nedeniyle hayatını kaybedenlerin sayısı 200'ün üzerinde.[28] İnsanlar yaşamlarını devam ettirebilmek için ot yiyor, içme suyu olarak da erittikleri karı kullanıyorlar.Su kesintisi, elektrik, yakıt ve ilaç yokluğu nedeniyle artan hastalıklar tedavi edilemiyor, çünkü bölgedeki tüm ilk yardım ve sağlık birimleri kapalı.

BM Filistinli Mültecilere Yardım Kuruluşu Başkanı Pierre Krähenbühl'ün Yermük'e yaptığı ziyaretten sonra söyledikleri kampın durumu hakkında önemli ipuçları veriyor: "*Yermük'e yaptığım ziyarette savaşın insanlara neler yapabildiğini gördüm. Hayatlarını kaybeden, geçim imkanları olmayan, psikolojik travma geçiren, birçok sağlık problemi olan, elektrik ve sudan yoksun insanların durumu Yermük'ü inanılmaz bir hale getiriyor. Yermük, Filistinli ve Suriyeli göçmenlerin ne denli zor aşamalardan geçtiğinin bir sembolü."*[29] Yine aynı kuruluşun direktörü olan Robert Turner ise Yermük Mülteci Kampı'ndaki durumu şu sözlerle tarif ediyor: *"Korkunç manzaraları görüp etkilenmemek mümkün değil. Görüntüler içler acısı. Yan yana dizilmiş kasvetli zayıf yüzler, kir içindeki çehreler, BM gıda paketlerini bekleyen, açlıktan mahvolmuş çocuklar, çocuğunu kaybetmiş, keder içinde bir anne, uzun zamandır kayıp olan kızına kavuşan bir babanın sevinç gözyaşları... Tüm bunlar gece bültenlerinin değişmez haberleri haline geldi."*[30]

Gerçekten de Suriye'de ve Yermük Kampı'nda devam eden insanlık dramı tüm dünyanın gözleri önünde cereyan ettiği halde gereği kadar ses getirmiyor. Oysa vicdan sahibi herkes zulüm altındaki mazlumlar adına bir şeyler yapabilir; açlık ve adaletsizliklerle mücadele eden tüm kuruluşlar ve sivil toplum örgütleri sosyal medya ve iletişim teknolojilerini de kullanarak kamuoyu oluşturabilir; gerek yazılı ve görsel medyada, gerekse toplumların tüm birimlerinde bu zulmün son bulması için büyük bir kampanya başlatılabilir. Dünyada yaşanan zulme seyirci kalmamak ve aydınlık bir geleceği hep birlikte inşa etmek için iyilerin birlik olması şart.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi New Straits Times, Daily Mail ve Indian Muslim Observer'da yayınlanmıştır:

http://dailymailnews.com/2015/04/23/syrias-human-tragedy/

http://indianmuslimobserver.com/2015/04/27/the-human-tragedy-in-syria-and-yarmouk-still-continuing/

Yermük'ün Yardım Çığlığı

Arab News ve Jefferson Corner – 25 Nisan 2015

Reklam dünyası tuhaf bir çelişki içeriyor. Televizyon kanalları tarafından her gün reklam bombardımanına maruz kalıyor, çikolata gibi iştah açıcı gıda ürünlerini tüketmemiz için ikna edilmeye çalışılıyoruz. Ne var ki aynı kanallar fazla kilolardan kurtulmayı vaat eden egzersiz çalışmalarını ve diyet ürünlerini de dikkatlerimize sunuyor.

Medya dünyası da bundan farklı değil. Medya araçları tarafından süte muhtaç zavallı bebeklerin, kurşun yaralarının iyileşmesi için antibiyotiğe ihtiyaç duyan insanların görüntüleri sürekli olarak karşımıza getiriliyor. Ancak bu görüntüler sadece en iyi fotoğraf kareleri olarak görünmekte ve en nihayetinde ise istatistik bilgileri olarak yer almakta. Evet, Suriye'de tiyatro sahnesinde kimsesiz ve çaresiz terk edilmiş olan Yermük halkından söz ediyoruz.

Yermük, 1948 yılında İsrail'in kuruluşundan bu yana 160 bin Suriyeliye ev sahipliği yaptı. Kampın bir Paris olduğu söylenemezdi belki ama Suriyeliler için her şey yolundaydı. Her an ölüm korkusuyla yaşamak zorunda kalmadıkları normal bir hayatları vardı. Ne var ki Aralık 2012'de Baas rejiminin kendi vatandaşlarına saldırmaya başlamasıyla Yermük dünyanın en büyük açık cezaevi halini aldı.

Rejim güçleri, muhaliflerin Yermük'ü kullandığını iddia ederek, Yermük halkını gıdasızlığa, susuzluğa ve ilaçsızlığa terk etti. Özellikle de bir resim dünyaca tanındı. Ortaçağdan bir sahneyi çağrıştıran bu resim, sokağı dolduran birçok insanın sınırlı sayıda insani yardımı alabilmek için çaresiz bekleyişlerini gösteriyordu.

Ancak yaygın medyada, karton kutuların içerisinde donmuş bebek cesetleri, açlıktan ölüme terk edilmiş bebekler ve buz üzerinde çıplak ayakla yürümek zorunda olan küçük çocukların görüntüleri hiç bir zaman yer almadı. Ya da cesur görünmeye çalışan 10 yaşındaki çocuğun BBC videosunda olayları anlattığı video görüntüleri... Kendini durumdan etkilenmemiş gibi göstermeye çalışırken "*evet, açız*" diyor ve daha fazla dayanamayıp, bir yandan zayıf düştüğü için utanç duyarken bir yandan da kendini tutamıyor ve ağlamaya başlıyordu.

Yermük ve obezite ile mücadele veren dünyanın diğer bölümü arasındaki fark o kadar büyük ve keskin ki, sanki iki bambaşka dünya gibi. Bu fark tıpkı açlıkla yaşam mücadelesi veren bir toplumun eğlence için diğer toplum tarafından izlenmesini konu alan filmler gibi. Günümüzde ise zalim olanlar filmlerdeki kötü karakterlerden çok daha zalimler çünkü tüm dünya bu görüntüleri bir film gibi izlemekte.

Acımasızlık, açlık, cinayet artık dünyanın bu bölümünün ortak yönleri haline geldi. Dünyanın diğer bölümü için ise, bu haberleri dinleyip geçip, hiç etkilenmeden hayatlarına devam edebilmek çok alışıldık bir durum.

Bugün 18,000 insan Yermük'te ölüme terk edildi. BM acil tahliye çağrısı yaptı ve son haberlere göre 2000 kişi tahliye edildi.

Birleşmiş Milletler Filistinli Mültecilere Yardım Ajansı (UNRWA) Genel Komiseri Pierre Krahenbuhl, krizden etkilenen Yermük mültecilerini görmek ve yardımın ihtiyaç içindeki insanlara nasıl gönderilebileceği konusunu danışmak üzere liderlerle görüştü. Bunlar güzel haberler ancak yeterli değil. O halde ne yapılmalı?

Radikal terör örgütlerine yön verenler de dahil olmak üzere Ortadoğu'daki sorunların gerçek çözümüne değinmeden önce, bu insani yardım sorunuyla ilgili kısa vadeli ve hızlı düzenlemeler yapmalıyız. BM'nin de üzerinde durduğu gibi tüm sivil halkın bir an önce tahliye edilmesi şarttır. Güvenlik Konseyi Pazartesi günü acil bir toplantı düzenledi ancak

daha hızlı olmaları gerekmekte. Aralarında 3500 çocuğun da yer aldığı sivil halka yardım edilmesi amacıyla Özgür Suriye Ordusu ve diğer muhalif gruplarla iş birliği yapılması bir yol olabilir. Pierre Krahenbuhl, Suriye rejim güçlerinin Yermük'e attıkları varil bombası raporları üzerine durumu "insanlık dışı" olarak nitelendirerek çağrıda bulundu.

Başka bir senaryo ile, Rus ordu birliklerinden birinin nezaretinde mültecilerin insani yardım kuruluşlarının desteğiyle bölgeden tahliye edilmeleri sağlanabilir. Ne rejim güçleri bu esnada Rus birliğine karşı çıkmaya çalışacaktır ne de IŞİD yeni bir cephe açmak isteyecektir.

Bu insanların karşılaştıkları diğer bir sorun ise gidecekleri neredeyse hiçbir yer olmamasıdır. Ürdün, Lübnan ve Mısır Suriye'den Filistinli mültecilerin girişini yasakladı. Irak'ta çatışmalar olduğu için oraya da gidemezler. Türkiye ise her zaman zor durumda kalan insanlara ev sahipliği yapmıştır. Türk yetkililerin şu anda acil olarak yapacağı misafirperver bir açıklama çok büyük bir adım olacaktır.

Dünyanın acil olarak o bölgedeki masum halkın tahliye edilmesi işlemini başlatması gerekiyor. Unutmayın ki, orada hasta ve yaralı çocuklar, kadınlar ve yaşlılar var ve yardımımızı bekliyorlar. Kendinizi onların yerine koyun ve onlara yardım etmek için elinizden geleni yapın.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi, Arab News ve Jefferson Corner gazetelerinde yayınlanmıştır:

http://www.arabnews.com/news/734206

http://www.jeffersoncorner.com/yarmouk-cries-for-help/

Dünyadaki Mülteci Sorunu Sevgiyle Çözülür

İlmi Mercek Sayı 131 - Mayıs 2015 ✓

✓ *Açık denizlere küçük bir tekneyle açılan yüzlerce aç, susuz insan…*

✓ *Bir nehri ya da dikenli telleri geçmek pahasına verilen canlar…*

✓ *Bir ülkeye ulaşıp tam kurtulduk dedikleri anda karşılaştıkları küçük düşürücü muameleler...*

✓ *Zorlu yaşam koşullarından kurtulup insani bir hayat yaşamak için ölümü göze alan mülteciler dünyadaki en önemli sorunlar arasında yer alıyor...*

Peki bu sorun nasıl çözülür?

Mülteciler dili, dini, siyasi düşünceleri farklı olduğu için veya belirli bir toplumsal gruba üye olmaları sebebiyle zulüm gören ve ülkelerinden ayrılmak zorunda bırakılan kişiler olarak tanımlanır. Yaşadıkları yerlerdeki geçim zorlukları güvenlik endişesi ile birleşince, insanlar daha müreffeh, daha güvenli gördükleri yerlere göçüp buralarda yaşamak isterler. Çoğu zaman bu göç ülke içlerinde yaşanır, ancak Arap baharı ve küresel kriz gibi faktörler bu göçlerin giderek daha fazla miktarda sınır aşırı olmasına yol açıyor. Bu insanlar korkuları nedeniyle ülkelerine geri dönmek istemiyorlar.

Çatışma bölgelerinden kaçan insanların sayısı her geçen gün daha da artmakta. Suriye, Afganistan, Pakistan, Somali, Sudan, Kenya, Afrika ve Burma mülteci sorununun en yoğun olarak yaşandığı ülkeler.

İspanya, Malta ve İtalya Kuzey Afrika'dan, Yunanistan Ege Denizi ve Trakya'dan, Almanya ise Balkanlardan çok sayıda göçe maruz kalıyor. Türkiye ise Suriye ve Irak'tan rekor seviyede göç almış durumda. Türkiye; İspanya, İtalya, Yunanistan ve Almanya'dan daha az gelişmiş olmasına karşın mültecileri reddetmiyor ve onlara çok daha iyi imkanlar sunuyor. Ancak özellikle Avrupa ülkelerinin son zamanlarda mültecilere karşı tavrı değişmeye başladı. Avrupa ülkeleri mültecilere insan haklarını ihlal eden bir tavır sergilemekte.

Dünyanın gerçek hastalığı sevgisizliktir

Egoizmin, nefretin ve çatışmaların ardında yoğun bir sevgisizlik vardır. Farklı ırk, mezhep ve inançtan diye başka toplumlarla anlaşamamanın, kavgaların ve çekememezliğin arkasında da yine sevgisizlik vardır. Yeryüzü artık sevgi ve adaletle hükmedip kan akıtmayacak, akan kanı durduracak sevgi sahiplerini bekliyor. Allah en kısa zamanda insanlığı sevginin hakim olduğu güzel günlere ulaştırsın inşaAllah.

AB neden mültecileri istemiyor?

Avrupa'ya ulaşmak için on binlerce kişi gemi ya da kara yoluyla çetin yolculuklara çıkarak hayatlarını riske ediyor. Uluslararası Af Örgütü'nün araştırması, onların önce Büyük Kale Avrupa'nın barikatlarını aşması gerektiğini ortaya koyuyor. Birçoğu polis ve sahil güvenlik tarafından şiddetle geri püskürtülüyor veya acınası koşullarda haftalarca

alıkonuluyor. Gemi yolu ile Avrupa'ya ulaşmaya çalışan mültecilere yönelik "geri-itme" operasyonu uygulanıyor. Bu operasyonlar son derece insanlık dışı olabiliyor. Örneğin raporda, bir mültecinin Yunanistan görevlileri hakkındaki: "*Gemide bütün erkekleri yere yatırdılar; üzerimize bastılar ve üç saat boyunca silahlarıyla bize vurdular. Sonra sabah 10.00 civarında, motoru söktükten sonra bizi plastik botumuza geri koydular ve Türk sularına bizi geri götürüp denizin ortasında bıraktılar*" sözlerine yer verildi.

Rapora göre, Suriye'deki iç savaştan kaçan 2.3 milyon savunmasız mültecinin 12.000'ini kabul eden Avrupa bütün mültecilerin yalnızca 0.5'ine kapılarını açmış oluyor. Asıl önemli nokta ise 10.000 mülteciye sığınma hakkı veren Almanya bu listeden çıkarıldığında geri kalan 27 AB ülkesi toplamda 2.340 mülteciyi kabul etmiş durumda. Uluslararası Af Örgütü'nün hazırladığı "Büyük Kale Avrupa: Suriyeli mülteci utancı ortaya çıktı" raporunun çarpıcı kısımları ise şöyle:

Suriyeli mültecilere, Fransa 500, İspanya ise yalnızca 30 yer ayırırken, 18 AB üyesi devlet -Birleşik Krallık ve İtalya da dahil- hiç yer teklif etmedi. Bugüne kadar 55.000 mülteci Avrupa'ya ulaşıp sığınma talep etmeyi başarırken bu sayı yalnızca toplam mülteci sayısının % 2.4'ünü oluşturuyor. Uluslararası Af Örgütü'nün raporunda yer alan bir başka eleştiri noktası da 2012 yılında Avrupa'da mültecilere yönelik insan hakları ihlallerinin yaşanmasına ve uygulanan sınır politikalarına rağmen Avrupa Birliği'nin Nobel Barış ödülünü alması. Nobel Komitesi Başkanı Thorbjoern Jagland, Avrupa Birliği'nin 60 yılı aşkın süredir insan haklarına, demokrasiye ve barışa olan katkılarından dolayı Nobel Barış Ödülüne layık görüldüğünü belirtmişti.

Görünen o ki, insan haklarını, özgürlüğü, barışı ve demokrasiyi savunan Avrupa, kendi ülkelerinde yaşama hakkı bulamayan bu insanlara özgür ve güvenli bir yaşam imkanı sağlamaktan çekiniyor. Peki Avrupa Birliği yaşanan bu insanlık dramlarına karşı neden bu kadar duyarsız? Yaşam mücadelesi vererek sığınma talebiyle gelen insanlara karşı neden sırt çeviriyor, neden korkuyor?

Bu korkuyu geliştiren en önemli sebep, Müslümanlığın Ortadoğu'da ve birçok ülkede gerçek haliyle yaşanmıyor olması. İslam dini gerçekte Avrupalı toplumların çok rahat edeceği, demokrasinin, özgürlüklerin en ileri anlayışına sahiptir. Ancak İslam'ın özünden uzaklaşıp dini, bağnaz anlayışla yaşayan çevreler tarafından İslam insanlara, tutucu, bağnaz, hayatı kısıtlayıcı, estetiğe, sanata, tüm güzelliklere, neredeyse yaşamın kendisine karşı bir inanç gibi empoze ediliyor. Bu sebeple İslamiyet'in, özgürlükleri, modernliği, müzik, heykel, resim, tiyatro gibi sanat dallarını ve demokratik bir yaşam tarzını kısıtladığı sanılıyor. Dolayısıyla kendilerini sanatın ve demokrasinin lideri konumunda gören Avrupa ile, İslam'ı onlara yanlış tanıtan bu anlayışın taban tabana zıt olması, yaşanan bu korkuyu güçlendiriyor.

Bu korkuyu engellemek de Müslümanların elinde. İslam'da asla yeri olmayan bağnazlığa bir an önce son vermeleri ve İslam'ın özünü yaşamaları gerekiyor. Avrupa'da çizilen yanlış imajı ancak bu şekilde kırabiliriz. Müslümanlar son derece modern, kültürlü, kaliteli ve eğitimli olduklarında, estetiğe ve sanata önem verdiklerinde, Avrupa'nın duyduğu korku da yok olur.

Ancak her ne sebeple olursa olsun, AB'nin bu kadar refah içinde yaşarken, tüm yaşananlara gözünü kapaması kabul edilemez. Bu yaptıkları tamamen insan hakları ihlalidir. Eğer bu hakların savunucusu olduklarını iddia ediyorlarsa, ona göre davranmalılar.

Mültecilerin yaşadıkları ülkelerde karşılaştıkları sorunlar

Suriye'deki iç savaşta yaşanan zorunlu göç, Birleşmiş Milletler Mülteci Örgütü'nün (UNHCR) tarihinde gördüğü en büyük göç hareketi olarak değerlendiriliyor. Savaştan önce 22 milyon nüfusu olan Suriye'de neredeyse nüfusun yarısı zorunlu göçe maruz kaldı. Yerinden edilen Suriyelilerin yüzde 75'i kadın ve çocuklardan oluşuyor. Suriyelilerin büyük çoğunluğu ülke içerisinde yer değiştirirken 2 buçuk milyon Suriyelinin %97'si komşu ülkelere sığındı.

Afganlar da dünyadaki en büyük mülteci grubunu oluşturmaktadır. Afgan mültecilerin yüzde 95'i Pakistan ve İran gibi komşu ülkelere sığınmıştır. Dünyadaki her dört mülteciden biri Afgan. Afganistan'ı Suriye, Somali ve Irak izler. Lübnan'da ise BM'ye kayıtlı 450 bin mülteci yaşar. Toplama kampına benzer 12 yerleşkede yaşayan Lübnan'daki mülteciler yoksulluk içinde varlıklarını sürdürmeye çalışırlar. Temel hakları reddedilmiştir ve sembolik anlamda bile siyasi haklardan yoksundurlar.

Lübnan'daki mültecilerin çoğu, 1947-48 yılları arasında Filistin'den sürülmüştü. 66 yıldan bu yana bu insanlar, hala vatandaşlık hakkına sahip değiller ve mülteci olarak yaşıyorlar. Doğu Türkistan'daki Kızıl Çin zulmünden kaçan Müslüman Uygur Türkleri, Myanmar yönetiminin baskısı altında vatandaşlık hakları ellerinden alınan Arakanlılar ve sayıları yüzbinleri bulan mülteciler hayatta kalma mücadelesi vermektedir. Bu tablo dünyada yardıma muhtaç insanların nasıl zor şartlar içerisinde yaşadıklarının kısa bir özetidir. Hiç düşündünüz mü bu insanlar canları pahasına ellerindeki tüm parayı insan tacirlerine vererek neden böyle tehlikeli bir yolculuğa çıkmaya karar veriyorlar?

Yardım etmenin, sahiplenme ruhunun kamil iman üzerindeki etkisi

Mültecilere yardım etmek insanın nefsindeki cimri ve bencil tutkulardan arınmasına vesile olur. Dolayısıyla Peygamber Efendimiz (sav) zamanında olduğu gibi mültecilere yardım edenler ve onlara maddi manevi çeşitli imkanlar sunanların Allah'ın izniyle imanları sağlamlaşır ve ahlakları olgunlaşır.

Bu nedenle mültecilere yardım her şeyden önce imanda derinleşmek ve kamil imana kavuşmak için önemli bir vesiledir. Allah Kuran'da bu üstün ahlakı şöyle haber vermektedir:

> **Gerçek şu ki, iman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cehd edenler (çaba harcayanlar) ile (hicret edenleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte birbirlerinin velisi olanlar bunlardır. İman edip hicret etmeyenler, onlar hicret edinceye kadar, sizin onlara hiçbir şeyle velayetiniz yoktur. Ama din konusunda sizden yardım isterlerse, yardım üzerinizde bir yükümlülüktür. Ancak, sizlerle onlar arasında anlaşma bulunan bir topluluğun aleyhinde değil. Allah, yaptıklarınızı görendir. (Enfal Suresi, 72)**

Mültecilerin yaşamlarından herkes sorumludur

Dünyanın çeşitli yerlerindeki insanların başka ülkelere göç etmesinin ve mülteci konumuna düşmesinin tek sebebi var; ölüm korkusu. Afganistan'da, Yemen'de, Suriye'de, Arakan'da yaşayan bu insanlar her an öldürülme tehlikesiyle karşı karşıyalar. Bu nedenle çoğu zaman sonu ölümle biten bu tehlikeli yola belki kurtulurlar ümidiyle çıkıyorlar. Bu insanların başka çareleri olmadığı için burada öncelikli yapılması gereken devletlerin mülteci politikalarını ciddi anlamda gözden geçirmeleri. Özellikle Avrupa ülkeleri, mülteci sorununu görmezden gelmekten bir an evvel vazgeçip, Afgan, Afrikalı, Suriyeli "hangi ülke vatandaşı olursa olsun her insanın hayatı değerlidir" fikriyle hareket etmelidir.

Hali hazırda olduğu gibi çözüm arayışında öncelikli hedef mültecilerin geliş yollarını kapatmak değil, bilakis gelişleri esnasında canlarının tehlikede olmaması için tedbirler almak olmalıdır. Çünkü sadece geçen sene 3 bin 500'den fazla insan Kuzey Afrika'dan Avrupa'ya deniz yoluyla geçmeye çalışırken hayatını kaybetti. Manşetlerde yer alan detaylar ise kan dondurucu.

Küçücük teknelerle batma tehlikesi olduğu halde denize açılan yüzlerce kişi... İnsan kaçakçılarının, mültecilerin parasını aldıktan sonra kasten batırdıkları tekneler...

Mültecilerin kurtarılma ihtimalini engellemek için kasten telsiz ve radarları sökülen tekneler...

Her yıl Akdeniz'i geçmeye çalışırken yüzlerce kişi ölüyor. 2014 Ekim ayında üç gemi Kuzey Afrika'dan Avrupa'ya geçmeye çalışırken battığında 650 kadar mülteci ve göçmenin öldüğü tahmin ediliyor, bu kaçış ve can kayıpları hala devam ediyor.

16 Şubat 2015 günü İtalya'nın Lampedusa Adası'nın 120 mil güneyinde, Libya'nın başkenti Trablus'un 30-50 mil açığında 12 kaçak göçmen teknesinden gelen yardım sinyalleri gözleri yeniden mülteci sorununa çevirdi. Sahil güvenlik ekiplerinin yardımıyla içlerinde çok sayıda kadın ve çocuğun da bulunduğu tam 2 bin 100 göçmen ölümden son anda kurtarıldı.

Hatırlanacağı gibi 2013 yılı Ekim ayında yine aynı bölgede İtalya'nın Lampedusa Adası açıklarında iptidai bir mülteci gemisinin batması nedeniyle 363 mülteci hayatını kaybetmişti. Bu felaket tablosu karşısında uluslararası kamuoyunun da baskısıyla Mare Nostrum adlı kurtarma misyonu kuruldu. Ancak İtalya, bu kurtarma operasyonları sırasında her ay 10 milyon Euro harcama yapmak zorunda kaldığı ve AB ülkelerinden de bu konuda destek alamadığı gerekçesiyle bu misyonu sonlandırmıştı. Oysa, o dönemde bu misyon sayesinde 100 binin üzerinde mültecinin hayatının kurtarıldığı açıklanmıştı.

Bunun yerine kurulan daha düşük bütçeli Triton misyonu ise mültecileri kurtarmaktan çok mültecilerin Avrupa Birliği ülkelerine girişine engel olup, onların geldikleri ülkeye geri gönderilmelerini sağladı. Bu noktada vicdani bir sorumluluk taşıyan İtalya'da, başta Başbakan Renzi olmak üzere pek çok siyasetçi, mültecilere yardım konusunda yalnız bırakıldıkları için AB ülkelerini sorumluluğu birlikte üstlenmeye davet etti. Lampedusa kentinin Belediye Başkanı Giusa Nicolini ise şunları söyledi:

> *Avrupa'nın bizi yalnız bıraktığı hissine kapılıyoruz. Hükümetin yeni bir insani misyonla Akdeniz'de boy göstermesi gerekiyor. Örneğin son olayda mülteciler denizde kurtarıldıktan sonra, Lampedusa'nın oldukça güney bölgelerinde devriye gezen Mare Nostrum misyonuna bağlı gemilere getirilebilselerdi, donarak ölmemiş olacaklardı. Eğer burada hedef, sağ mülteciden çok ölü mülteci kurtarmak ise o zaman amaçlarına ulaştılar demektir.*

Pro Asyl adlı mülteci örgütünden Karl Kopp ise bu durumu şöyle anlatıyor:

> *Mare Nostrum, Avrupa deniz kurtarma misyonunun tamamen bir acil kurtarma önlemiydi. Ancak Avrupa bilinçli bir biçimde deniz kurtarma faaliyetlerinden çekildi. Triton misyonu ise sadece küçük bir alanda ağır ilerleyen gemilerle çalışabiliyor. Bu durumda Akdeniz'de kitlesel ölümler bilerek göze alınmış oluyor. AB bilinçli bir biçimde bu ölümlere göz yumarak mültecilere bir anlamda gözdağı veriyor ve böylece daha fazla sayıda mültecinin Avrupa'ya gelmesinin önüne geçmiş oluyor. Eğer kurtarma misyonları AB'nin finansman sorunlarına takılıyorsa, o zaman Brüksel'deki sorumluların bir insanın ne kadar değeri olduğu sorusunu cevaplamaları gerekir.*

Mülteci sorununun çözülmesi için alınması gereken tedbirler

Bir insanın hayatı paha biçilmezdir. Bu nedenle AB ülkeleri Triton misyonundan bir an evvel dönüp mültecileri ölümden kurtarmak için Mare Nostrum misyonunu daha da genişletecek operasyonları devreye sokmalıdır. Avrupa'nın merkezinde her ay göz göre göre yüzlerce kişinin ölümüne göz yumulması insan hakları öncüsü kabul edilen AB ülkelerinin misyonuna tamamen ters düşmektedir.

Dünya kamuoyu da mültecilerin bunca acısına şahit olurken, zorda ve darda olan bu insanların yardımına yetişemeyecek kadar yetersiz bir görüntü sergilememelidir. Nitekim geçtiğimiz günlerde bir rapor daha açıklandı. BM Gıda ve Tarım Örgütü FAO'nun gıda israfıyla mücadeledeki önemli isimlerinden Prof. Per Pinstrup-Andersen, Avrupa'da her yıl 100 milyon ton gıdanın çöpe gittiğini belirtti. FAO'nun en iyimser tahminlerine göre dünya çapında üretilen gıdanın üçte biri yenmeden önce ya kaybediliyor ya da israf ediliyor.

Sonuçta bu veriler, dünyada 7 milyar insanı doyuracak yiyecek kaynaklarının olduğunu bize göstermektedir. O halde, ilk etapta bu kaynakların ihtiyacı olan coğrafyalara el birliği ile ulaştırılması, ardından da yeryüzünde hiçbir insanın aç ve açıkta kalmaması için çalışacak sistemlerin kurulması en aciliyetli konudur.

Yiyecek israfı konunun sadece bir yönüdür. Asıl en büyük israf, savaşmak için yapılan silahlar, şehirleri yıkmak için üretilen bombalardır. Yeryüzünde sevgi şu an adeta hapsedildiği için ülkeler çılgınca silahlanmaya çalışıyor. Nefret ise sadece yıkım ve yeni acılar getiriyor. Her türlü israf önlendiğinde, malı Allah rızası için, bir ibadet olarak insanlara dağıtan mekanizmalar kurulduğunda bu sorunlar ortadan kalkacaktır.

Mülteci sorununun çözümünde kurulacak İslam Birliği'nin önemi

Bulundukları yerlerdeki zorluklardan dolayı yer değiştirmek zorunda kalan insanların ilk ihtiyacı, rahat edebilecekleri ülkelere serbest giriş ve serbest dolaşım hakkıdır. Bu şekilde uzun yolculuklardan sonra bir de sınır kapılarında beklemek zorunda kalmayacaklar ve en azından yolculuklarının ilk adımı kolaylaşacaktır.

Bu sorunu çözmek ve Ortadoğu'da giderek büyüyen mülteci sorununa bir çözüm olması amacıyla öncelikle Müslüman devletlerin Avrupa Birliği'ni andıran bir birlik kurması acildir. Birbirlerine Avrupa Birliği'ndeki gibi serbest dolaşım hakkı tanıyacak olan ülkelerin vatandaşları bu şekilde zor bir durum oluştuğunda kolay bir çıkış yolu ve bir insani koridor bulabileceklerdir. Bu durumda eş vatandaşlık hakkı, vizesiz çalışma hakkı gibi mültecileri kısıtlayan ve hayatlarına insani koşullarda devam etmelerine engel olan olumsuzluklar da ortadan kalkacak ve vicdan sahibi herkesin rahatsızlıkla seyrettiği bu duruma bir yönüyle çözüm sunulabilecektir.

Sadece mültecilerin yaşam şekillerinin iyileştirilerek daha insani bir aşamaya getirilmesi için bile baktığımızda, Ortadoğu'nun kendi birliğine muhtaç olduğunu görüyoruz. Uzun politik ve bürokratik yolların dışına çıkılıp bu acil durumun hızlı çözümü için, inançlı veya inançsız her insanın; özgürlük ve eşitlik ilkelerini savunan her bireyin birlik çağrısı yapması elzemdir.

Sayın Adnan Oktar'ın
A9 Televizyonunda mülteciler konusundaki açıklamaları

16 Kasım, 2014

A9 TV

"Suriyeli mültecilere 'gidin' demek onları ölüme terk etmek olur"

Ölüm korkusuyla öldürülmekten korkarak kaçan, can havliyle evini barkını terk eden insanlar var. Bu insanlar normal yaşıyorlardı. Fakir filan değillerdi. Normal hayatları vardı. Ama bu belanın etkisiyle kaçıp geldiler. Bu böyle olmaz. Olmuş bir kere gelmiş misafirler. Böyle bir savaş da olmuş. Başka türlü hareket edemeyiz biz.

Mesela biz yolda giderken Allah vermesin bir insan yaralı oluyor, kan revan içinde. Şimdi sen arabadan inip yardım ediyorsun. Yeni takım elbisen var ama kan revan içinde kalıyor. Beraber hastaneye gidiyorsun. Polis seni gözaltına alıyor. Adam hakkında bilgi alacaklar çünkü. Sen de acilde sabaha kadar bekliyorsun adama ne olacak diye. Bu Allah rızası için yapılır. Tamam başına birçok şey gelmiş oluyor. Zorlukla karşılaşmış oluyorsun. Ama sen olsan sana ne yapılmasını istersin? Aynısının yapılmasını istersin. İşte orada onu yapıyoruz. Bunu kabul edeceğiz. Öyle olmaz. Mesela yerde kan revan içinde biri var ama dönüp, gidiyor. Şimdi bu olur mu? "Bana ne" denir mi hiç? Ne kadar korkunç bir ahlak bu. İnsan nasıl uyuyacak?

Allah vermesin Suriyeli kardeşlerimize dense ki "Ülkenize gidin. İki milyon kişi bize dert oldunuz. Sizinle mi uğraşacağız? Yiyeceğimizi aldınız. İmkanlarımızı aldınız. Bıktık usandık sizden gidin." Allah esirgesin. Mültecileri geri gönderdik diyelim ve varil bombalarıyla veya başka şekilde onları mahvettiler, öldürdüler. Allah vermesin insan nasıl rahat yemek yer, nasıl rahat yaşar, nasıl uyur? Bölgede çok vahim bir olay var. Büyük bir bela var. Onun doğal sonucu bunlar ve biz bu misafirleri mahcup etmeyelim. Bir misafirin en çekindiği şey "acaba yük mü oluyorum?" diye düşünmesidir. "Ayıp mı yapıyorum yük mü oluyorum?" diye düşünür. Onu rahatlatmak ev sahibinin görevidir. Nezakettir bu.

"Olur mu hiç öyle, sen Allah misafirisin. Bereketinle geldin, biz senden memnunuz. Öyle bir şey yok. Sakın öyle düşünme. Benim malım mülküm senin. Kardeşimizsin" deyip rahatlatılması lazım misafirlerin. Mesela Ensar - Muhacir nasıldı? Kuran'da nasıl övülüyor Cenab-ı Allah tarafından. Aynısını yapmamız gerekiyor."

Avrupa İnsanlık için Harekete Geçmeli

Tehran Times ve Weekly Blitz – 12 Mayıs 2015

Küçük veya büyük fark etmez her insanın mutlaka kendine göre bir hayali vardır. Hayatta kalmak ve mutlu olmak için hayaller gereklidir. Yaşadığımız dünya artık barış dolu bir yer değil; her yerde çatışmalar ve doğal afetler var. Az gelişmiş ülkelerde doğanlar Avrupa ve Amerika gibi hayat standartları yüksek ülkelerde doğanlardan daha zor yaşam koşullarına sahip. Bu fakir insanlar ya Burma gibi üçüncü dünya ülkelerinde ciddi baskı altında ya da Suriye ve Libya gibi yerlerde sürekli savaş korkusuyla, sefalet içinde, yokluk içinde yaşıyorlar. Her günlerini ölüm tehdidi altında geçiren bu insanlar, sadece bir parça özgür olabilmek için ana vatanlarını terk etmenin yollarını arıyorlar. Ailelerinin iyiliği için her şeyi geride bırakmaktan başka bir çareleri yok.

İnsan tacirleri, bu gibi durumlarda adeta aniden ortaya çıkıp durumdan faydalanmaya çalışan akbaba ordusu gibidirler... Sahip oldukları her şeyi kaybetmiş bu insanları sahte bir rüya vaadi ile kandırıp ellerindeki her şeyi alırlar. Hayır, yanlış duymadınız; kendilerinin dürüst insanlar olduklarını söyleyerek bu insanların hayalleri ile oynuyor, zulümden kaçmalarının tek yolunun bu olduğuna onları ikna ediyorlar. Başka imkanları olmayan bu yardıma muhtaç insanlar da hayallerinin gerçek olması için varlarını yoklarını satıp bu kaçakçılara veriyorlar.[31]

Bu zavallı insanların bir nevi ölüm yolculukları kaçakçılara ödeme yapmalarıyla hemen başlamıyor. Hayallerine kavuşmalarına vesile olacak gemiye binebilmek için kendilerine gelecek telefon aramasını beklemeleri ve o müjdeli çağrı ile ilgili tarihte o gemiye yetişmeleri gerekiyor.

Beklenen telefon geldiğinde yeni yaşamlarına giden zorlu yolculukları da başlamış oluyor. Hayalleri peşinde koşan bu insanların birçoğu çocuk, hatta aralarında hamile kadınlar ve hasta yaşlılar da var. Suriyeli bir sığınmacının ifadesine göre, sadece deniz yolculuğu bile, hiçbir insanın katlanamayacağı koşullara sahip, adeta yüzen bir hapishane gibiydi…

Ne yazık ki, son iki yıl içinde ülkelerini terk ederek Avrupa'ya deniz botlarıyla ulaşmaya çalışan göçmenlerin birçoğu yine denizlerde hayatını kaybetti: Sadece 2015'in ilk üç ayı içinde bu yolculuklarda ölenlerin sayısı bir önceki yıla oranla 10 kat daha fazla.[32] Daha da kötüsü, bu ayların kış mevsimi nedeniyle göçmenler tarafından deniz yolculuğunun en az tercih edildiği dönem olması; sonraki aylarda bu rakamlarda daha da artış oluyor.

Geçtiğimiz haftalarda yaşanan benzer bir olayda, İtalyan ve Fransız donanmaları 1.400 mülteciyi Akdeniz'de kurtarmayı başardılar.[33] En son 800 mültecinin denizde can vermesinden sonra Akdeniz'de böyle başarılı kurtarma operasyonlarının gerçekleştirildiğini görmek gerçekten çok sevindirici.[34] Sicilya'nın Catania şehrinde bulunan *Save the Children* kuruluşunun sözcüsü olan Sarah Tyler şöyle demişti: "... bu neredeyse Titanik'te ölenlerin sayısına eşit ve Costa Concordia batığında ölenlerin sayısının 31 katı."[35]

İnsanlığın ibret alması gereken bu tablo tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşiyor. Sadece 2014 yılında 3.000 göçmen daha iyi yaşam standartlarına kavuşmak için Avrupa'ya ulaşmaya çalışırken ya öldü ya da kayboldu. Son iki yılda ölümlerin sayısındaki bu artış, Avrupalı devletlerin düzenledikleri arama kurtarma faaliyetlerinin azalmasından kaynaklanıyor. Bu şekilde Avrupa'ya sığınma taleplerinin de zamanla azalacağını düşündüler. İtalyan donanması 2013 yılında ayda 10 milyon dolar maliyeti olan *Mare Nostrum* (Bizim Denizimiz) adında bir kurtarma operasyonu düzenledi. Ama bu maliyeti yüksek gören Avrupa bu kez 3 milyon dolar maliyetli yeni bir kurtarma operasyonu olan "*Triton*"'u hayata geçirdi.[36]

Avrupa Birliği üyesi olan her devlet hayatları tehlikede olan bu göçmenlerin hayatlarının kurtarılmasından sorumludur. Bu ülkelerin kendi çıkarlarını bir kenara bırakarak birlik içinde hareket etmeleri gerekiyor. Bütün dünyanın gözleri önünde şu anda çok ciddi bir dram yaşanıyor. İnsan hakları açısından bu kabul edilemez bir durum. Avrupa Birliği üyeleri önerilen çözümler karşısında farklı bir tutum sergiliyorlar. Görünen o ki göçmenlerle ilgili bir çözüm de ortaya koyamayacaklar.

AİHS'den Hakim Pinto De Albuquerque Avrupa'nın üstlendiği bu vebal hakkında şu açıklamayı yaptı: "Afrika'dan kaçmaya çalışan göçmenlerin Avrupa'ya kabul edilmek için bir hak talepleri yok. Sadece insan hakları idealinin beşiği ve hukuk sisteminin doğum yeri olan Avrupa'nın, zulümden kaçan ümitsizlik içindeki bu insanlara kapılarını kapatmayı bırakmasını istiyorlar. Bu oldukça mütevazi ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine uygun bir talep. Bunu duymazlıktan gelmemeliyiz".[37]

İnsan hayatının değeri paha biçilmezdir. Dolayısıyla dünya üzerindeki her bir fert diğer insanları korumak için ellerinden gelenin en iyisini yapmak mecburiyetindedir. Bu hepimizin üzerine ahlaki ve vicdani bir sorumluluk. Bazı Avrupa ülkelerinin bu göçmenleri kendi topraklarına kabul etmeye yetecek miktarda kaynağı olmayabilir. Ancak artık umutlarını yitirmek üzere olan bu insanların özgür ve daha refah içinde olacakları bir hayata kavuşabilmelerine öncülük etme zamanı geldi. Çoğu ölümle sonuçlanan deniz yolculuklarının öncesi ve sonrası için çok sayıda önlem almak gerekiyor. Bu insanlar hedefledikleri yere ulaştıktan sonra da onlara hiçbir zaman yabancı muamelesi yapılmamalı, onları hoş karşılamalı ve kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmeleri sağlanmalı. Dünyanın birçok yerinde var olan boş alanlar göçmenlerin yaşayabileceği güvenli bölgelere dönüştürülebilir. Bu kişiler için iş imkanları oluşturulabilir ve bu özel bölgelerde okullar açılabilir. Yaptıkları seçim kolay bir seçim değil ve hayallerini gerçekleştirmek için çok büyük zorluklarla karşılaşıyorlar. Onlara hayalini kurdukları hayatı sağlamak için güçlerimizi birleştirmenin tam zamanı.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Tehran Times ve Weekly Blitz'de yayınlanmıştır:

http://www.tehrantimes.com/index_View.asp?code=246687

http://www.weeklyblitz.net/2015/06/europe-must-step-humanity/

Rohingya Trajedisi mi, Yoksa Vicdan Körelmesi mi?

Arab News, The Frontier Post ve Daily Mail – 24 Mayıs 2015

Dünyanın bir ucunda, bir köhne tekne içindeki yüzlerce insan açlıkla boğuşurken, uğradıkları her kıyıdan geri gönderilip açlıktan ölmeye terk edilirken, bu insanların karaya adım atmalarına izin verilmezken, aslında bütün dünyaya sirayet etmiş bir vicdan körelmesiyle karşılaştık. Dünyayı bütün bu sefalete alıştıran, bu korkunç manzaraya ilgisiz kılan neydi acaba? Bir tekne dolusu insanın küçük bir kara parçasına ayak basmasını reddedecek bir vicdan nasıl oluşmuştu? İnsanlık bu zalimlik boyutuna ne zaman ulaşmış ve buna nasıl bu kadar kolay alışmıştı?

Günlük hayat devam ederken; kimi işine gider, kimi davetlere katılırken; kimi akşam yemeğinde konuklarını ağırlar, kimi bilgisayarda sosyal medya paylaşımlarını takip ederken Myanmar'dan kaçanları taşıyan bir tekne kapkara sularda ölüm yolculuğuna terk edildi.

Motoru bozulan teknede açlıktan ölmekte olan Rohingya Müslümanlarının karaya adım atmalarını bütün civar ülkeler çok görmüştü. Onlara bir çadır vermeyi; onları kendi bahçelerinde, ormanlarında, bomboş duran arazilerinde ağırlamayı istemediler. Maçlara, davetlere, pahalı kıyafetlere, arabalara, stadyumlara, alışveriş ve turizm merkezlerine harcamakta oldukları paraları bu zavallılara ayırmayı gereksiz buldular. Bu gariban insanların durumuna "nasıl çare buluruz?" demek yerine, "onlardan nasıl kurtuluruz?" diye soruşturmaya başladılar. Mültecileri geri çevirme konusunda birbirleriyle adeta yarışa girdiler. Elbette her yönetici ve idareci bu bakış açısında değil. Rohingya Müslümanları için seferber olmuş ülke halkları, vicdanlı insanlar da var. Ama siyasette sözü geçenlerin son kararları, yıllardır süregelen önemli bir zulmü tüm açıklığıyla tekrar gözler önüne serdi. Rohingya Müslümanları; insan tacirlerine rağmen, başka ülkeler tarafından reddedileceklerini bilmelerine rağmen, "ölüme" rağmen, kendilerini köhne teknelerde denize bırakıyorlar. Bir insanı böylesine çaresiz hale ne getirebilir?

Myanmar'dan yola çıkıp denizde motoru bozulan ve içinde onlarca kişinin açlıktan yaşamını yitirdiği, uğradığı her ülkeden reddedilen bir teknenin Endonezya tarafından kabul edilmesiyle sorunların çözüldüğü zannedilmesin. İnsan tacirlerinin mesken tuttuğu Tayland'da geçtiğimiz aylarda trajik bir şekilde toplu mezarların bulunması, insan ticareti yapanların illegal faaliyetlerini durdurmuş gibi görünse de gerçek öyle değil. Şu an Myanmar'dan yola çıkmış ve başıboş denizlerde dolaşan tekneler yaklaşık 8000 kişi barındırıyor. İnsan tacirleri artık göçmenlerden son ödemelerini karaya çıktıklarında değil denizdeyken alıyor ve tekneyi terk ediyorlar. Malezya ve Endonezya gibi Müslüman ülkelerin halkları göçmenlere yardım eli uzatmak için her şeylerini seferber ederken, ülke yönetimleri göçmenleri almamak konusunda kararlılar. Üstelik Myanmar yönetimini sorumlu tutarak, bu sorunun kendilerinden uzak olduğuna dünyayı inandırmak istiyorlar. Oysa bu Müslümanların sorunu, bu bir insanlık sorunu. Nasıl bizlerden uzak olabilir ki?

Malezya Dışişleri Bakanlığı'nın Bangladeş, Endonezya ve Tayland bakanlıkları ile görüşerek soruna çözüm arayışları elbette dikkate değer. BM Genel Sekreteri Ban Ki-Mun'un konu ile ilgili olarak Malezya ve Tayland başbakanlarıyla görüşmesi ve teknelerdeki göçmenlerin kurtarılması için çağrı yapması önemli bir adım. ABD Soykırım Anma Müzesi'nin (Holocaust Memorial Museum) Myanmar'da Müslüman azınlığa karşı soykırım şartlarının oluşmuş olduğunu belirtmesi de uzun zamandır görmezden gelinen Rohingya Müslümanlarının dünya kamuoyu tarafından fark edildiklerine dair önemli bir alamet. Fakat gerçek şu ki, dünya kamuoyunun tepkisine rağmen, darbe sonrası yarı sivil yönetime geçtiği

zannedilen ama aslında hala askeri yönetim altındaki Myanmar'dan bir çözüm beklentisi zor gözüküyor. Şimdiye kadar tüm çözüm çağrılarını reddetmiş, bu yöndeki toplantılara katılmamış Myanmar yönetimini belki en fazla etkileyecek şey, ancak ASEAN üyelerinin ciddi yaptırımları olabilir. Fakat doğalgaz boru hattını Myanmar üzerinden döşemekte olan Çin gibi dev güçlerin desteği varken, böyle bir yaptırımın gerçekleşmesi de oldukça güç.

Şu durumda, özellikle Malezya ve Endonezya gibi Müslüman ülkelerin, bu sorunu Myanmar'a ait değil kendi dindaşlarının, kendi vatandaşlarının sorunu olarak ele alıp çözüm üretmeleri gerekmektedir. Çözüm ise gayet basittir. Tıpkı 2 milyondan fazla mülteciyi tereddütsüz, dış yardım almaksızın, sevgiyle ağırlayan Türkiye'de olduğu gibi bu iki ülkede de boş alanların miktarı oldukça fazladır. Endonezya 17 binden fazla adadan oluşmaktadır. Bu adaların bazılarının tümü, bazılarının ise büyük bir kısmı boş arazidir. Söz konusu boş alanlara çadır ya da konteynerler kurularak yerleşim yerleri hazırlanmalı, bu kişilere civardaki toprağı ekebilecek imkan, hayvancılık yapabilecekleri birkaç küçük-büyük baş hayvan verilmeli ve hem kendilerinin hem de ülkenin geçimine katkıda bulunacakları birer vatandaş olarak ağırlanmalıdırlar. İşçi ihtiyacının fazla olduğu Malezya gibi ülkeler için de bu iş gücü önemli bir katkı olacaktır. Dış yardım beklentisi anlamsız ve sonuçsuzdur; bunların tümü mevcut hükümetlerin imkanlarıyla, çok fazla bedel ödemeden kolaylıkla gerçekleştirilebilir.

Günümüzün acımasız siyaset anlayışı neticesinde oldukça yanlış bilinen bir gerçeği hatırlatalım: Dışarıdan gelen zor durumdaki bir göçmen, pek çok burjuvanın zannettiği gibi bir yük değil, tam tersine bir Allah misafiridir. Allah'ın misafiri ise bereketiyle gelir; onu karşılayan ve konuk edenler, Allah'ı razı edecek bir iş yapmanın karşılığını ve nimetini mutlaka görürler. Bu Allah'ın adaletidir. Allah'ın adaletinin karşısında ise ne siyasilerin, ne uluslararası kanunların hükmü geçersizdir.

Asıl olan ise Müslümanların birlik ruhunu yaşayabilmeleridir. Müslümanlar, Allah'ın kendilerine emrettiği birlik ruhunu yaşamadıkları sürece, bu zülüm sistemi dünyanın gözleri önünde devam edecektir. Bunu bertaraf edecek çözüm, ittifak ve sevgidir.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi, Arab News, The Frontier Post ve Daily Mail gazetelerinde yayınlanmıştır:

http://www.arabnews.com/columns/news/750706

http://dailymailnews.com/2015/06/04/nobody-to-wipe-rohingyas-tears/

http://www.thefrontierpost.com/article/301831/nobody-to-wipe-rohingyas-tears/

Kuzey Afrika'da Sığınmacılarla Değil, Sığınmacı Olmayı Mecbur Kılan Koşullarla Mücadele Edilmeli

Morocco World News – 29 Mayıs 2015

Birkaç yıl önce Suriye'nin Halep şehrinden kaçıp Libya'ya gelmişti. Ancak burada da çatışmalar başlayınca Suriye'de yaşadıkları aklına geldi. Sokakta patlayan silah sesleri evinin içinden duyulur hale gelip evi soyulunca kendisi ve ailesinin güvende olmadığına emin oldu. Arkadaşının tanıştırdığı bir kişi uygun bir ücret karşılığında kendisini ve ailesini Avrupa'ya götürmeyi vaat etti. Elindeki para yetmiyordu. Evindeki eşyaları satıp biraz da borç bularak parayı denkleştirdi.

Büyükçe bir depoda yüzlerce kişi ile birlikte bekletildikten sonra bir gece insanların kucak kucağa oturtulduğu derme çatma bir tekne ile denize açıldı. Karısı ve küçük kızı teknede ayrı bir yere oturtulmuştu. Kendisi teknenin içinde birkaç metrekarelik bir mekânda onlarca kişi ile birlikteydi. İçerisi çok sıcaktı, nefes almak bile zordu. Kıyıdan iyice açılmışlardı ki birden yüksek sesle bağrışmalar duydu. İnsanların üzerine basma pahasına güverteye vardı. Teknenin su almakta oluğunu görünce karısı ve kızının yüzme bilmediği geldi aklına. İlk düşündüğü şey yanlarına gidip onları kurtarmak oldu. Ancak o kadar kalabalık vardı ki onların bulunduğu tarafa yönelemedi bile, tekne hızla battı. Karanlığın içinde denizde bir yandan bir tahta parçasına tutunuyor, diğer yandan olanca gücüyle karısının ve kızının ismini haykırıyordu. Fakat sesi yardım isteyenlerin bağırışları arasında kaybolup gitti. Gün doğarken bir İtalyan teknesine alındı. Tekne ile birlikte güven içinde sürdüreceği yaşama dair tüm hayalleri de yok olmuştu. Üstelik eşi ve çocuğu da yoktu artık…

Son iki yılda bu ve benzeri hikâyeler Kuzey Afrika kıyılarında sıklıkla yaşanılır oldu. Afganistan'dan, Suriye'den, Eritre'den ve Sahra altı ülkelerinden pek çok kişi kurtuluşu Avrupa'ya geçmekte arıyor. Palermo Savcısı Maurizio Scalia'ya göre şu an en az 1 milyon civarında göçmen Libya'dan İtalya'ya gelmek üzere hazır bekliyor.[38]

Avrupa'ya geçmek isteyenlerin bir kısmı daha iyi bir yaşam, daha çok gelir kazanma ümidiyle yola çıkıyor. Birçok Avrupa ülkesinde de sığınmacılar kendi zenginliklerinden istifade etmek isteyen yabancılar olarak görülüyor.

AB İçişleri ve Dışişleri bakanları sığınmacı sorununa karşı alınacak tedbirler ile ilgili hazırladığı eylem planı Avrupa'nın sığınmacıları bir insanlık sorunu olarak değil, kendisinin güvenlik sorunu olarak gördüğünü ortaya koyuyor.

Aslında benzeri bir plan 2013 yılında bir komisyon tarafından hazırlanmış ve üye ülkelerin onayına sunulmuştu. *Amerika'nın Sesi* internet sitesinde eski plan yenisi ile karşılaştırılarak şu değerlendirme yapılıyor:

> *2013'te üye ülkelerin onayına sunduğu ancak 28 üye ülkeden 24'ünün muhalefetiyle karşılaşan önerilerden esintiler içeren **planın en dikkat çeken yanını insani boyutunun daha düşük olması** oluşturuyor.*[39]

Euronews internet sitesi ise Avrupa'nın sığınmacılara yaklaşımını "*AB göçmenlere yardımda sınıfta kaldı*" diyerek daha net bir biçimde ortaya koyuyor.[40]

Avrupa ülkelerinde sığınmacılara yardım ve korumaya ilişkin politikaların sert bir muhalefetle karşılaşmasının ana nedeni birliğe hâkim olan çıkarcılık felsefesi.

Bu felsefenin en güncel yansıması, sığınmacıların belirlenen bir kotaya göre AB ülkelerine dağıtılması önerisine karşı gösterilen şiddetli tepki oldu. AB Komisyonu Başkan Yardımcısı Frans Timmermans bu durumu, "'*Sığınmacılar denizde boğulmasın ama onları bize de getirmeyin' demesi de kesinlikle kabul edilemez*" diyerek eleştiriyor.[41]

Her üye ülkenin, siyasi ve toplumsal gelişmeler karşısında öncelikle çıkarlarını gözetmesi birliği derinden sarsıyor. İspanya'da Katalonya, İtalya'da Padanya, İngiltere'de İskoçya daha fazla gelir elde edeceği düşüncesi ile ayrılmak için fırsat kolluyor. Böyle olunca, kendi ülkesindeki fakir insanlara bile tahammül edemeyen insanların, dışardan gelen yardıma muhtaç insanlara el uzatmasını beklemek anlamsız hale geliyor.

Buna karşın AB'de soruna daha insancıl yaklaşanlar da var. İtalya Başbakanı Mateo Renzi gibi. Renzi, sığınmacıları Avrupa'dan uzak tutmak amacıyla geliştirilen güvenlikçi tedbirleri tasvip etmiyor. İtalya Başbakanı, bir soru üzerine ülkesine gelen 100 sığınmacı teknesinden 91'inin Libya'dan geldiğini aktararak, "*Libya'ya askeri müdahale gündemde olan bir konu değil. Çünkü bir askeri müdahaleyle barış ve huzur getirmek için gerekli koşullar yok. Böyle bir müdahale Afganistan'da olduğu gibi kırılgan bir demokrasiye el vermek ya da barış anlaşmalarına saygı çerçevesinde olabilir" ifadelerini kullandı*.[42]

AB'nin maruz kaldığı sığınmacı akınının kesin çözümü göçe yol açan nedenleri ortadan kaldırmaktan geçiyor. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin raporunda yer alan istatistiklere göre göçün ana nedeni insanların can güvenliklerinden endişe etmeleri.

BM Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin (UNCHR) raporuna göre 2014 yılının ilk yarısında zorla yerinden edilen insan sayısında daha fazla artış var. Rapora göre 2014 yılının ilk yarısında 5.5 milyon kişi yerinden edilmiş. Bunların 1.4 milyonu uluslararası sınırlardan geçerek ülkelerinden kaçıp sığınmacı olmuş. Geri kalanının 4.1 milyon kişi ise kendi ülkeleri içinde zorla yerinden edilmiş. BM Mülteciler Yüksek Komiseri António Guterres raporla ilgili değerlendirmesinde "*Uluslararası topluluk, mevcut çatışmalara politik çözümler bulma ve yenilerinin başlamasına engel olma konusunda başarısız olmaya devam ettikçe, bizler dramatik insani sonuçlara cevap vermeye devam etme durumunda olacağız*" diyerek sığınmacı sorununun dünyadaki çatışmaların bir sonucu olduğunu böyle söylüyor.[43]

Avrupa ülkeleri Ortadoğu'da ve Afrika'da hem Avrupa'ya hem de yerel halklara bir tehdit oluştuğunda o bölgeyi hemen bombalamak ya da işgal etmek yerine terörizmle mücadelede daha akılcı, bilgiye, eğitime dayalı yöntemlere başvurmalı. Sözgelimi insanları haksız yere öldürmenin, yurtlarından çıkarmanın, mallarını gasp etmenin ve işkencenin büyük zulüm olduğu tüm dinlerin mensuplarına çocuk yaştan itibaren öğretilebilir. Eğer Avrupa'ya sığınmacı akını durdurulmak isteniyorsa Kuzey Afrika'da sığınmacılarla değil, sığınmacı olmayı mecbur kılan koşullarla mücadele edilmeli.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Morocco World News'de yayınlanmıştır:

http://www.moroccoworldnews.com/2015/05/159614/asylum-seekers-a-problem-of-humanity-or-security/

Türkiye'nin Suriyeli Göçmenlere Yardımı Ekonomik Bir Kayıp Değildir

Diplomacy Pakistan – 3 Haziran 2015

Göç küreselleşme ile birlikte gündeme gelen en temel sorunlardan biri. Bugün yeryüzünde yaşadığı toprakları terk edip başka yerlere göçen insanların sayısı her zamandakinden daha fazla. Bu büyük nüfus hareketinin başlıca iki nedeni var; güvenlik ve ekonomik kaynaklı endişeler. Özellikle totaliter rejimlerin demokrasiye dönüşmesi şeklinde başlayan, ancak kısa sürede Ortadoğu'yu bir çatışma alanına dönüştüren Arap Baharı göçmen sayısının hızla artmasına yol açtı. Suriye'de yaşayan insanların birçoğu ülkedeki iç savaştan kaçmak için komşu ülkelere sığındılar.

Bu göçten en büyük payı da Türkiye aldı. Türkiye Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığı Göç İdaresi Başkanlığı'na göre Nisan 2011 - Mayıs 2014 arasında Suriye'de yaşanan iç karışıklıklar nedeniyle bir milyon civarında kişi Türkiye'ye sığındı.[44] Bugün bu rakamın 2 milyon kişiyi aştığı tahmin ediliyor.[45]

Türkiye'de bir siyasi partinin hazırladığı 72 sayfalık raporda Suriye ve Irak'ta yaşanan krizlerin Türkiye'ye etkisi değerlendirildi. Raporda Türkiye'nin Suriyeli göçmenler için kamu bütçesinden 5.5 milyar dolar kullandığı belirtilmiş. Ayrıca yine rapora göre Türkiye'nin her iki bölgedeki krizler yüzünden 4 yıldaki kaybı 16.7 milyar doları bulmuş durumda. Çıkartılan maliyet Suriyeli sığınmacılar için yapılan harcamalar, potansiyel ihracat kayıpları ve düşen turizm gelirlerinden oluşuyor.[46]

Raporda Suriyeli göçmenler sadece ekonomik açıdan değerlendiriliyor ve Türkiye'nin göçmenleri kabul etmesi büyük bir hata olarak yansıtılıyor. Oysa Suriye'de yaşanan büyük insanlık dramını ve ölümden kaçarak kapımıza gelen Suriyeli mültecilerin yaşadıklarını sadece rakam ve istatistiklerle değerlendirmek mümkün değildir. Bu vicdan sahibi tüm insanların yardıma koşmasını gerektiren büyük bir felakettir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki Türkiye'nin Suriyelilere karşı konuksever tutumu günlük bir iç politika gereği ya da mezhepsel yaklaşımın sonucu değildir. Yakın geçmişte, Türkiye'nin IŞİD'ten kaçan Yezidileri ve Saddam Hüseyin'in zulmünden kaçan Kürtleri kabul etmiş olması bunun en büyük ispatı. Kaldı ki Türkiye'nin muhtaç durumdakilere kucak açması yeni bir tutum değil. Türkiye'nin uzak tarihinde de benzer olayları görmek mümkün.

1850'li yıllarda Kırım Tatarlarıyla başlayan göç dalgaları, sonrasında Gürcü ve Çerkezler başta olmak üzere Dağıstanlılar, Çeçenler, Lazlar gibi Kafkaslar'da yaşayan halklarla birlikte Anadolu'ya göç hareketleri yaşanmıştır.[47] Kırım Tatar Göçleri, Osmanlı topraklarına 1783 yılında Çarlık Rusya'sının Kırım'ı ele geçirmesiyle gerçekleşen ilk büyük çaplı göç dalgasıdır. Bundan sonraki Tatar göçlerinde 1890 yılına kadar Osmanlı – Rus savaşları belirleyici olmuştur.

Çerkez göçü en az Kırım Tatarlarının göçü kadar dramatik sonuçları olan ve Anadolu'nun demografik yapısını etkileyen kitlesel bir göçtür. Birinci Dünya Savaşına kadar 2,5 milyon civarında Çerkez aralıklı olarak Anadolu'ya göç etmek zorunda kalmıştır. Ancak bu göçmenlerin büyük bir kısmı (yaklaşık 1 milyon civarı) göç sırasında hayatını kaybetmiştir.

19. Yüzyılın başlarından itibaren Azerbaycan'dan da çok sayıda göçmen gelmiştir. Özellikle 1877-1878 yılları arasında göçler yoğunlaşmıştır. Sadece Birinci Dünya Savaşı sırasında da yaklaşık 10.000 kişi daha Azerbaycan'dan Anadolu'ya göç etmiştir.[48]

1828 – 1829 yıllarındaki Osmanlı – Rus savaşı sonrasında başlayan Gürcü göçleri 1921 yılına kadar devam etmiştir. Arnavutların Anadolu'ya gelişi ise 1468 yılında gerçekleşmiş ve bu göçmenler en ufak ayrımcılık gösterilmeden Osmanlı tarafından sahiplenilmiştir. Öyle ki, Osmanlı Devleti'nde sadrazamlık görevine getirilen 215 kişiden 35'i Arnavut'tur. Günümüzde ise, Türkiye'de beş milyon kadar Arnavut olduğu sanılmaktadır.[49]

Türkiye'ye göç edenler sadece etnik ya da dini olarak Türklere yakın olanlardan ibaret değildir. Polonya Krallığı'nın 1830 yılında Rus topraklarına katılması sonrasında, 1831 yılı başlarında 10,000 kişi Polonya'dan göç etmiş, göç eden insanların bir kısmı da Osmanlı topraklarına gelmişlerdir. Polonyalı göçmenler Ruslar ve Avusturyalılar tarafından ısrarla geri istenmiş, ancak Osmanlı padişahı Abdülmecid bu talepleri "*Tahtımı veririm. Fakat devletime sığınanları asla geri veremem*" diyerek reddetmiştir.[50] Museviler Avrupa'dan kovulurken onlara kucak açan yine Osmanlılar olmuştur.

Göçlerin yoğunlaştığı 18. yüzyıl ve sonrası Osmanlı'nın ekonomik olarak en zor zamanlarıdır. Bu dönemde bile devlet göçmenleri masraf oluyor diyerek reddetmemiş, Osmanlı halkı ve devleti en dar zamanında dahi imkânları ölçüsünde göçmenlere yardımcı olmaya çalışmıştır.

Anadolu'ya göç Osmanlı sonrasında Türkiye'de Cumhuriyet kurulduktan sonra da devam etmiştir. Bulgaristan'dan, Makedonya'dan, Tataristan'dan, Çeçenistan'dan Kazakistan'dan, İran'dan Türk–Müslüman olan ve olmayan yüzbinlerce kişi Türkiye Cumhuriyeti topraklarına sığınmıştır. 12 bin kadar Ermeni göçmen bugün halen Türk topraklarında yaşamaktadır.[51]

Türk tarihi topraklarına sığınan mültecilere karşı örnek tavırlarla doludur. Hiçbir zaman göçmenlere tepeden bakan, horlayan bir tavır sergilenmemiştir. Sığınmacıları külfet olacağı endişesi ile reddetmek gayri insani bir tutumdur. Bunun, evi yanarken dışarı kaçan bir insana "Sen niye kaçtın? Yanan evin içine dön!" demekten bir farkı yoktur.

Sayıları ne olursa olsun Suriyeli mülteciler Türk halkının kardeşidir. Türk topraklarına sığındıkları andan itibaren Sünni, Alevi, Arap ya da Kürt olsun hepsi vatandaş muamelesi göreceklerdir. Türk insanı onlara sahip çıkmakla yükümlüdür. Türk halkı bu uğurda gerekirse bütün zorlukları göğüsleyecektir. Türkiye bir katile insan teslim etmez, çünkü bu tavrın ne Türk tarihinde ne Türk kültüründe, ne de İslam ahlakında yeri vardır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Diplomacy Pakistan'da yayınlanmıştır:

http://www.diplomacypakistan.com/articles/it-is-no-economic-loss-to-help-syrian-refugees/

Tarih Türkiye'yi Unutmayacak

Arab News, Pakistan Observer ve The Malaysian Insider – 27 Haziran 2015

Evlerinde rahat yaşayan insanlar için mültecilik hep "başkalarının" sorunudur. Bundan belki 5 yıl önce Suriyeliler için de başkalarıydı mülteciler. Bundan belki birkaç yıl sonra mültecilere nefretle karşı çıkanlar aynı konuma gelecekler. Belki bir çanta eşya ile tüm varlığını yitirmiş kalanlar kendileri olacak ve dünyanın duyarsızlığına şaşacaklar. Duamız bundan sonra artık başka ülkelerde başka trajediler görmemektir elbette. Ne var ki, dünyadaki 59 milyon insanın tümünün mülteci doğmadığını da unutmamak gerekir.

20 Haziran mülteciler günü nedeniyle BM Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNHCR) 2014 yılına ait çeşitli veriler açıkladı. Buna göre dünyada 59.5 milyon kişi mülteci konumunda. Bu, II. Dünya Savaşı'ndan beri dünya çapında yaşanan en büyük mülteci krizi. Uluslararası toplum ise çoğunlukla bu meseleyi mültecileri barındıran ülkelerin üzerine bırakmış durumda. BM, Suriyeli sığınmacılara destek için koyduğu maddi yardım hedefinin sadece yüzde 23'üne ulaşılabildi. Afrika'da ise, mülteciler için gereken paranın yalnızca %11'ini bulabildi. Afrika kıtasındaki mülteci konusuna hala yeteri kadar önem verilmiyor, dolayısıyla da konu çözümsüz olarak devam ediyor.

Mülteci krizini aşmak için, sorun yaşanan ülkelerde BM'nin denetiminde güvenli bölgelerin oluşturulması –geçici de olsa- şu an en etkili çözüm gibi görünüyor. Fakat ilgili bölgelere BM'nin para aktaramayacak olması bu fikrin hayata geçirilmesini imkansızlaştırıyor. Mülteci sorununun yaşandığı hemen her ülke için birkaç gelişmiş ülkenin garantör olması ve ihtiyaçları karşılaması uygulanabilir bir çözüm. Ama bu aşamada da bunu yapabilecek yürekli ve vicdanlı ülke bulma sorunu karşımıza çıkıyor.

Mülteci krizini sadece çadır kamplarda yaşayan insanlarla sınırlı tutmak doğru değil. Yurtlarından kör bir hedefe ulaşmak için ayrılıp hiçbir yerde barınamayan, korkunç insanlık dramlarıyla yüzleşenlerin sayısı ve konumları şaşırtıcı boyutlarda. 31 Mayıs itibariyle 2015'te Akdeniz'i geçmek isteyen 1865 kişi hayatını kaybetti. Güneydoğu Asya'da ise, 2015'in ilk çeyreğinde teknelerde yaklaşık 300 kişinin öldüğü tahmin ediliyor. Ölüm sebepleri açlık, susuzluk ve tekne mürettebatının uyguladığı şiddet. BM İnsan Hakları Yüksek Komiserliği (OHCHR), teknelerdeki kadınlara tecavüz edildiğini, erkeklerin dövülerek denize atıldığını, çocukların ise ailelerinden ayrılarak istismar edildiğini açıkladı.

Uluslararası toplum, üzerine düşen görevi tam anlamıyla yapmıyor olsa ve özellikle Avrupa ülkeleri, Avustralya ve ABD mülteciler konusunda beklenenden daha kayıtsız bir görünüm sergilese de atılan bazı adımlar ve bir takım söylemler sevindirici. Yaşanan felaketlerin ardından Akdeniz'de Triton operasyonunun geçmişteki Mare Nostrum seviyesine çıkarılması, Myanmar'daki Rohingyaların isminin belki de ilk defa uluslararası toplum krizlerinin arasında geçmesi dünya için halen ümit vaat eden gelişmeler. "*Akdeniz'de sığınmacıları ölümden kurtarmak Avrupa'daki ülkeler için ahlaki bir görevdir. Kıtamızın kapıları önünde insanları suya terk edersek onurumuzu da kaybetmiş oluruz*" sözleri Almanya Cumhurbaşkanı Gauck'a ait.

Mülteci krizini uzaktan seyrederken birdenbire bu sorunun kendi kapılarına dayandığını gören Avrupa büyük bir şaşkınlık yaşadı. Avrupa bu duruma alışadursun, BM Mülteciler Yüksek Komiserliği raporunda, dünyada en fazla mülteciyi barındıran ülke Türkiye oldu. Türkiye'ye dışarıdan bakan bazı insanlar bu durumu bir zorluk, aksilik veya felaket olarak nitelendirebilirler. Oysa Suriyeli ve Iraklı kardeşlerimizi kendi topraklarımızda ağırlıyor olmak bizim için bir onurdur. Ezilmiş mazluma, savaştan kaçan zavallıya, ihtiyaç içindeki yoksula yardım etme fırsatı Allah tarafından bize verilmiştir. Bizler bu onuru İspanya'dan kaçan Musevileri, Stalin'den kaçan Rusları, Saddam'dan kaçan Kürtleri

topraklarımıza alırken de yaşamıştık. Bu toplumların bizleri hala sevgi ve dualarla anmalarının nedeni budur. Toplumlar böyle bir iyiliği var oldukları müddetçe unutmazlar. Çünkü onlara bu fırsatı verenlerin sayısı hep çok az olmuştur.

İsraf haddini aşar, tüm paralar silahlara yatırılır, milyonlarca dolarlık bomba yüklü dronelar cirit atar, ülkelerdeki faiz sistemi acımasız şekilde işlerken; Türkiye gibi gelişme çabasındaki bir ülke 5.1 milyar doları mültecilere ayırabilmişken; içlerinde dünyanın en zengin 7 ülkesinin de bulunduğu 193 ülkeden oluşan Birleşmiş Milletler mülteciler için para bulamamaktadır. Ülkeler, pek çok şekilde çözebilecekleri mülteci sorununu sadece insan kaçakçılığını engelleyecek askeri kanunlarla durdurmayı hedeflemekte, çoğu zaman insanların ülkelerini terk etmelerine çözüm bulmak yerine, bu insanların kendi ülkelerine gelmemelerini sağlamaya çalışmaktadırlar. Bir ülke için mültecileri alıp barındırmak, koruyup eğitmek, onlara kendi vatandaşı gibi bakmak mülteci sorununa çözüm iken, Macaristan gibi başka ülkeler için Sırbistan sınırına 4 metrelik çit inşa etmek çözüm olmaktadır.

Şunu hatırlatalım; bir insan tacirine askeri tedbir uygulamak bazı ülkeler için etkili bir çözüm yolu gibi görünebilir. Oysa bir zalimi düzeltmenin tek yolu, ona insan olduğunu hatırlatabilmektir. Sevgi ve ahlak olmadan insanı insan yapan tüm değerler yok olduğuna göre, vatanından kaçmak zorunda kalmış bir mülteciyi bir sorun, bir yük veya bir bela gibi gören zihniyet ile bunu sağlamak imkansızdır.

Mülteci, bir yük veya bela değil, Allah'ın misafiridir. Gayri resmi verilere göre 2.5 milyon misafiri barındıran Türkiye ise bizim için gurur vesilesidir. Musevileri, Rusları, Kürtleri yarı yolda bırakmamış tarihimiz bizim için gurur vesilesidir. Geriye dönüp baktığımızda, "bu insanları topraklarımıza kabul etmedik o yüzden öldüler" diyebileceğimiz korkunç bir geçmişimiz olmadığı için şükürler olsun. Çünkü o pişmanlığı bir daha hiçbir şeyle telafi edemezsiniz. Kutsal kitabımız Kuran'a göre ise bir can kurtardığınızda dünyayı kurtarmış gibi olursunuz. (Maide Suresi, 32)

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Arab News, Pakistan Observer ve The Malaysian Insider'da yayınlanmıştır:

http://www.arabnews.com/columns/news/768001

http://epaper.pakobserver.net/201506/28/comments-2.php

http://www.themalaysianinsider.com/sideviews/article/a-heart-for-helping-refugees-harun-yahya

Vicdanlar Körelince Çocuklar da Ölür

Middle East Monitor – 3 Temmuz 2015

Arthur, Londra'da yaşayan bir İngiliz çocuğu. Arthur sağlıklı ve ailesi ona gayet iyi bakıyor. Rahatsızlansa bile evlerinin yakınında hemen destek alabilecekleri bir hastane var. Annesi düzenli ve dengeli beslenmesine özen gösteriyor, birçok oyuncağı da var. Hayatı pek çok çocuk gibi evi ve okulu arasında geçse de arkadaşları ile güzel vakit geçiriyor. Canı istediğinde rahatlıkla dışarı çıkıp oyun oynayabiliyor. 9 yaşındaki Arthur'un en büyük hayali babası gibi bir savaş pilotu olmak.

Safi, Lazkiyeli bir çocuk. Arthur ile yaşıt. Ne var ki yaşam koşulları onunkinden çok farklı. Okulunda okurken Suriye rejimine bağlı uçaklar tarafından Safi'nin okuluna bir varil bombası atılmış. Yaşadığı köy bombalanınca tüm köylüler bölgeden kaçmış. Bu olaydan bir ay önce ise başka bir saldırıda evinin camları parçalanmış. Patlayan bomba nedeniyle saçılan şarapnel parçalarının bazıları Safi'nin yüzünü parçalamış, bir kısmı hala sırtında duruyor. Yüzündeki şarapnel yarasından dolayı arkadaşlarının arasında korkup onunla oynamak istemeyenlerin olduğunu söylüyor. Arthur'un aksine Safi doktor olmak istiyor; amacı büyüyünce "*yaralanan çocukları, büyükleri tedavi etmek, hayatlarını kurtarmak*."

Bu, Antakya'da yaşayan Suriyeli bir çocuğun gerçek hayat hikayesinden bir bölümdü. UNICEF'in Türkçe internet sitesinde onlarca Suriyeli çocuğun buna benzer hikâyesi yer alıyor.[52] Bu hikayelerde her birinin maruz kaldığı baskı, sürgün ya da katliama dair yürek burkan detaylar yer alıyor.

Suriye'deki iç savaş nedeniyle yetim kalan çocukların sayısı gün geçtikçe artıyor, savaş çocuklar üzerinde çok yıkıcı bir etki bırakıyor. Birleşmiş Milletler Mülteciler Dairesi (UNHCR) ve Çocuk Fonu UNICEF'in son raporuna göre Suriye ve Irak'taki çatışmalardan olumsuz olarak etkilenen çocuk sayısı 14 milyonu bulmuş durumda.[53] Suriye içinde kalıp sıkıntı çeken ve yardıma muhtaç olan çocuk sayısı 5.6 milyon, bunların 323 bini 5 yaşın altında.

Ülkelerinden kaçan Suriyeli sığınmacıların bir milyondan fazlası 11 yaşın altındaki çocuklardan oluşuyor. Birleşmiş Milletler Mülteciler Dairesi (UNHCR) Başkanı Antonio Guterres, "*Galler'de bir milyon çocuk yaşamıyor. Los Angeles'la Boston'u birleştirin, bir milyon çocuk toplayamazsınız. Bu sayı korkunç*"[54] diyerek bir milyon çocuğun mülteci durumuna düşmesinin ne kadar vahim olduğunu dile getiriyor.

Suriye'de halen 18 yaşından küçük 11 bin 525 çocuk gözaltında tutuluyor. Suriye'de Şiddet ve İhlalleri Belgelendirme Merkezi'ne göre, 98 bin 823 çocuk çatışmalar nedeniyle yetim kaldı.[55] Suriye İnsan Hakları Örgütü SNHR'nin raporuna göre Suriye'de 9 bin 500 çocuk ise tutuklu.[56] Aynı raporda 94 çocuğun gördüğü işkence nedeniyle hayatını kaybettiği bilgisi de yer alıyor.

Yalnız Suriye'de değil, Irak, Afganistan'da, Libya'da ve başka yerlerde çocuklar veya onların anneleri, babaları ölmeye, savaşta yetim kalanların sayısı giderek artmaya devam ediyor. Milyonlarca çocuk okuluna gidemiyor, yeterli beslenemiyor, sağlık hizmetlerine ulaşamıyor, dahası her an ölüm korkusu ile yaşıyor. Bir şekilde savaş alanından kaçmayı başarmış çocukları bile büyük zorluklar bekliyor. Komşu ülkelere sığınmış çocukların büyük bir kısmının evleri yok. Kıyafetleri yok. Eşyaları, oyuncakları, okulları, arkadaşları... En önemlisi ise onlara gönülden sevgi, şefkat ve ilgi gösterecek kimseleri yok. UNICEF Direktör Yardımcısı Yoka Brandt, Suriye'den kaçarak başka ülkelere sığınmış çocuklarla ilgili olarak şu açıklamalarda bulunuyor:

Bu çocuklar korunamıyor: Cinsel istismara maruz kalıyor, çocuk yaşta çalıştırılıp, erken yaşta evlendiriliyor. Gelecekleri çalınıyor.[57]

Suriyeli çocukların içinde bulundukları bu durum, ana haber bültenlerinde yer bulan bir ayrıntıya dönüşmüş durumda. İnsanlar her gün yanmış yıkılmış evleri, kurşunlanmış çocukları uykulu gözlerle izliyor. İnsanların pek çoğu İnternette savaşın acılarını ortaya koyan haberleri, resimleri görseler de bunlara fazla bakmıyorlar. Baksalar da çabucak unutuyor, unutmak istiyorlar, çünkü bazı insanlar kendi rahatları, kendi güvenlikleri yerinde olduğu sürece herhangi bir sorun görmüyor.

Twitter'da birkaç cümle, Facebook'ta bir iki fotoğraf paylaşmak, birkaç kınayıcı mesaj yazmak onlar için yeterli. Suriyeli göçmenlere yardımcı olmak için bağışta bulunanların sayısı ise tahminlerin çok altında.

Oysa insanlar kendi çocuklarının üzerine titredikleri gibi Suriyeli çocukları da düşünmeliler. Bu kişiler oturdukları yerden kalkıp birkaç günlüğüne Suriye'ye gidip oradaki savaşın yol açtığı dehşeti ve korkuyu yaşamış olsalar aynı duyarsızlığı devam ettirebilirler mi? Her birimizin içinde bulunduğumuz bencil ruh halini terk edip, dünyadaki mazlumların sorunlarına eğilmemiz, bunun için gayret etmemiz gerekiyor. Tüm dünyada sevgiyi, barışı, kardeşliği, adaleti, merhameti, şefkati yaygınlaştırmak için büyük bir çaba sarf etmeliyiz.

Her şeyden önce çocukları işkence ederek öldürtebilecek kadar vicdanları körelten ideolojilerin, hırsların var olduğunu fark etmeli bunları silahla yok etmeye çalışmak yerine fikren susturmalıyız. Kişisel veya ulusal çıkarlar ne kadar önemli olursa olsun, bunların bir insan hayatından kıymetli olamayacağını anlatarak insanların vicdanlarına hitap etmeliyiz.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Middle East Monitor'de yayınlanmıştır:

https://www.middleeastmonitor.com/articles/middle-east/19625-when-conscience-fails-children-suffer

Soykırımlar... Başı Öne Eğik Liderler...

Arab News – 3 Temmuz 2015

Temmuz ayı iki önemli olayın, iki büyük soykırımın hatırlatıcısıdır. Birincisi tarihin belgeli en büyük soykırımı olarak literatüre geçen Ruanda katliamı, diğeri ise Srebrenitza dramı. İkisini de başı öne eğik olarak anar dünya liderleri; Temmuz ayında. "İzin vermemeliydik" derler; fakat olan olmuştur.

Biraz geçmişe gidelim. 7 Nisan 1994'de çoğunluğunu Hutuların oluşturduğu Ruanda ordusunun ülkedeki Tutsi azınlığa karşı soykırıma başlayarak yüzyılın en büyük katliamlarından birini gerçekleştirmesi bütün dünya tarafından sadece izlenmişti. Materyalist anlayışın en büyük kozlarından ve sahtekarlıklarından biri olan "üstün ırk" kavramı, yıllarca bir arada yaşayan Ruanda halkı üzerine uygulanmıştı. Avrupa'da ırk üzerine düşünce üreten bazı çevreler, Ruanda bölgesinde yaşayan insanların, ari ırk ile aşağı ırk arasında bir geçiş ırkı olduğunu iddia etmişlerdi. Bu yüzden Hutular, Tutsileri gerçek Ruandalı olarak değil, kendilerini sürekli aşağılayan ve sömüren Avrupalıların ülkelerindeki işgalci akrabaları olarak değerlendirmeye başlamışlardı. Sonraki manzara ise malum: Tarihte benzerine nadir rastlanan acımasız bir katliam gerçekleşti. Yüz gün gibi kısa bir süre içerisinde 800.000 Tutsi ve ılımlı Hutu vahşice katledildi. Temmuz ayında katliam son dönemine girerken BM Barış Gücü 10 askerinin ölümünü bahane ederek bölgeden çekildi. Bölgenin eski sömürgecileri Belçika ve Fransa ise bile bile gelen bu soykırımı izlemekle yetindi. Dönemin Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterrand Le Figaro gazetesine 12 Ocak 1998'de verdiği mülakatta, "*O ülkelerde soykırım yaşanması o kadar da önemli değil*" şeklinde Batı'nın konuya bakış açısını çarpıcı olarak ortaya koyan açıklaması ile gündeme geldi.

11 Temmuz 1995 ise bir başka korkunç soykırımın utanç günüdür. Bosna savaşı sırasında Bosna Hersek'in Srebrenitsa şehri BM tarafından güvenli bölge ilan edilmişti. Savaş bölgesindeki insanlar bu "güvenli bölgeye" akın etmiş ve savaştan önce nüfusu 20 bin olan şehir bir anda 60 bin kişiyi barındırır olmuştu. Bölgenin korunmasından sorumlu Hollandalı askerler bir gece yarısı BM'nin Bosna'daki Barış Gücü Komutanı Hollandalı General Thom Karremans'dan aldıkları emirle şehri ve kendilerine sığınan 25 bin insanı Sırplara teslim etti. Bir hafta süren katliamlar korkunç bir soykırım tablosunu geride bıraktı. Katliamlarda kadın ve çocuk ayırımı yapılmamıştı. Şu ana kadar bu katliamla ilgili tespit edilen toplu mezarların sayısı 64'ü bulmuştur. Toplu mezarların aranması hala devam etmektedir.

Bölgeyi korumakla görevli 400 silahlı Hollanda Barış Gücü askerinin gözleri önünde gerçekleştirilmiş olan bu katliam, her Temmuz ayında Avrupa ülkelerinin devlet yetkilileri ve BM temsilcilerinin özür beyanları ile anılır. Birleşmiş Milletler, kendi denetimindeki bir "güvenli bölgeyi" bile korumaktan aciz kalmıştır.

Acaba Ruanda'da yaşanan tarihin en vahşi soykırımı, bölgeye hakim derin güçler tarafından engellenemez miydi? Acaba 193 ülkenin temsil edildiği BM, Srebrenitsa gibi küçük bir bölgeyi iki F16 ve halkı Sırplara teslim eden bir komutanla korumaya kalkacak kadar aciz miydi? Elbette değil. Bugün bu vahşet sahnelerini anarken işte bu yüzden başlar öne eğiliyor.

Günümüze döndüğümüzde, belki de en acı tablo, tarihin tekerrürden ibaret olduğunu bir kez daha tüm açıklığıyla görmek oluyor. 20 yıl önce Ruanda ve Bosna'da yaşananların benzeri bir savaş şu an Suriye'de çok daha geniş çaplı olarak yaşanıyor. Suriye'de 4 yıl içinde yaklaşık 300 bin kişi öldü, 1.200.000 kişi yaralandı, 11.000.000 kişi ise yerlerinden edildi. Yine devrede olan bir kısım Avrupa ülkeleri, kimyasal silah, işkenceler ve yerleşim alanlarına kasıtlı bombalamaları rapor etmiş olmalarına rağmen, olan bitenler, bile bile izlenmeye devam ediyor. Raporların teslim edildiği adres ise yine 193 ülkenin teslim edildiği Birleşmiş Milletler. Fakat ülkedeki soykırıma çare üretmek bir yana, BM, ne

ülkeden kaçan mültecilere çare bulabiliyor, ne de güvenli bölgeler oluşturabiliyor. Suriye konusunda ne ABD'yi, ne Avrupa ülkelerini ne de BM'yi doğrudan suçlamak kuşkusuz ki doğru olmaz. Fakat görünen o ki, bazı kişilere göre "O ülkelerde soykırım yaşanması o kadar da önemli bir şey değil".

Çıkarlar olmasa, "ırk üstünlüğü" gibi sahte materyalist saplantılar özellikle Avrupa ülkelerini himayesi altına almasa, siyasi manevralar değil "insanlık" ehemmiyetli olsa, durum Ruanda'da da, Bosna'da da, Suriye'de de şimdikinden çok farklı olurdu kuşkusuz. O zaman BM Güvenlik Konseyi'nin 5 daimi üyesi her trajedi için ortak karar almayı bilir, zevk için harcanan, israf edilen milyarlar tereddütsüz mültecilere aktarılırdı. Derhal güvenli bölgeler oluşturulur, ülkeyi kasıp kavuran tehdide karşı caydırıcı bir dünya gücü hızlıca oluşturulurdu.

Belki de sorun her şeyi Birleşmiş Milletler'den veya dünya süper güçlerinden beklemekten kaynaklanıyor. İleride daha fazla soykırım görmemek ve başımız öne eğik kalmamak için dünyaya ait kararları sadece 5 ülkeye bırakmak değil, aklı selim insanların bir araya gelip ses getireceği bir güç oluşturmak gerekiyor. Ortadoğu; ırkçılığa, Baas'ın zihniyetine ve aynı zamanda radikalizme rest çekmiş aklı selim Müslümanları da barındırıyor. Zor durumdaki insanlara nasıl yardım edilmesi gerektiğini, güvenli bölgelerin nasıl oluşturulması gerektiğini ve birlik olup nasıl caydırıcı bir güç var edilebileceğini belki de dünyayı yönetmede veto hakkına sahip 5 ülkeye bizler gösterebiliriz. Belki de o zaman "o ülkelerde" soykırımı mazur gören kişilerin sesleri, artık o kadar güçlü çıkamaz.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Arab News gazetesinde yayınlanmıştır:

http://www.arabnews.com/columns/news/784926

Avrupa mülteci sınavından geçecek mi?

The Jakarta Post ve The Malaysian Insider – 3 Eylül 2015

Geçtiğimiz hafta sınırı geçmek isteyen mültecilerin trajik görüntülerini Makedonya'dan izledik. Sınıra yığılan binlerce zavallı insan, Makedonya polisinin şiddet ile karşılık vereceğini, geçişlerini engellemek için dikenli tellerle karşılayacaklarını belki de hiç tahmin etmemişlerdi. Bu insanlar savaşın devam ettiği ülkelerinden kaçmış, şişme botlarla Yunanistan'a doğru ölüm yolculuğuna çıkmışlardı. Dile kolay, bu maceranın merkezi Akdeniz 2 binden fazla göçmene mezar olmuştu. Ölüm yolculuğunu aşmayı başaran mülteciler, tam yolun sonuna geldik derken, AB ülkelerinden birinin kapısında bu karşılamayı beklemiyorlardı.

Hayatlarını garanti altına almak için Almanya'ya doğru yönelen Suriyeli, Eritreli, Somalili, Iraklı ve Afgan mülteciler bahsettiklerimiz. Ülkelerinden daha iyi bir yaşam veya yoksulluk nedeniyle değil, sadece hayatlarını kurtarmak için ayrıldılar. Makedonya sınır şehri Gevgelija'daki genç bir mültecinin şu sözleri durumu açıklıyor: "*Her ülke benim ülkemden iyidir. Benim ülkemde savaş var, ölüm var*." Ölümden kaçmak için ölümü göze almak büyük bir çaresizliktir; ancak ne yazık ki rahat içinde yaşayan kişilerin pek azı bunu fark edebilir.

Avrupa şu anda bunun sınavını veriyor. Vicdanlı sesler çıksa da, halkın büyük çoğunluğu mültecilere yardım konusunda ön saflarda koşsa da, Avrupalı yöneticilerin bir kısmı henüz "mülteci"nin bir sorun değil, bir mecburiyet olduğunu tam anlamış gibi görünmüyor. İngiltere, Fransa ve Almanya'nın konunun çözümü konusunda uzlaşmaya varamaması, AB ülkelerinin Brüksel'den gelen çözüm önerilerini reddetmesi durumu daha büyük açmaza götürmüş durumda. AB ülkelerinin her biri, oldukça sınırlı sayıda mülteci alma konusunda kararlı. AB'nin uygulamaya geçirdiği kota uygulaması, 28 üye ülkenin ekonomisi ve nüfusuna göre mülteci almasını öngörüyordu. Fakat söz konusu uygulama da ülkelerin rakamlara itiraz etmesi sebebiyle rafa kalktı. Macaristan, mültecilerin ülkeye girişini engellemek için sınırına dev bir duvar örmeye devam ededursun, Slovakya ve Çek Cumhuriyeti gibi kimi ülkeler bünyelerine sadece belli sayıda "Hristiyan" mülteciyi kabul edeceklerini açıkladı. Bu durum, Avrupa mülteci kabusunun ne kadar ürkütücü boyutlarda olduğunu bir kez daha ortaya koydu. Slovakya, bu sözleri sonradan geri alsa da AB'nin talep ettiği 1100 mülteciye sığınma talebini reddeden Slovakya Başbakanı Robert Fico'nun şu sözleri içler acısı: "*Tek bir sorum var. Libya'yı kim bombaladı ve Kuzey Afrika'daki sorunlara sebep oldu. Slovakya mı? Hayır*."

Afganistan savaşını başlatan ABD'ydi; Suriye savaşını başlatan ise Baas rejimi. Fakat altı milyona yakın mülteciyi bünyelerine alırken ne Pakistan savaşı kimin başlattığını sordu ne Türkiye, ne Lübnan, ne de Ürdün. Çünkü bu ülkeler, bir insanlık dramı ile karşı karşıya olduklarının farkındalardı. Türkiye şu an dünyada mülteci alan ülkeler sıralamasında birinci durumda. Resmi rakamlara göre 1.6 milyona, gayri resmi rakamlara göre 2.5 milyona ulaşan mülteci akını, Avrupa ülkelerine kıyasla milli geliri çok yüksek olmayan Türkiye için bir problemdi kuşkusuz. Fakat Türkiye bu problemi kimseye hissettirmedi. Suriyeli mülteciler için 6 milyar doları kendi bütçesinden öderken, Kobani saldırıları sırasında sadece bir günde 350 bin mülteciye kapılarını açmışken, kimse Türkiye'nin üstlendiği sorumluluğu düşünmüyordu bile. Şimdi Avrupa'da çıkarılan yaygara, sadece Temmuz ayında bölgeye ulaşan 107 bin mülteci için. Bir kısmı dünyanın en büyük ekonomilerine sahip 28 ülke, 107 bin insanın bakımını bir türlü üstlenemiyor.

Hatırlanacağı gibi bu kavga geçtiğimiz aylarda sadece 40 bin mültecinin paylaşılması konusunda yaşanmış ve çabalar yine sonuçsuz kalmıştı. Avrupa Parlamentosu Grup Başkanı Gianni Pittella bu çaresizlik karşısında şu sözleri sarf etmişti:

Beş ay süren görüşmeler sonunda AB üyelerinin 40 bin mülteciyi yerleştirme konusunda bir anlaşmaya varamamaları gülünçtür... Bazı AB üyeleri 250 mi, 500 mü sığınmacı alalım diye münakaşa ederken Türkiye, Ürdün ve Lübnan 3,5 milyondan fazla sığınmacı kabul etti. Bu durum o ülkelerin insanlık ve dayanışmasının göstergesi iken Avrupa'da insanlık ve dayanışma eksikliğinin ithamıdır. Bu rakamlar ortadayken nasıl dünyada insani liderlik iddiasında bulunabiliriz?[58]

İtalya Başbakanı Matteo Renzi'nin tepkisi ise benzerdi: "*Eğer 40 bin kişi konusunda anlaşamıyorsanız kendinizi Avrupalı olarak nitelemeye hakkınız yok. Eğer sizin Avrupa idealiniz buysa kendinize saklayın. Ya ortada bir dayanışma vardır ya da vaktimizi boşuna harcamayın.*"[59]

Dünyada yaygınlaşan terör ve mülteci alımının teröristlerin gelişine de yol açacağına dair korku Avrupa için kuşkusuz anlaşılabilir bir şeydir. Fakat bunun çözümü mümkündür; mültecilerin kimliklerinin belirlenmesi ve yerleştirilmeleri sırasında gerekli kontroller kolayca yapılabilir. Bunun dışında ülkelerinden kaçmış zavallıların birer insan olduğunu unutup onlara adeta bir yük olarak bakmak, "sen benden fazla yük al" kavgasına girişmek, Avrupa'ya her an kendi toplumlarını yozlaştıran korkunç bir trajedi olarak dönebilir. Avrupa mülteciyi; ancak ölümden kaçan Allah'ın misafiri olarak gördüğünde, bu konuyu bir sorun değil insanlığa katkı sağlayacak bir imkan olarak gördüğünde gerçek medeniyete ulaşacaktır. İnsanı, demokrasisi, kültürü ile güzel Avrupa, sadece zenginleşmeye odaklanmış bir elit birliği değil, insanlığı önde tutan bir özgürlük ve medeniyet birliği olmak zorundadır. Bunu yapmanın başlıca yolu insanları ırklarına, dinlerine ve yaşam şekillerine göre sınıflandıran ilkel bakış açısından kurtulmaktır. Avrupa geçmişte en büyük hatalarını bu zihniyet nedeniyle yapmıştır, şimdi artık bunun telafi zamanıdır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Jakarta Post ve Malaysian Insider gazetelerinde yayınlanmıştır:

http://www.thejakartapost.com/news/2015/08/31/will-europe-pass-refugee-test.html

http://www.themalaysianinsider.com/sideviews/article/will-europe-pass-the-refugee-test-harun-yahya

"Ölüm Yolu"ndan Gelenler ve Avrupa'nın Sınavı

Arab News – 5 Eylül 2015

Bir kamyon kasasında üst üste yığılmış insanların cansız bedeni belki de bazıları için insanlığın nasıl körelip gittiğinin en büyük göstergelerinden birisi. Geçen hafta önce 71 mültecinin kamyonda havasızlıktan boğulduğu haberi ve ardından Akdeniz'in "ölüm yolu"nda yeni bir facia ile uyandık. Böyle korkunç bir manzaraya, o insanları botlara veya kamyonlara dolduranların yürekleri nasıl dayandı bilinmez. Zor durumdaki bu insanlar, acaba tek derdi para olan insan kaçakçıları için çok mu değersizdi?

Budapeşte'de halk, 71 kişinin kamyonda katledildiği facia üzerine bir anma etkinliği düzenledi. Amaç, bu olayı unutturmamak ve insan tacirlerine dikkat çekebilmekti. Aynı saatlerde Libya kıyılarına vuran cansız çocuk cesetlerine kimse söyleyecek söz bulamıyordu. Savaştan kurtulmayı başaran çaresiz insanların katili bu defa insan tacirleri oluyordu. Avrupa'nın gözleri önünde.

Avrupa, göçmen krizini II. Dünya Savaşı'ndan beri ilk defa bu kadar güçlü şekilde yaşıyor. Fakat verdiği sınav oldukça başarısız. Geçtiğimiz yıl, denizde ölüm kalım savaşı veren göçmenlere yardım etmeme kararıyla gündeme gelen Avrupa, artık bu derece vicdansız kararlar alamayacak kadar göçmen sorununun içinde. Geçtiğimiz aylar, hatırlanacağı gibi, AB üyesi 28 ülkenin savaştan kaçan insanları "almama" kavgalarıyla geçti. Kimisi dünyanın en büyük ekonomilerini oluşturan AB üyeleri, "ne kadar az göçmen olursa o kadar kalkınır, soyumu o kadar korurum" mantığıyla hareket ediyor olmalı ki, fazla göçmeni barındırmayı etik bir sorun ve ekonomik yönden de bir külfet olarak gördü. Göçmenler bir türlü bölüşülemedi.

Bütün bunlar olurken katlanarak artan göçmen sayısı şu anda bazı Avrupa ülkelerini adım atmaya zorlamış gibi gözüküyor. Geçen hafta Makedonya sınırında gerçekleşen şiddet olaylarının ardından Makedonya sınırında mülteciler için kamp kurulması, Almanya'nın Suriyeli mültecileri bünyesine alacağını ve sınır dışı etmeyeceğini açıklaması elbette sevindirici adımlar. Fakat Merkel'in bir uyarısı var. Eğer mültecileri adil bir şekilde bölüştürmeyi başaramazsak, pek çokları için Şengen konusu gündem haline gelecektir diyor Merkel. Bilindiği gibi Şengen, tüm AB ülkelerinde serbestçe seyahat özgürlüğü sağlayan bir uygulama. Göçmenlerin özellikle Almanya'yı hedefledikleri düşünüldüğünde pek çoklarına bu sözler haklı gelebilir. Ama insan şunu sormadan edemiyor: Türkiye, Ürdün veya Lübnan sadece birkaç ay içinde bünyesine toplam 4 milyon mülteciyi alırken bu insanların Ortadoğu'da adil şekilde dağıtılmasını şart koşmuşlar mıydı? Elbette hayır. Sınırlarımıza sığınan insanlar savaştan canlarını kurtarmaya çalışan zavallılar. Bizler, Allah için, insanlık adına onlara bakmakla, onları konuk etmekle yükümlü kişileriz. Bizim için bu, birtakım Avrupalıların düşündüğünün aksine, daha gelişmek, daha güzelleşmek ve daha derinleşmek için güzel bir fırsat.

Avrupa Parlamentosu Başkanı Martin Schulz, Avrupa mülteci politikasına sert eleştiriler yönelten isimlerden biri. Schulz, "Akdeniz bir toplu mezara dönerken, bazı Avrupalılar büyük hatalar yapıyorlar," derken, Fransa Dışişleri bakanı Laurent Fabius, bazı Avrupa ülkelerinin mülteci kabul etmemesini bir skandal olarak nitelendirdi. Fabius, Macaristan'ın mülteci akınını engellemek için sınıra tel örgü çekmesini ise "*AB değerleriyle bağdaşmıyor*" diyerek eleştirdi. Peki nedir bu AB değerleri? Bu değerler kalkınmaya göre mi, insanlığa göre mi belirlenmiş? Eğer insanlık ön plandaysa, Avrupa, adını lekeleyecek bu göçmen kavgasına baştan girmemeliydi.

Burada elbette bir kısım Avrupalı politikacıları ve Avrupa halkının büyük kısmını hariç tutmak gerekiyor. Pek çok politikacının bu konuya sahip çıktığı ve Avrupa halkının göçmenleri korumak adına büyük gayret sarf ettiği bilinen bir gerçek. Almanya'da göçmen karşıtı eylemler olsa da, bunların halkın çoğunluğu tarafından tepkiyle karşılandığı ve "sığınmacılara hoş geldiniz" etkinliklerinin binlerce kişi tarafından gerçekleştirildiği biliniyor.

Son dönemlerde çok konuşulan mülteci ve göçmen arasındaki ayırım elbette değerlendirilmeye alınmalı. Savaştan ve zulümden kaçan ve kendi ülkelerine dönemeyecek konumda olan kişiler mülteci olarak tanımlanıyorlar. Bu kişiler, 1951'de yapılan bir anlaşma gereğince uluslararası statüde korunuyorlar ve ülkelerine zorla gönderilemiyorlar. Göçmenler ise kendi ülkelerinde baskı altında olmayıp daha iyi bir hayat için başka ülkelere giden kişilerden oluşuyor. Dünyanın çalkalandığı şu dönemde, elbette ülkelerin, bu tanımlamalara göre, göçmenlerden ziyade mültecilere öncelik vermeleri doğaldır. Nitekim bir kısım Avrupa ülkeleri düzenlemelerini şu an buna göre yapmakta. Fakat Avrupa söz konusu olduğunda en fazla göçmen çıkaran Balkan ülkelerinin konumunu da burada es geçmek olmaz. Bu sorunu çözmek için ilk aşama, bir kısım Balkan ülkelerinin AB müzakerelerinin hızlandırılma taleplerini göz önüne almak ve bu konuda çeşitli düzenlemeler yapmaktır. Çünkü Avrupa içinde yoksulluk çeken ülkeler olmasındansa Avrupa'nın birlikte kalkınması istediğimiz bir şeydir. Avrupa Birliği'nin asıl amacının da bu olduğunu unutmamak gerek.

"AB'nin bütün bunlara nasıl gücü yetsin?" diye düşünenler olabilir. AB'nin buna gücü yeter, bundan daha fazlasını da yapmaya gücü yeter. Merak edenler, ekonomik anlamda Avrupa'daki pek çok ülkeden daha güç bir konumda olup mültecilerin bütün bakımını üstlenen Türkiye'ye şöyle bir bakabilirler. Bu özveri aynı zamanda Avrupa ülkelerine mutlaka güzel bir değer olarak da geri döner. Avrupa için gerekli olan tek şey bunu istemek ve mültecinin bir "bela" ya da "yük" değil, Allah misafiri olduğunu görebilmektir.

Avrupalı liderler, bir zamanlar Almanya, Yunanistan veya Polonya gibi ülkelerden halkların mülteci olarak ayrılmak zorunda kaldıklarını, bu mültecilerin diğer ülkelerin kucak açmasıyla hayatta kalabildiklerini ve bu minnettarlığı tarihin silip asla yok edemediğini hatırlamalıdırlar. Şunu da asla unutmamalıdırlar; bir insanı kurtarmak, tüm insanlığı kurtarmak gibidir.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Arab News gazetesinde yayınlanmıştır:

http://www.arabnews.com/columns/news/801636

Avrupa Mülteci Krizine Net Çözüm: Sevgi

Albanian Daily News – 7 Eylül 2015

28 Ağustos günü dünya, vicdanları sızlatan bir insanlık dramına gözlerini açtı. 59 erkek, 8 kadın ve içlerinde bir yaşında küçük bir kız çocuğunun da bulunduğu 4'ü çocuk toplam 71 Suriyeli mülteci Avusturya otoyolu üzerinde terk edilmiş bir kamyonun içerisinde ölü bulundu. Eşi benzeri görülmemiş bu olay Avrupa'yı bir süredir meşgul eden mülteci krizinin adeta dönüm noktası oldu.

Evlerini, işlerini, akrabalarını, hayallerini ve umutlarını geride bırakıp yola çıkan 71 kişi... Çektikleri onca acının ardından bir tavukçuluk firmasına ait bir kamyonda hiç ummadıkları şekilde can verdiler. Dünyadaki her insan gibi onurlu ve güvenlik içinde yaşamayı hak eden o anneleri, büyükbabaları, daha yeni yürümeye başlayan bebekleri düşünmek insanın yüreğini acıtıyor. Ne var ki Ortadoğu ülkelerini paramparça eden savaşlar bölge insanlarına böylesine tehlikeli bir yolculuktan başka seçenek bırakmamış.

Bu korkunç olay sonrasında Avrupalı liderlerin konuya yoğun ilgi göstermesiyle kriz yeni bir dönemece girdi. Viyana Konferansı'nda konuşan Almanya Başbakanı Angela Merkel bu acı haberle derinden sarsıldığını söyleyerek şu yorumda bulundu: "*Bu olay Avrupa'daki mülteci sorununu hızla ele alıp dayanışma ruhu içinde bir an önce çözüm bulmamız gerektiğini hatırlatıyor.*"

Bazı Avrupa hükümetleri şimdiye kadar göçmen sorununu ciddiyetle ele almayarak hiç de güzel olmayan bir portre sergilediler. Bazıları ülkelerine mülteci almayı reddederken diğer bazı hükümetler de Avrupa Birliği'nin krizi çözmek için ortaya koyduğu önerileri kabul etmedi.

Diğer taraftan bazı hükümetlerin uygulamaları kelimenin tam anlamıyla "insanlık dışı" idi: Macar polisi, engelleri aşarak Avrupa Birliği ülkelerine girmeye çalışan mültecileri göz yaşartıcı bombalarla kontrol altına almaya çalıştı. Yunanistan'ın Kos Adası'nda polis göçmenlere yangın söndürme aletleri ile saldırarak copladı. Yaklaşık 2500 göçmen 24 saat boyunca herhangi bir yiyecek ve su verilmeden -veya çok az verilerek- bir stadyum içerisinde kilitli tutuldu. Çevik kuvvet ekipleri ise göçmenlik belgelerini almak için bekleyen çocuklu annelere ve yaşlı insanlara karşı ses bombası kullandı. BM Mülteci Ajansı Yunan hükümetinin göçmenlere karşı davranışlarını "tamamen utanç verici" olarak değerlendirdi. Ayrıca Uluslararası İnsani Yardım Kuruluşu Sınır Tanımayan Doktorlar [*Médecins Sans Frontières*] göçmenlerin büyük çoğunluğunun temel hijyen ihtiyaçlarının karşılanmadığını ve polis tarafından istismara maruz kaldıklarını doğruladı.

Hükümetlerin uygulamalarını eleştirenler sadece insani yardım kuruluşları olmadı. Fransa Dışişleri Bakanı Laurent Fabius, Doğu Avrupa devletlerinin politikalarına karşı sesini yükseltti ve özellikle Macaristan'ı "skandal" sayılabilecek göçmen politikası nedeniyle ağır şekilde eleştirdi. Laurent ayrıca Macaristan'ın mültecilerin pasaportsuz Schengen Bölgesi'ne geçiş yapmalarını engellemek için Sırbistan sınırına tel örgü inşa etmesinin, Avrupa Birliği değerlerine aykırı bir davranış olduğunu söyledi.

Savaşın ağır darbe vurduğu ülkelerinden kaçmak zorunda kalan çaresiz insanların beklediği tek şey gittikleri ülkeler tarafından iyi karşılanmaktı. Fakat söz konusu ülkelerin polis memurları ve sınır muhafızları tarafından istismara ve kötü muameleye maruz kaldılar.

Avrupa ülkeleri mülteci krizi konusunda önemli bir gerçeği unutmamalılar:

Bu dünya hiç kimse için güvenilir bir liman değil; kim olursa olsun ya da dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın herkes bir anda zor şartlarla karşı karşıya kalabilir. Doğal ya da insani nedenlerle meydana gelen bir felaket veya beklenmedik bir kaza insan hayatını bir anda alt üst edebilir. Daha önce kendisine yardım eli uzatılmış bir kişi de her an böyle bir durumla karşı karşıya kalabilir ve bizzat kendisi yardım edilmesi gereken kişi konumuna düşebilir. Bu nedenle Avrupa'nın mülteci sorununu halletmek için sahip çıkması gereken kilit değerlerden biri, Şansölye Merkel'in bahsettiği "dayanışma ruhu".

İnsanları ve ulusları ihtiyaç içinde olana yardıma sevk edecek olan güç finansal güçten ziyade sevgi, şefkat, empati ve dayanışma ruhudur. Hiç şüphe yok ki sevgi tüm engelleri aşar. Konu yardıma muhtaç insanlar olduğunda empati yapmamanın hiçbir bahanesi yoktur. Şu da bilinmelidir ki, başkalarına karşı sevgi duymamız tüm krizleri çözmeye yetecektir.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Albanian Daily News'de yayınlanmıştır:

http://albaniannews.com/index.php?idm=2701&mod=2

Libya'da Öncelik Bloklar Arası Sevgi ve Şefkat Tesisi Olmalı; Devamında Uzlaşı Doğal Olarak Gelir

Diplomacy Pakistan – 18 Eylül 2015

Libya, Afrika kıtasının en kritik ülkelerinden. Ülke, çok önemli doğalgaz ve petrol yatakları ile dev yeraltı su kaynaklarına sahip. Ayrıca kıtanın ticaret yollarının tam merkezinde. 2011 yılında olaylar çıktığında dış borcu olmayan ülkenin nakit durumu da çok iyiydi.

Aşiretleri ile önem kazanan Libya için günümüzde en büyük sorunlardan biri yine aşiretçilik. Aşiretler Güney Afrika sınırlarına kadar çok geniş bir bölgeye uzanıyor. Dolayısıyla aşiret kavgalarının ve karışıklıkların Senegal'den, Çad'dan, Sudan'a kadar uzanan pek çok ülkeye etkisi var. Kaddafi'nin devrilmesi ülkedeki aşiretçiliği ve bölge milliyetçiliğini çok ciddi olarak tetikledi. Bugün Libya ile sınırı olan ve aşiretler nedeniyle etkileşim içinde olan birçok ülke tedirgin bir şekilde Libya'yı izliyor.

2011'den bu yana devam eden Libya sorununun doğuşunda BM önemli bir rol oynamıştır. Her ne kadar bugünkü yaşananların sebebi Arap Baharı olarak görülse de, Libya için asıl önemli tarih 18 Mart 2011'dir. Bu tarihte BM Güvenlik Konseyi uçuşa yasak bölge uygulamasını ve Libya'ya askeri operasyona izin veren kararı kabul etmiştir. Ülkeye BM müdahalesi Kaddafi rejiminin sonunu getirmiş ve aşiretler arasında kanlı bir iç savaşın başlamasına neden olmuştur.

Bugün Libya iç savaş, çatışma, radikalizm, siyasi istikrarsızlık, aşiretler arası mücadele ve ekonomik sorunlarla boğuşmaktadır. Kaddafi sonrası ülkede hiçbir şekilde sağlıklı bir hükümet kurulamamış, kurulan hükümetler de sadece masa başı hükümetleri olup ülkeye hiçbir katkı sağlayamamıştır.

Şu anda ülkede şiddetli bir iç savaş yaşanmaktadır. Tobruk'ta ayrı bir yönetim, Trablus'ta ayrı bir yönetim, Bingazi ve çevresinde IŞİD, Fecri Libya, Misrata Askeri Konseyi gibi birçok kendine özgü emirlik, ayrı birer yerel güç odağı olarak hareket etmektedir.

Bilindiği gibi günlük yaşamın siyasi ve askeri karışıklıklarla geçtiği Libya'da 2014 Haziran seçimlerinin ardından iki ana blok oluşmuştur. Bunların kendilerine ait meclisleri, hükümetleri, orduları ve ekonomik güçleri bulunmaktadır. Tarafların güç dengesine ve ülkedeki pozisyonlarına bakıldığında bunların birbirine denk olduğu görülmektedir. Biraz detaylı incelendiğinde ise bu mücadelenin kazananı olamayacağı ve mücadeleyi kaybeden tarafın Libya toplumu olduğu anlaşılmaktadır.

Libya'da mücadele eden iki güce tabii bir de IŞİD faktörünü eklemek gerekir.

Libya'da devam eden istikrarsızlık, çatışmalar ve siyasi kavgalar savaştan güç alan insanlarla birlikte radikalizmi de güçlendirmiştir. Bu savaşlar, savaş ağaları ve radikal grupların da olaya dahil olmasıyla zaten çözülmesi zor olan Libya sorununu daha da karmaşık bir hale getirmiştir.

Sözde ülkeleri adına savaşan gruplar, ülke için stratejik öneme sahip petrol boru hatlarını, havalimanlarını, karayollarını, limanlarını hedef almaktadırlar. Ayrıca şehir merkezlerine yapılan saldırılarla halk için olmazsa olmaz olan

su ve kanalizasyon gibi şehirlerin altyapılarını yok etmektedirler. Şehir merkezlerindeki bu silahlı mücadeleler sonucu sivil halktan ölümler artmaya başlamıştır.

Ne acıdır ki kaynak zengini ülkede petrol ve doğalgaz üretimi durma noktasına gelmiştir. Bu kadar kaynak ve zenginliğe rağmen belli bölgeler için ithalat yapılma zorunluluğu bile oluşmuştur.

2011'de alınan müdahale kararı, Libya'yı bugünkü duruma sürüklemiştir. BM şimdi ülkede yaşananlar ve olayların çevre ülkeleri özellikle de göçler dolayısıyla Avrupa'yı etkilemesi nedeniyle harekete geçti ve tarafları birleştirmeye çalışıyor. Peki ama ne kadar başarılı olabilir?

BM ülkede güçlü görünen iki ana unsuru yani Tobruk'ta Tobruk Temsilciler Meclisi ve Trablus'ta Milli Genel Kongre'yi birleştirmeyi amaçlıyor. Bu iki unsur ülkedeki çok başlı yönetimler arasında en oturmuş yapıya sahip olanlar. Fakat bu iki yönetim kontrol ettikleri topraklarda tam egemenlikleri olmaması nedeniyle burada yaşayan aşiretler ve milisler üzerinde çok etkili değiller. Bu durumda, iki taraf anlaşsa bile kalanlar ne yapacak sorusu akla geliyor.

BM Libya Özel Temsilciliği taraflar arasında Fas'ın Suheyrat kentinde seri görüşmeler düzenlemiş ve bu görüşmeler sonucunda Libya'daki 22 tarafın 18'inin kabul ettiği siyasi anlaşma 11 Temmuz 2015 tarihinde imzalanmıştır. Bu anlaşmayı Tobruk Temsilciler Meclisi imzalarken, Trablus Milli Genel Kurulu imzalamamıştır. Ama oylamadaki 22'ye 18 çıkan oy dağılımı BM için bir ümit ışığı olmuştur.

Libya'da halk önünü göremiyor. Dünya'nın en zengin kaynaklarına sahipler fakat fakirlik ve açlıkla karşı karşıyalar. 22 etkin grubun birbiriyle çatışmasının ortasında kalan halk, ölümü göze alarak komşu ülkelere ve özellikle Avrupa'ya göç ediyor.

Libya'da dikkat çeken bir diğer konu ise radikal İslamcıların ülkede gün geçtikçe güçleniyor olmaları; özellikle de Bingazi'de.

Birleşmiş Milletler Fas'ta başlattığı görüşmelerde Ekim'e kadar bir sonuç alacağını umuyor. BM'nin alacağı sonuç ise ne kadar uzun süreli olabilir tartışmalı.

BM'nin bugüne kadar sözde barış sağladığı hiçbir topluma tam anlamıyla huzur gelmedi. Kağıt üzerinde sağlanan barış, vicdanlarda sağlanmadığı sürece bir ülkenin toparlanması, gelişmesi mümkün değil. Buna en net örnek ise Bosna. Bosna'nın geçmişte yaşadığı ve bugün çektiği sıkıntılarda BM'nin rolünü unutamayız.

BM'nin ülkeye barış getirme çabası çok güzel ancak bunu uzun süreli tesis etmek için fikir ve proje üretememesi büyük bir eksiklik. Ülkedeki farklı aşiret ve yönetim temsilcilerine makam, rütbe ve yetki vererek onları bir arada yaşamaya yöneltmek Bosna'da olduğu gibi ülkeye hiçbir fayda sağlamayacağı gibi ülkenin yönetimini de içinden çıkılmaz bir hale getirir.

Libya'da barış ve huzur için öncelikle tarafların güç ve hegemonya isteklerinden vazgeçerek ülkelerini ve halklarını düşünmesi şart. "Ben şu imkânımı kaybetmeyeyim" yerine "beraberce şunu da yaparsak birlikte daha iyi yaşarız" diye düşünmeye başlamalılar.

Yıllarca Kaddafi yönetiminde sevgiden uzak yaşayan aşiretlerin kaynaşmaları için ülkede önce karşılıklı sevgi ve şefkat anlayışının tesis edilmesi gerekiyor. Yazılı anlaşmalar ancak aşiretler arasında bu karşılıklı anlayış ve dostluğun tesisiyle faydalı olur.

Bu yüzden BM'nin Libya'daki önceliği, bloklar arası sevgi ve şefkati tesis etmek olmalıdır. Sonrası zaten doğal olarak gelir.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Diplomacy Pakistan'da yayınlanmıştır:

http://www.diplomacypakistan.com/articles/the-priority-in-libya/

Büyük Beklentileri Olmayan Mülteciler

Tehran Times – 21 Eylül 2015

Geçtiğimiz haftalarda, sosyal medyada sıkça paylaşılan bir fotoğraf tüm dünyayı şoke etti. Bir Türk asker, Suriyeli mülteci minik Aylan'ın Bodrum sahiline vurmuş cansız bedenini bulduğunda tüm dünya derinden sarsıldı. Suriye'deki savaşa kayıtsız kalan ve bu dehşet ortamından kaçan Suriyelilerin yaşadığı zorlukları görmezden gelen birçok kişi ve bazı hükümetler nihayet bu trajik durumun farkına varabildi. Aylan, insaniyetin sembolü olmuş, herkes bu minik çocuğu kendi evladının yerine koyarak durumu değerlendirmişti. Büyük yankı uyandıran bu sevimli çocuğun kıyıda yatan cansız bedeni insanların hafızlarına kazınmış, mültecilerin taleplerini görmezden gelen hükümet yetkileri dahi gözyaşları içinde ve alkışlarla Suriyeli mültecileri ülkelerine kabul ettiklerini açıklamışlardı. Bu acı olay elbette hiç kimsenin isteyeceği bir şey olmamakla birlikte, kıyıda yatan sevimli Aylan yaşadığımız bu acımasız dünyada merhametin ve insaniyetin hala var olduğunu gözler önüne serdiği için önemlidir.

Komşu ülkelerdeki koşullar

Suriye'deki savaştan kaçanların yüzde 95'i üç komşu ülkeye sığındı; Türkiye, Lübnan ve Ürdün. Üç ülke, ekonomik bakımdan pek zengin olmasalar da ihtiyaç içinde olanlara yardım eli uzatmanın dini ve insani bir sorumluluk olduğunu bilerek mültecilere kucak açtılar. Ancak savaş giderek kızıştığından, binlerce kişi Suriye'yi terk etmeye devam ediyor. Burada unutulmaması gereken şudur; komşu ülkelere sığınan mültecilerin sorunları sadece savaştan kaçmakla bitmemekte; bir kısmı zor koşullardaki mülteci kamplarında yaşam savaşı verirken, bir kısmı da istikrarsız ve güvensiz ortamlarda yaşamak zorunda bırakılmaktadır.

Örneğin; Ürdün'e sığınan mülteciler Birleşmiş Milletler'in bağışları tükendiği için yardım alamıyorlar. Bu noktada hayatta kalabilmek ve ailelerine yiyecek ve barınak bulabilmek umuduyla başka ülkelere yöneliyorlar. Oysa, mülteciler yerleştikleri ülkelerde gerekli yardımı alarak istikrarlı bir yaşama kavuşabilseler, orayı terk etmeyecek, Akdeniz ve Ege Denizinde çıktıkları bu ölümcül yolculukları göze alarak Avrupa'ya ulaşmaya çalışmayacaklardır. Dahası, hayatlarını tehlikeye atarak Suriye'ye geri dönmeyi bile tercih eden aileler var. Halihazırda, Ürdün'deki yardımlar kesildiğinden beri, savaş bölgesine dönen mültecilerin sayıları iki katına çıkmış durumda.

Mültecilerin Avrupa'da karşılaştığı zorluklar

Mültecilerin bir ülkeden diğerine geçerken göze aldıkları uzun ve zorlu yolculuk Avrupa topraklarına sağ salim ulaşacakları garantisini hiçbir zaman vermiyor. Son iki yıldır Avrupa'ya ulaşmak için denize botla açılan mültecilerin çoğu hayatlarını kaybettiler. Ulaşmayı başaranlar ise bazı Avrupa ülkeleri tarafından hiç de hoş karşılanmadılar.

Son zamanlarda yine soysal medyada paylaşılan videolarda bu mazlum insanların bazı Batılılar tarafından uğradıkları kaba muameleye de şahit oluyoruz. Örneğin; Macaristan'da bir bayan kameraman, kucağında oğluyla yürüyen Suriyeli göçmen babaya çelme takarak yere düşürdüğünde bu durum toplumda büyük infial uyandırmış, kameraman yaptığı davranıştan dolayı özür dilemek zorunda bırakılarak çalıştığı işten de çıkarılmıştı. Elbette bu, medya vasıtasıyla haberdar

olduğumuz utanç verici olaylardan yalnızca biri. Yüzlerce mülteci Sırbistan sınırındaki polis kordonu eşliğinde kamplara zorla yönlendiriliyor ve parmak izleri alınıyor. Yine Macar yetkililerin mültecilerden oluşan kalabalığa sandviç fırlatmaları ve bir lokma yiyecek için birbirleriyle mücadele eden insanları gösteren video kayıtları, ihtiyaç içindeki bu insanların durumunu gözler önüne seriyor. Avrupa'daki bazı ülkeler – Yunanistan, Bulgaristan, Macaristan ve Fransa – mültecilerin ülkelerine girişlerini engellemek için sınırlara dikenli tel inşa etmeye başladılar. Oysa hayatta kalmaktan başka isteği olmayan bu insanlar kesinlikle birer tehlikeli terörist veya azılı katil değiller ve maruz kaldıkları kötü muameleyi de asla hak etmiyorlar. Bu noktada herkes vicdanının sesini dinlemeli ve kendini onların yerine koyarak hareket etmelidir.

Almanya ve diğer ülkelere nazaran daha az sayıda mülteciyi ülkelerine almaları beklenen Orta Avrupa devletleri ise AB'nin kararından memnun değiller. Macaristan Başbakanı Victor Orban bu krizi "yasadışı göçmenlerin isyanı" şeklinde yorumlarken, Slovakya Başbakanı Robert Fico ise mültecilerden yalnızca Hristiyan dinine mensup olanları kabul edeceklerini açıkladı. Oysa geçmişte yaşanan savaşlar Avrupa'da da bir mülteci grubu doğurmuştu. Avrupa, Suriyeli bu masum insanların yaşadıkları zorlukları geçmişte bizzat tecrübe etmesine rağmen şimdi unutmuş gözüküyor. Örneğin; Otuz Yıl savaşında Çek topraklarındaki nüfusun üçte biri Avrupa'nın çeşitli bölgelerine göç etmeye mecbur kalırken, yine Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nda çok sayıda kişi yerini yurdunu terk etmek zorunda kalmıştı.

Mülteciler için barışçıl bir çözüm önerisi

Bu problemi elbette barışçıl yollarla çözmek gerekiyor. Mültecileri içeri almamak için ülke sınırlarına duvarlar örmek ya da dikenli teller çekmek kesinlikle mantıklı bir çözüm değil. Toplumsal anlamda uzlaşma sağlanması önemli çünkü asıl fark yaratacak olanlar devlet yöneticilerinden ziyade o ülkelerde yaşayan halklardır. Yine sosyal medya sayesinde gözlemlediğimiz İngiltere örneğinde olduğu gibi. Başlangıçta İngiliz hükümeti mültecileri ülkeye almak istememiş ancak kamuoyunun baskısıyla politikasını hızla değiştirmek zorunda kalmıştır. Artık toplumlar kendilerini yöneten siyasileri demokratik yollarla etkileyebiliyorlar. Dolayısıyla toplumlarda insani ve vicdani bilinçlenmenin arttırılması son derece gereklidir. Uluslararası İltica Yasası teorik anlamda mantıklı görünse de bu yasanın pratikte öyle olmadığı anlaşılıyor. Çünkü AB'ye üye olan her ülke birbirinden farklı duruşlar sergileyebiliyor ve tutarlı bir işbirliği olmayınca da köklü bir çözüm bulunamıyor.

Mültecilere düzenli yardım ve koruma sağlayacak gerekli kanunları çıkarabilmek için resmi toplantılar düzenlenmeli; daha da önemlisi bunun bir insanlık görevi olduğu akıllardan çıkarılmamalıdır. Mülteciler kesinlikle devletlerin üzerinde birer yük olarak görülmemeli, Allah'ın ihtiyaçlarından bizleri sorumlu kıldığı misafirler olarak değerlendirilmelidirler. Sonuçta bu insanlar sadece hayatlarını kurtarmak pahasına sahip oldukları her şeyi geride bırakıp kaçmaktadırlar.

Diğer taraftan devletlerin BM'ye bağış yaparak katkıda bulunması da oldukça önemli. Böylece komşu ülkelere sığınan mülteciler ihtiyaçları olan yardımı alabilirler. Bununla birlikte bu insanlara istihdam sağlayarak hayatlarını idame etmelerine de destek olunmalıdır. Asla unutulmaması gereken şudur; eğer mülteciler istikrarlı bir hayata kavuşabilirlerse kesinlikle sığındıkları ülkeleri terk etmeyecek, hayatlarını tehlikeye atan zorlu yolculuklara çıkmayacaklardır. Sonuç olarak hepimiz bu felaket yüklü iç savaşı durdurmak adına – özellikle de Ortadoğu'da - güçlerimizi birleştirip barışı sağlamak için çaba göstermeliyiz.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Tehran Times'da yayınlanmıştır:

http://www.tehrantimes.com/index_View.asp?code=249534

Güvenlik Sorunu Duvarlarla Çözülmez

Iran Daily, Ahlul Bayt News Agency, Islamic Republic News Agency ve Daily Mail – 23 Eylül 2015

Günümüzde yalnızca ellerinde silah tutanları değil sivilleri de vuran savaşların yaşandığı bölgelerden gelen haberler, fotoğraflar ve vahşet görüntüleri vicdanı olan herkesin yüreğini parçalıyor. Milyonlarca mazlum insan Suriye'de, Güney Sudan'da, Nijerya'da, Ukrayna'nın Donbass bölgesinde, Kuzey Mali'de, Libya'da, Yemen'de, Orta Afrika Cumhuriyeti'nde ve daha pek çok ülkedeki kanlı cephelerde yaşamlarını sürdürmeye çalışırken, milyonlarcası da Rohingya, Doğu Türkistan, Filistin, Afganistan, Keşmir, Moro gibi yerlerde maruz kaldıkları zulüm karşısında hayatta kalma mücadelesi veriyor. Uluslararası barış ve güvenliği en çok tehdit eden konuların başında gelen terör ise her yıl binlerce masumun kanını dökmeye devam ediyor.

Böyle bir ortamda tüm dünyanın el ele verip barış için gayret göstermesi gerekirken, güvenli bir gelecekten yana umutların daha ziyade silahlanmaya bağlanmış olması son derece şaşırtıcı. Bunun en büyük nedeni ise kişisel, toplumsal ve toplumlar arası düzeyde yaşanan manevi çöküş, insanlar arasında yaygınlaşan nefret, sevgisizlik, çıkarcılık ve bunların akabinde tüm dünyayı saran güvensizlik. Açlığı günlük hayatın bir parçası olarak yaşayan Afrika'nın dahi tüm imkanlarını silah sanayisine yönlendirmesi bu durumu ortaya koyan apaçık bir gösterge.

Güvenlik günümüzde yalnızca belirli ülkelerin değil tüm dünyanın ortak sorunu. Ülkeler terörden, savaşlardan, yasa dışı suç örgütlerinin zararlarından kendilerini korumak için milyarlarca dolar harcayarak geniş çaplı tedbirler alıyorlar. Ne var ki kimi ülkelerin güvenlik adına aldığı tedbirler başka ülkeler için güvensizlik algısı oluşturabiliyor. Savaşları, çatışmaları, ölüm korkusunu, otoriter rejimlerin baskısını, ekonomik sıkıntıları, yoksulluğu ve yaşadıkları güvensizliği arkalarında bırakıp güvenli ve huzurlu bir yaşam arayışıyla yola çıkan milyonlarca göçmenin pek çok ülke tarafından güvenlik sorunu olarak görülmesi buna bir örnek.

Sınırlara örülen duvarlar da bugün pek çok ülkenin başvurduğu güvenlik önlemlerinden biri. Kaçak göçmenlerin öncelikli adresi olan Avrupa'nın birçok ülkesi güvenlik amacıyla sınırlarına duvar örmüş durumda. 2015 sonunda Avrupa'ya giren göçmen sayısının 1 milyonu aşabileceği öngörülüyor. Çoğu göçmen Türkiye üzerinden Yunanistan'a geçip, oradan da Avrupa'ya ulaşmaya çalışıyor. Sayıları giderek artan göçmenlerin ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanan Yunanistan Meriç'teki kara sınırına tel örgü çekme kararı aldı. Bulgaristan da Türkiye üzerinden gerçekleştirilen göçün kendi topraklarına sirayet etmemesi için 160 kilometrelik tel örgü ördü. Kuzey Afrika'dan İtalya'nın güney sahillerine mülteci akını ise aralıksız olarak devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde trenlerle Almanya'ya geçmeye çalışan göçmen ve mültecilere karşı Macaristan ve Hırvatistan'ın gösterdiği tepki tüm dünyaca eleştirildi. Macaristan, Sırbistan üzerinden gelen göçmenlerin girişini engellemek için sınıra duvar inşa etti. Macaristan şimdi de benzer duvarı Hırvatistan'la arasına inşa edeceğini duyurdu. Çoğunluğu Suriye, Irak ve Afganistan'dan gelen binlerce göçmen önce Akdeniz'i geçerek Yunanistan'a, ardından Sırbistan üzerinden Macaristan'a ulaşıyor. BM yetkilileri bu noktada asıl çözümün insani yardım olacağını belirterek, Suriye ve Irak'ta şartlar düzelmedikçe Avrupa'ya akının süreceğini ifade ediyorlar. BM Göçmen Hakları Özel Raportörü François Crepeau konuya ilişkin şu açıklamada bulundu: "Duvarlar inşa ederek, göz yaşartıcı gaz sıkarak veya şiddete başvurarak, göz altına alarak, barınak, gıda, su gibi temel ihtiyaçlara erişimlerini engelleyerek, nefret söylemi kullanarak, göçmenlerin ve sığınmacıların Avrupa'ya gelmesini durdurmak mümkün değil."[60]

Göçmen akınıyla mücadelenin yanı sıra terörden korunmak için sınırlarına duvar ören ülkelerin sayısı da oldukça fazla. Suudi Arabistan, kuzeydeki Turaif ile Hafar el Batin kentleri arasında yaklaşık bin kilometre uzunluğunda bir duvar öreceğini açıkladı. Ayrıca güney komşusu Yemen'le olan sınırlarını da El Kaide'ye karşı korumak için dev duvarlar örecek. Kenya, el-Şebab örgütü mensuplarının geçişini engellemek için Somali sınırına duvar örmeye başladı. Türkmenistan da Taliban'a karşı ülkesini korumak amacıyla Afganistan ile olan sınır hattına duvar öreceğini belirtti. 745 kilometrelik duvarın inşasına başlanmış durumda.

Rusya ile 2014'te yaşanan krizin yol açtığı çatışmalarda binlerce kişinin hayatını kaybettiği, binlercesinin ise yerlerinden olduğu Ukrayna ise ülke güvenliğini sağlamak amacıyla sınırlarını duvarla kapatma kararı alan bir diğer ülke. Sınır güvenliği kapsamında Rusya sınırına 2 bin kilometrelik bir duvar inşaatı planlayan Ukrayna 100 milyon Euro'luk maliyeti Avrupa Birliği yardımıyla karşılamayı hedefliyor. Duvarın dikenli tel, mayın ve elektrikli ünitelerden oluşacağı ifade ediliyor.

İsrail de güvenlik gerekçesiyle Batı Şeria ile Filistin toprakları arasında duvar ve kontrol noktaları oluşturmuştu. Her 200 metrede bir gözlem kulesi bulunan duvar elektrikli tel örgülerle, derin ve dört metre genişlikteki hendekler ile çevrili. Duvarın yakınlarında kimsenin dolaşmaması için ise uzaktan kumandalı silahlar bulunduruluyor.

Daha pek çok örneğine rastlanan ve şehirleri, ülkeleri, birbirleriyle kardeş toplulukları, akrabaları ayıran duvarların tarihi aslında çok eski dönemlere uzanıyor. Roma İmparatorluğu'nun M.S. 2. yüzyılda inşa ettiği dev surlar, Çin'in kuzeybatısı boyunca uzanan ve dünyanın en uzun savunma duvarı olan Çin Seddi ve yakın geçmişte Doğu Almanya vatandaşlarının Batı Almanya'ya kaçmalarını önlemek için inşa edilen Berlin Duvarı tarihin en ünlü duvarlarından. Ne var ki meseleleri demokrasi ve insan hakları çerçevesinde barışçıl ve akılcı güvenlik politikaları izleyerek dostça halletmek varken duvarlar örerek güvenliğe ulaşmaya çalışmak geçmişte de başarı sağlayamamış.

Unutulmamalı ki yeryüzünde huzur ve güvenliğin, düzen ve asayişin en temel şartı sevgi, muhabbet, dostluk ve kardeşlik. Dostluk olmadan, birlik ve beraberlik ruhu, karşılıklı sevgi, saygı, dayanışma olmadan elbette ki barış olmaz; fikre ve düşünceye tahammül olmaz; insanlar sevgi, merhamet, hoşgörü gibi duyguları yitirirler ve bunun da neticesinde kardeşçe konuşup anlaşmak yerine duvarlarla birbirlerinden kopup uzaklaşmak isterler. Sevginin hakim olduğu bir dünyada ise ırkları, renkleri, dinleri, kültürleri farklı olsa da sevgiyle kucaklaşmak; canlarını kurtarmak için yurtlarından ayrılmak zorunda kalan göçmenlere barınacakları güvenli bir yer sağlamak; eksiklikleri varsa onları eğitmek ve doğru yönde yönlendirmek; baskı, şiddet ve zulüm altındaki halklara, ihtiyaç içindeki mazlumlara, aç olana, susuz olana yardım etmek hiç de zor değildir.

Kuşkusuz bu noktada dünya liderlerine önemli bir görev düşmektedir. Tüm dünya liderleri birleştirici, barışçıl bir sevgi üslubunu öncelik edinmeli, şefkat, merhamet, birlik, beraberlik, barış ve kardeşlik kavramlarını öne çıkarmalıdırlar. Bu sevgi diliyle dünyanın dört bir yanında yaşanan göçmen krizleri, savaşlar ve çatışmalar, teröre ve şiddete dayalı küresel güvenlik tehditleri ve her türlü kargaşa bir bir ortadan kalkacaktır. Dolayısıyla sınırları duvarlarla ayırmakla, daha fazla silahlanmakla, bölgelere daha fazla asker konuşlandırmakla; özetle sorunların salt güvenlik önemleriyle halledilemeyeceği; tüm sorunların ardındaki sebeplerin ancak sevgi, şefkat ve insaniyet içeren isabetli eğitim politikalarıyla çözülebileceği bir an önce anlaşılmalıdır. Umuyoruz ki bu yüzyıl sevgisizliğin, gerilimlerin ve çatışma ruhunun son bulduğu bir yüzyıl olacak; korkuların, sevgisizliğin, güvensizliğin yerini özlemini duyduğumuz barış, huzur, dostluk, kardeşlik ve güven ortamı alacaktır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Iran Daily, Ahlul Bayt News Agency, Islamic Republic News Agency ve Daily Mail'de yayınlanmıştır:

http://newspaper.iran-daily.com/newspaper/pagepdf/6015

http://en.abna24.com/cultural/archive/2015/09/23/711966/story.html

http://www.irna.ir/en/News/81770602/

Mülteciler Avrupa İçin Sorun Değil Önemli Bir Değerdir

Burma Times – 10 Ekim 2015

Geçtiğimiz haftalarda 3 yaşındaki Suriyeli mülteci Aylan'ın sahile vurmuş minik cansız bedeni bir anda Avrupa toplumunda mültecilere karşı ortak bir vicdanın uyanış sembolü haline geldi.

Aylan'ın şok edici görüntülerinin dünyaya yayılmasının hemen öncesinde başta Avrupa olmak üzere Batı dünyasının önemli bir bölümünde mültecilere karşı insanlık ölçüleriyle bağdaşmayan, acımasız, bencil ve ayrımcı politikalar hakimdi. Bu mazlum insanlara karşı tarihe geçecek utanç dolu açıklama ve uygulamalar yöneltildi.

Bu utanç tablosunda başı çeken ve mültecilerin geçiş güzergahında bulunan bazı Orta Avrupa devletlerinin mültecilere yönelik neredeyse Hitler dönemini aratmayan, şiddetle karışık acımasız tutumları insanlık vicdanını yaralar nitelikteydi.

Aylan'ın sahildeki fotoğraflarının basında ve sosyal medyada yer almasının hemen ardından Batı toplumunda mültecilere karşı ciddi bir yumuşama ve merhamet hissi oluştu. Pek çok yayın kuruluşu, hükümet mensubu ve politikacı toplumda beliren bu hassasiyete paralel biçimde mültecilere yönelik kötü uygulamaları kınayan açıklamalarda bulundu.

Mültecilerin geçişleri kolaylaştırıldı, engeller büyük ölçüde kaldırıldı. Çeşitli ülkeler mültecileri kabulde üzerlerine düşen payı üstlenmeye hazır olduklarını bildirdi. Avrupa toplumu ile mülteciler arasındaki dayanışma bir anda ivme kazandı, insanlar evlerini mültecilerle paylaşmak istediklerini duyurdu.

Özellikle Almanya, daha önceleri mültecilere karşı katı bir tutum içinde iken, bir anda büyük bir dönüş yaparak 800.000, hatta daha fazla mülteciye kapılarını açacağını bildirdi.

Ne var ki bu iyimser tablo fazla kalıcı olmadı. Macaristan'da sığınmacıların polisten kaçışını görüntüleyen bayan kameraman Petra Laszlo'nun küçük bir mülteci kız çocuğunu tekmelediği, 7 yaşındaki oğlu Zaid ile birlikte kaçan Mohsen isimli Suriyeli'ye ise çelme taktığı çirkin görüntüler dünya kamuoyunda şok etkisi yaptı.

Savaştan kaçan binlerce mülteci Almanya ve Kuzey Avrupa ülkelerine ulaşabilmek için Hırvatistan, Slovenya ve Macaristan üzerinden geçiş yapmaya çalışırken The Guardian'ın ifadesiyle, "Orta Avrupalı komşular çirkinleştiler".

Yine, aynı kaynakta yer alan bilgilere göre, Macaristan Hırvatistan sınırına zırhlı askeri araçlar sevk etti. Hırvatistan sınırındaki birçok geçiş noktasını kapatan Sloven polisi ise yollarına devam etmek isteyen ve içlerinde bebek, çocuk, kadın ve yaşlıların bulunduğu yüzlerce Suriyeli ve Afgan mülteciyi "biber gazı" kullanarak durdurdu.[61]

Aynı şekilde, 175 kilometre uzunluğunda ve 4 metre yüksekliğindeki dikenli tellerle örülerek kapatılan Macaristan-Sırbistan sınırında mültecileri tazyikli su ve göz yaşartıcı gazlarla durdurmaya çalışan Macar asker ve polislerin sayısının mültecilerin sayısından daha fazla olduğu bildirildi.[62]

Macar Parlamentosu'nda, orduya sığınmacı krizine müdahalede bulunabilmesi için izin veren tezkerenin kabul edilmesiyle askerlerin sınırı geçmeye çalışan göçmenlere karşı plastik mermi ve göz yaşartıcı gaz kullanmaları serbest bırakıldı.

Çoluk çocuklarıyla varil bombalarından kaçıp aç susuz, bitkin ve perişan halde, denizde boğulmamayı başararak sınırlarına ulaşmış ve ülkeyi sadece transit geçmekten başka niyeti olmayan zavallı mültecilere adeta işgal ordusu muamelesi yapan Macar Başbakan Viktor Orban ve hükümetinin insanlıkla bağdaşmayan tutumuna tepkiler yağdı.

Hırvat Başbakan Zoran Milanoviç, Macaristan'ın önlemlerini "anlaşılamaz" olarak tanımlarken, Hırvat sınırını kapatmanın "insanları öldürmek" anlamına geleceğini söyledi.[63]

Sırbistan Başbakanı Aleksandar Vuçiç, Macaristan'ı "vahşi" ve "Avrupalı olmayan bir şekilde" davranmakla eleştirdi ve AB'ye, duruma müdahale etme çağrısında bulundu. Romanya Başbakanı Victor Ponta ise, "*Tel örgüler, köpekler, polisler, silahlar... Bunlar 1930'ların Avrupası'na benziyor. Peki bununla mülteci sorununu çözebildik mi? Hayır çözemedik*" dedi.[64]

BM Mülteciler Yüksek Komiseri Guterres, sığınmacılara kötü muamele göstermekle suçlanan Macaristan'a 2. Dünya Savaşı'nda Avrupa'ya sığınan 200 bin Macar'ı hatırlatarak "*Suriyeli sığınmacılara, o zamanlar Avrupa'da gördüğünüz muameleyi gösterin*" ifadesini kullandı.[65]

Birleşmiş Milletler (BM) Genel Sekreteri Ban Ki-Mun ise mültecilerin Avrupa ülke sınırlarında maruz kaldıkları durum hakkında, "*Gördüğüm görüntüler karşısında şok oldum*" dedi. Her ülkenin kendi iç sorunlarının bulunduğunu belirten Ban, "*Ancak topraklarından gelip geçen mültecilere yardım etmek gerekir. Uluslararası hukuk bunu gerektirir. Uluslararası hukuktan da öte insanlık bunu gerektirir*" diye konuştu.

Ancak görünen o ki "insanlığın gerektirdiği" uygulamalar, birçok AB ülkesinin öncelikleri arasında değil. AB'nin 160.000 sığınmacıyı Avrupa ülkelerine dağıtıp yerleştirme planına ilk itiraz eden ülkelerden Danimarka'nın Entegrasyon Bakanı Inger Støjberg geçtiğimiz günlerde bu planda yer almayacaklarını ve sığınmacı kabul etmeyeceklerini bildirdi.[66]

Şu an gelinen noktada, Avrupa halkının ezici çoğunluğunun mültecilere karşı şefkatli, kucaklayıcı tavrı ile bazı ülkelerin Ortaçağ'ın derebeylik zihniyetinden sıyrılamamış acımasız, bencil, insaniyetsiz iktidarları arasında ciddi bir çelişki olduğu gerçek. Avrupa halkının ilk fırsatta kendilerini gerçek anlamda temsil edecek, insan haklarına, insani değerlere duyarlı yöneticileri başa getirmesi acil bir konu.

Türkiye'nin, zor ekonomik koşullarına rağmen 2 milyondan fazla sığınmacıya ev sahipliği yaptığı düşünülürse, yarım milyar nüfuslu AB'nin en fazla birkaç milyon sığınmacıyı basit ve akılcı bir planlamayla koca kıtada kontrollü biçimde dağıtması aslında son derece kolay.

Kaldı ki zaten tek başına Almanya 800.000 ve daha fazla mülteciyi kabul etmeye hazırken tek yapılması gereken oraya ulaşmaya çalışan bu mağdur insanlara destek olup seyahatlerini kolaylaştırmak. Bunu yapmayan yönetimler ise en azından gelip geçen mültecilere engel olmaktan, onlara maddi-manevi eziyet etmekten vazgeçmeli.

"İstihdam edilebilir" vasıflı genç nüfusun günden güne azalması tüm Avrupa'yı saran bir tehlike. Hatta istatistikler, acil göçmen takviyesi yapmadığı takdirde özellikle Almanya'nın 2060'lara kadar toplam nüfusunun ve iş gücü potansiyelinin ciddi oranda düşeceğini gösteriyor. AB ülkelerinin bu vahim gerçeği de göz önünde bulundurarak, büyük çoğunluğu vasıflı, eğitimli, üniversite mezunu, meslek ve sanat sahibi insanlar olan sığınmacıları sorun olarak değil fırsat ve güzellik olarak görmesi daha uygun olacaktır.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Burma Times'da yayınlanmıştır:

http://burmatimes.net/refugees-not-a-threat-but-an-important-asset-for-europe/

Seçim zaferi Rohingyalara ne getirecek?

New Straits Times – 14 Kasım 2015

Bu köşede Myanmar halkının dramından çok söz ettik. 2012 yılında gerçekleşen çatışmaların ardından Rohingya Müslümanlarının nasıl bir soykırım ile yüz yüze kaldıklarını, köhne tekneleriyle ülkelerinden kaçmak isterken nasıl kara sularda terk edildiklerini, Myanmar vatandaşlığından nasıl çıkarılıp insani haklarından mahrum edildiklerini çok defa anlattık. Rohingya Müslümanlarının dramını bilenler, geçtiğimiz hafta Myanmar'da gerçekleşen genel seçimlerin de bu insanlar için ne anlama geldiğini anlayabilirler.

Myanmar, yaklaşık 50 yıl süren bir cunta rejiminden gelmiş bir ülke. 2010 yılındaki seçimler, söz konusu askeri yönetime teoride son vermiş olsa da iktidar partisine destek veren cuntanın varlığı ülkede her daim hissediliyor. Geçtiğimiz hafta yapılan 2015 seçimleri ise, Nobel ödüllü muhalif lider Aung San Suu Kyi'nin liderliğindeki NLD'nin büyük başarısı ile sonuçlandı. Bu büyük başarıya rağmen, ülkedeki sistemin tam anlamıyla demokratik olduğu söylenemez. Çünkü meclise girecek milletvekillerinin %75'ini halk belirlerken, kalan %25'i ordu tarafından atanıyor. Dolayısıyla meclise giren lider partinin meclisten kanun geçirebilmesi, yeni reformlar yapabilmesi imkansız gözüküyor. Her yenilikçi harekete ordunun mutlaka veto ile karşılık vereceği anlaşılabiliyor.

Aung San Suu Kyi, aslında 1990 seçimlerinden zaferle çıkmış olan bir lider. Parlamentoda %80'lik bir çoğunluğu almış olmasına rağmen cunta o tarihte seçim sonuçlarını tanımamış ve Suu Kyi'yi ev hapsine mahkum etmişti. Suu Kyi, 2010 yılına kadar, tam 15 sene ev hapsinde kaldı.

Şu anda cunta hakimiyeti teoride sona ermiş olsa da Suu Kyi'nin bu başarısının tekrar bir darbe ile karşılık görebileceğine dair endişeler var. Ülkeyi 2011 yılında cunta rejiminden devralan Thein Sein, "seçmenlerimizin verdiği kararı kabul etmeliyiz" dese de pek çok analiste göre asker, ülkede ortaya çıkan bu beklenmedik sonuç için Sein'in ılımlı reformist görüşlerini sorumlu tutacak ve memnuniyetsizliğini hissettirecektir.[67]

Peki bu sonuçlar Rohingya halkı için ne anlam ifade ediyor?

Seçimler öncesine dönelim. 2012 yılında gerçekleşen ve yüzlerce Rohingya'nın ölümüyle sonuçlanan çatışmalar sonrasında ülkede yaşayan pek çok Rohingya Müslümanı işlerinden ve evlerinden edilip mülteci kamplarına sürüldüler. Myanmar hükümeti onların ülke içinde hareket etmelerini, sağlık ve eğitim gibi hizmetleri görmelerini engelledi. Bu yılın başında ise hükümet, söz konusu azınlık Müslümanların Myanmar vatandaşı olmadıklarını iddia ederek onların ellerindeki kimlik belgelerini aldı. İşte bu nedenledir ki Rohingya Müslümanları, bu yıl Kasım ayında gerçekleşen seçimlerde ne kendilerini temsil edebildiler ne de oy verebildiler. Myanmar seçimlerinde ilk defa olarak parlamentoda bir Müslüman yok.

Rohingya halkı ise, mevcut yönetimin düşmesinden memnun olmakla birlikte, geçmişte çok büyük beklenti içinde oldukları Aung San Suu Kyi'ye karşı bir burukluk içindeler. Bunun en büyük sebebi, Eylül ayının sonlarında Suu Kyi'nin "Rohingya" ifadesini kullanmaktan kaçınması, yaptığı seçim gezileri sırasında ülkenin kuzeyinde pek çok Rohingya'nın yaşadığı bölgeyi ziyaret etmeyi reddetmesi. Rohingya konusu gündeme geldiğinde ise verdiği kaçamak cevap gözlerden kaçmamış ve azınlık hakları konusunun "oldukça hassas bir konu" olduğu ve "çok dikkatli" şekilde ele alınması gerektiğini belirtmiştir.[68]

Pek çok Rohingya için bu kaçamak cevap ülkedeki Budistlerin oyunu kaybetmemek adına izlenmiş politik bir yöntem olarak kabul edilip eleştiriliyor. Ülkenin genel durumu dışarıdan ve bir bütün olarak analiz edildiğinde ise, bu politik manevranın aslında farklı anlamları olabileceğini dikkate almak gerekiyor.

Cuntanın hakimiyetindeki bir ülkede dengeleri sağlamak ve cuntanın istemediği kesimlerin haklarını savunmak daima güçtür. Myanmar gibi cuntanın hakimiyetinin pratikte son bulmadığı ve şiddet ve işkence eylemlerinden çekinmeyen ülkelerde ise, ülkedeki çalkantıları ve elektriklenmeyi daha fazla artıracak riskli girişimlerden uzak durarak hak savunuculuğu yapmak daima en akılcı yöntem olmuştur. Şayet Suu Kyi, seçim öncesi Rohingya haklarına vurgu yapsaydı, askerin reaksiyonu ile karşılaşması kuvvetle muhtemeldi. Ülkenin şartları göz önüne alındığında, Suu Kyi'nin seçim öncesi farklı bir taktik benimsemesi bu anlamda garip karşılanmamalıdır.

Bu konudaki eleştirileri haklı veya haksız çıkaracak tek yol, Suu Kyi'nin bundan sonraki güzergahıdır. Her ne kadar partisinin cunta anayasası dışında hareket etme ve dolayısıyla ciddi reformlar yapma gibi bir gücü olmasa da ülke içinde haksızlık ve soykırımı önleme ve konuyu uluslararası topluma taşıyabilme imkanı genişlemiştir. Suu Kyi, akılcı bir politika ile Myanmar'da yaşanan soykırımın uluslararası toplumun sürekli gündeminde olmasını sağlayabilir. Myanmar için çözüm, en pratik anlamda, uluslararası baskı ile mümkün olabilir.

Seçime kadar olan süreçte Rohingya halkının yaşamında pek bir değişiklik olmadığını da buraya ekleyelim. BM, 2015 yılında Ocak-Haziran ayları arasında denizlerde 370 Rohingya'nın yaşamını yitirdiğini belirtti. Fakat Uluslararası Af Örgütü'ne (Amnesty International) göre bu sayı bilinenden çok daha fazla. Şahitler, kıyılardan düzinelerce botun ayrıldığını fakat bunların sadece birkaç tanesinin Endonezya ve Malezya kıyılarına ulaştığını belirtiyorlar.[69] Yani Rohingyaların dramı sessiz sedasız devam ediyor.

Umarız bu yeni dönem, baskı altında tutulan, tüm insani hakları ellerinden alınan ve soykırıma uğrayan Rohingya halkı için hayırlı bir dönem olur. Bizler de bu arada, onlar adına bu satırlardan sesimizi duyurmaya ve dua etmeye devam edeceğiz.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi New Straits Times gazetesinde yayınlanmıştır:

http://www.nst.com.my/news/2015/11/112585/rohingyas-uncertain-fate-post-polls

İnsan Hakları, Bildirge Üzerinde Var Ama Dünya Üzerinde Yok

Harakah Daily & Morocco World News – 23 Aralık 2015

10 Aralık'ta, bir kez daha Dünya İnsan Hakları Günü'nü geride bıraktık. Bilindiği gibi, 'tüm insanların doğuştan hür ve eşit olduğu' prensibi üzerine hazırlanan İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi, 10 Aralık 1948 tarihinde Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda kabul edildi.

Bu bildirgeyle, milyonlarca masum insanın hayatını kaybettiği I. ve II. Dünya Savaşı gibi felaketlerin bir daha yaşanmaması; siyasi çıkar hesaplarını gerçekleştirmede hiçbir engel tanımayan, her türlü hukuki engeli, şiddet ve zor kullanarak aşmayı meşru gören, güç sahibi liderleri durduracak bir mekanizmanın kurulması amaçlanıyordu.

Ancak aradan geçen 67 yıla rağmen, dünya genelindeki manzara Bildirge'nin hedeflediği modelin tam zıt yönünde gelişiyor. Dünyanın birçok ülkesinde insan hakları ihlalleri had safhaya ulaşmış durumda. Ortadoğu bu ihlallerin en yoğun yaşandığı yerlerin başında geliyor. İnsan hakları savunucuları hemen her gün, bu bölgelerdeki insanlık dışı uygulamaları rapor ediyorlar.

Söz konusu raporlarda, dünyada insan hakları ihlallerinin en yoğun yaşandığı 11 ülke baş sırayı çekiyor. Bu ülkeler, ihlallerin şiddetine göre sondan başa doğru; Nijerya, Yemen, Myanmar, Kuzey Kore, Irak, Afganistan, Somali, Pakistan, Kongo Demokratik Cumhuriyeti, Sudan ve Suriye.

Yine bu raporlarda, özellikle son dönemde savaşlarda yaşanan sivil kayıpların, yerleşim bölgelerine pervasızca atılan bombalar, havan topu, roket, varil bombaları ve balistik füze gibi ölümcül silahların patlaması sonucu meydana geldiğine dikkat çekiliyor. Son iki yıl içinde sivil yerleşim bölgelerine atılan bu tür patlayıcı silahlar yüzünden on binlerce masum sivilin öldüğü ya da sakat kaldığı bildiriliyor. Bu sayı her geçen gün daha da artıyor.

İnsanlık adına büyük bir utanç olarak kabul edilen bu sivil katliamların, tüm dünyanın gözleri önünde olanca hızıyla işlenmeye devam ettiği ülkelerin başında ise Suriye geliyor.

Uluslararası rekabet, çıkar ve çekişmelerin savaş alanına dönen Suriye'de, 5 yıldır en zalim ve acımasız boyutlarda süren savaşta, ağır yaralılar hariç, 300 bini aşkın insan hayatını kaybetti. 7 milyon kişi evlerini terk etmek zorunda kaldı ve bunların 4 milyonu yabancı ülkelerde mülteci, 14 milyonu ise kendi ülkesinde insani yardıma muhtaç hale geldi. Zorunlu göçe maruz bırakılan mazlum Suriyeliler içinse Akdeniz adeta mültecilerin topluca hayatlarını kaybettikleri bir ölüm tuzağına dönüştü.

644 sayfalık "2015 Dünya Raporu"nda Human Rights Watch, 90'dan fazla ülkedeki insan hakları ihlallerini inceledi.

Senato, CIA için 6000 sayfalık bir işkence ve savaş suçları raporu hazırladı. Bu rapora göre ABD, son yıllarda güvenlik güçlerinin özellikle siyahi kesime uyguladıkları orantısız güç kullanımı, haksız ve kötü muamele ve cinayetlerle insan haklarını göz ardı eden başlıca ülkelerden.

Son yıllarda, özellikle Doğu Türkistan bölgesindeki ordu ve güvenlik güçleri kaynaklı kaybolmalar, faili meçhuller, işkence ve yargısız infazlarla Çin'in durumu da çok farklı değil.

Aynı raporda, Mısır'daki insan hakları ihlallerinin, ülkenin modern tarihindeki en ciddi insani kriz olduğu ve bunun halen de tüm şiddetiyle devam ettiği ifade ediliyor. Bilindiği gibi, Mısır'da 3 Temmuz 2013 askeri darbesi sonrasında binlerce kişi hayatını kaybetmişti. Ülkede yönetim karşıtlarına yönelik keyfi gözaltılar, uzun tutukluluk süreleri ve işkenceler halen hız kesmeden devam ediyor.

On yıllardır dehşet verici zulüm, baskı ve ayrımcı uygulamalara maruz kalan Rohingya halkının durumu da Dünya Raporu'nda yer alıyor. Myanmar'ın batısındaki Arakan eyaletinde, 2012'deki şiddet olayları sonrasında yaşadıkları bölgeleri terk eden 140.000 Rohingya Müslümanı'na yönelik sistematik baskının, bugün de aynı şekilde devam ettiği bildiriliyor. Bangladeş sınırındaki Maungdaw ve Buthidaung kentlerindeki yaklaşık 1.000.000 Rohingya, yaşam hakları, iş edinme ve dini özgürlükler konusunda sayısız kısıtlamalarla karşı karşıya.

Benzer şekilde, 2015 yılı içinde çeşitli Avrupa ülkelerinde mültecilere karşı sergilenen ve Hitler dönemini hatırlatan ayrımcı, acımasız ve tahammülsüz davranışlar, insan hakları ve demokrasi öncülüğüne soyunan Batı'nın bu konudaki samimiyetini sorgulanır hale getirdi. 13 Kasım Paris saldırılarından sonra Fransa'nın, Avrupa Konseyi'ne, "acil durum" gerekçesiyle insan hakları konusundaki sorumluluklarını askıya alacağına dair yaptığı resmi başvuru ise son derece endişe verici.

Yukarıda sadece bir bölümünden örnekler verdiğimiz insanlık suçları dünyanın hemen her yerini sarmış durumda. Şiddetini artırarak da devam ediyor. Hak ihlalleri ile zalim uygulama ve yaptırımlardan kaynaklanan bu mağduriyetlerin yanı sıra, ihmal, ilgisizlik, umursamazlık ve adaletsizlik nedeniyle dünya genelinde mağdur olan aç, yoksul, barınaksız ve sefalet içindeki insanların sayıları da yüz milyonlarla ifade ediliyor.

Oysa dünyamız, toplam kaynakları ve ekonomik zenginliğiyle, üzerinde yaşayan insanları, hatta daha da fazlasını rahatlıkla ve en güzel biçimde konuklayacak bir kapasiteye sahip. Ancak bencillik, dünyevi hırslar, hesap ve kaygılar, çıkar kavgaları, sevgi, şefkat ve güzel ahlak eksikliği, milyonlarca mazlum insanın acı çekmesine yol açıyor.

İnsan Hakları Bildirgesini imzalayan BM'nin, asıl böyle bir zamanda bu haklara sahip çıkıp koruması gerekiyor. Ancak BM, şiddeti tarihi boyutlara ulaşmış dünya çapındaki insanlık suçlarına, sadece cılız bazı kınama ve serzenişler dışında pek bir çözüm getiremiyor. Güç sahibi birkaç devletin çıkarlarını yasalaştırma rolü dışında, insanlığa katkı anlamında bütünüyle sembolik ve işlevsiz bir mekanizmadan ibaret. Dolayısıyla insan haklarını koruma misyonu yüklenmiş BM gibi önemli bir kurumdan, tüm dünyanın beklentisi, öncelikli ve aciliyetli olarak bu konuda gerçekten kayda değer, somut ve çözüm getirici adımlar atabilmesi.

Görüldüğü gibi insanlık artık en acil şekilde, kin, öfke, şiddet, kavga ve savaşlardan, nefret ilişkilerinden arınmış yepyeni bir modele muhtaç. 10 Aralık İnsan Hakları Günü vesilesiyle bir kez daha, tüm insanların barış, huzur, mutluluk, adalet ve sevgi dolu olduğu, haklarının tam korunduğu insanlık onuruna yakışır bir dünyaya en kısa zamanda kavuşmasını bir kez daha diliyoruz.

Sn. Adnan Oktar'ın Harakah Daily & Morocco World News'de yayınlanan makalesi:

http://www.moroccoworldnews.com/2015/12/175876/humans-have-rights-on-paper-but-apparently-not-in-real-life/

http://www.harakahdaily.net/index.php/article/39067-humans-have-rights-on-paper-but-not-in-real-life

Mülteciler Türkiye'yi AB'ye Yakınlaştırdı

Arab News – 24 Nisan 2015

Aylan bebeğin sahildeki o trajik görüntüsünün ardından, bunun dünyayı sadece bir süre için harekete geçireceğini söylemiş ve şu hatırlatmayı yapmıştık: "Kimse bir olağanüstü sonuç beklemesin. Pek çok trajik öykünün sonrasında olduğu gibi dünya reel politik hesaplarına tekrar geri dönecektir." Bu trajik olayın insanlar veya toplumlar üzerine kalıcı vicdani etkileri oldu kuşkusuz; ama politik arenada durum yine bildiğiniz gibi. Avrupa her ne kadar mülteci sorumluluğunu üstlenmeyi geçici bir süre denemiş olsa da bu sorunun tam anlamıyla muhatabı olmayı istemiyor. İşte bu nedenle Almanya Şansölyesi Merkel geçen hafta İstanbul'daydı.

Merkel, ağırlıklı olarak kendi ülkesi fakat bir anlamda da Avrupa adına Türkiye'ye gelmişti. Avrupa'ya adım atan mültecilerin hedef ülkesinin Almanya olmasından hareketle bu akını durdurmak ve bunun karşılığında da çeşitli öneriler sunmaktı amacı. Burada, Avrupa nezdinde mülteciler konusunda en büyük fedakarlığı gösteren ülkenin Almanya olduğunu hatırlatalım. Özetle bu ziyarette, mültecilerin Türkiye'de tutulması ve geri kabul anlaşması dahilinde gittikleri Avrupa ülkelerinden geri gönderilmeleri teklifi gelmişti. Bunun karşılığında Türkiye'ye mülteciler için, henüz miktarı kesinleşmeyen fakat 3 milyar Euro olarak dillendirilen bir para yardımı yapılacak, ayrıca AB kapısında bekletilen Türkiye'ye, uzun zaman önce gerçekleşmesi gereken bir kısım haklar tanınacak. Bu hakların en önemlisi Türk vatandaşlarına tanınacak olan vize muafiyeti. Buna göre geri kabul anlaşmasının yürürlüğe girmesi ile birlikte gelecek yıl Temmuz ayında Türkiye, Şengen anlaşmasının bir parçası olacak. Bunda meydana gelebilecek herhangi bir aksamaya karşı ise Türkiye'nin geri kabul anlaşmasını kabul etmeme gibi dostane bir tehdidi var.

Geri kabul anlaşmasının Türkiye tarafından imzalanmasıyla birlikte, 7 yıl önce neredeyse tümüyle sona eren Türkiye-AB müzakerelerinin canlanması ve bekleyen yeni fasılların açılması söz konusu olacak. Dolayısıyla Avrupa, çeşitli sebeplerle durdurmuş olduğu Türkiye'nin AB'ne üyelik müzakerelerini "mecburiyet üzerine" de olsa tekrar başlatmış olacak.

Reelpolitik, "güçler ve ulusal çıkarlar dengesini dikkate alan dış politika" anlamına gelir. Kavramı ilk kullanan ve uygulayan ise Alman birliğinin mimarı Otto von Bismarck olmuştur (1866). Medeniyetlerin sürekli çatışarak güçlenebileceklerini ve ulusal menfaatlerin her şeyin ötesinde olduğu savunan materyalist politikalarla birlikte reelpolitik, zaman içinde pek çok ülke için olağanüstü çıkarcılık anlamına bürünmüştür. Avrupa ile Türkiye arasında yapılması muhtemel söz konusu anlaşma da kazan-kazan politikasının bir örneği olarak lanse edilmekte ve bir reelpolitik başarı olarak görülmektedir. Türkiye, AB müzakerelerini bu yolla tekrar başlatabilmekte; Almanya ise, mülteci yükünü üzerinden atmakla birlikte Merkel'e 2017'de seçim başarısı getirecek adımı atmaktadır. Almanlar arasında yardımsever insanlar oldukça fazla olmasına rağmen, mültecileri aralarında istemeyenlerin oranının %53 olduğu bilinmektedir.[70]

Devletlerin çıkarları anlamında bir başarı olsa da burada söz konusu olanın her şeylerini yitirmiş savaştan kaçan insanlar olduğunu unutmamak gerekiyor. Ülkesinden kaçmak zorunda kalan zavallıların yaşam muhasebesini başka devletlerin yapmaları, "ben almam, sende kalsın" diyerek bir pazarlık unsuru haline getirmeleri Aylan'ın verdiği insanlık dersini ister istemez sorgulamamıza neden oluyor. Reelpolitik çıkarlar adına değerlendirildiğinde bu zihniyetin mahzuru yok; hatta pek çoklarına göre iyi değerlendirilmesi gereken bir fırsat. Fakat insanlık adına bakıldığında durum vicdani bir muhasebeyi gerektiriyor.

Mevcut durumun olumlu yönlerini de belirtmeyi ihmal etmeyelim. Öncelikle söz konusu anlaşma, -umuyoruz ki- denizden Avrupa'ya yasa dışı geçişlerin önünü kesecektir. Bu, daha fazla Aylanların yaşamlarını yitirmelerinin önüne geçmek açısından oldukça önemlidir. Geri kabul anlaşması, mültecilerin geri gönderildikleri ülkelerin güvenli bölge ilan edilmesini gerektirmektedir. Güvenli bölgelerde, mültecilerin yaşam hakları garantilenmeli, onlara demokrasi ve iyi şartlar sunulmalıdır. Şu durumda söz konusu güvenli bölge Türkiye'dir ve söz konusu şartların AB desteğiyle oluşturulması Türkiye için paha biçilmez bir kazanç olacaktır. Türkiye, yaklaşık 2.5 milyon mülteciyi hiçbir tereddüt duymadan almakla tüm dünyaya tarih boyunca unutulamayacak bir insanlık dersi vermiştir. Bu karar ile ülkemiz daima gurur kaynağımızdır. Fakat Türkiye'nin aniden gelen bu nüfus karşısında pek çok açıdan hazırlıksız yakalandığı doğrudur. AB'nin desteğiyle eksikliklerin tamiri ve mültecilere verilmesi gereken hakların temini zaten istediğimiz ve beklediğimiz bir şeydir.

Mülteci konusu, bir insanlık meselesi olmasının ötesinde Türkiye ve AB açısından iki önemli gerçeği göstermiştir:

Birincisi, AB, bir İslam ülkesi olması sebebiyle her ne kadar tüm gücüyle Türkiye'yi dışlamaya çalışıyorsa da, Türkiye'nin aynı zamanda bir Avrupa ülkesi olduğunu da hatırlamak mecburiyetinde kalmıştır. Ortadoğu'nun giriş kapısında, Avrupalı bir demokratik İslam ülkesine Avrupa Birliği'nin ciddi şekilde ihtiyacı vardır. Tarih, bunu defalarca göstermiştir ve Suriye krizi ile tekrar göstermektedir.

İkincisi ise, eğer Türkiye gerçekten Avrupalı ise, Avrupa'nın demokrasi, özgürlük, kadın hakları, sanat, kalite gibi güzel değerlerine önem veren bir üslup ve zihniyet geliştirmelidir. Tüm siyasi politikalarını bunun üzerine bina etmeli, tüm önceliklerini bunun üzerine kurmalıdır. Avrupa'nın özgürlük ve adalet anlayışından faydalanmak isteyip, Avrupa'nın tüm değerlerine ısrarla karşı çıkan bağnaz zihniyeti savunan kişilere prim vermemelidir.

Dünya değişiyor. Umarız bu yeni dönem Suriyeli misafirlerimizin ülkemizde rahat ettikleri, derin sularda can kayıplarının olmadığı ve Türkiye'de bu vesile ile insan hakları ve demokrasinin daha fazla geliştiği bir dönem olur. Tarih, zorluk içinde olanlara kucak açanları hiçbir zaman unutmamıştır, unutmayacaktır.

Sn. Adnan Oktar'ın Arab News'de yayınlanan makalesi:

http://www.arabnews.com/columns/news/824991

Mülteciler Paris Saldırılarının Sorumlusu Değil Mağdurudur

MBC Times – 27 Aralık 2015

Avrupa kıyılarına ulaşmaya çalışırken, Ege ve Akdeniz'in sularında boğuluyorlar; bebek, kadın, erkek cesetleri kıyıya vuruyor. Hatta bazen botları kasıtlı olarak batırılıyor ve denizde ölüme terk ediliyorlar.

Ya da seyahat ettikleri kamyon kasalarında havasızlıktan can veriyorlar.

Medeniyetin merkezi olarak kabul edilen topraklarda, gün geliyor, çocuk ve kadın ayırt edilmeksizin biber gazı ve tazyikli su ile karşılanıyor, coplanıyor, yerlerde sürükleniyorlar.

İnsan hakları ve hukukun üstünlüğü değerleri üzerinde inşa edilen Avrupa Birliği ülkelerinde tel kafeslere kapatılarak insanlık dışı uygulamalara maruz kalabiliyorlar.

Tüm bu zulümler yetmezmiş gibi, şimdi de bazı çevreler tarafından, Paris saldırılarının sorumlusu olarak gösteriliyorlar.

Onlar, hemen her gün dramlarını medyadan takip ettiğimiz mülteciler. Aslında tek amaçları var: Bombalar, terör ve savaş nedeniyle artık yaşanmaz hale gelen vatanlarından kaçıyorlar; aileleri ile birlikte huzur, güvenlik ve refah içinde yaşayabilecekleri ülkelere ulaşmaya çalışıyorlar.

Her ne pahasına olursa olsun mültecilerin Avrupa'ya kabulüne karşı olan çevreler, Paris saldırılarını bahane etmekte gecikmediler. Fransa Ulusal Cephe Partisi Lideri Marine Le Pen göçmen alımının derhal durdurulması çağrısı yaptı; gerekçesi ise sığınmacılar arasında olması muhtemel IŞİD üyeleriydi.[71] Polonya Hükümeti Avrupa Birliği Bakanı Konrad Szymanski, Paris'te gerçekleşen trajik olaydan sonra, AB'nin mültecileri Avrupa ülkeleri arasında paylaştırma projesini uygulama imkanı kalmadığını söyledi. [72]

Nazi Almanyası II. Dünya Savaşı'nda Paris'i işgal ettiğinde, diğer ülkeler ölümden kaçan Fransızları, aralarında Nazi ajanı olabilir ihtimaliyle kabul etmeselerdi, Le Pen ne derdi? Ya da Batılı ülkeler, soğuk savaş yıllarında, Sovyetler Birliği işgali altındaki Polonya'dan gelen sığınmacıları geri gönderselerdi Szymanski ne düşünürdü?

Neyse ki konuyu sağduyuyla değerlendiren Batılı politikacılar da çıktı. Almanya İçişleri Bakanı Thomas de Maiziere, mülteciler ile Paris terör saldırıları arasında bağlantı kurulmaması gerektiğini ifade etti.[73] Yine Avrupa Komisyonu Başkanı Jean Claude Juncker Avrupalı liderleri uyardı; teröristler ile mültecilerin karıştırılmaması gerektiğine, saldırıların faillerinin tam anlamıyla sığınmacıların kendilerinden kaçtığı insanlar olduğuna dikkat çekti.[74]

Medyada mültecileri terörist gibi gösterip her yerde ezilmelerine çalışan, bilerek veya bilmeyerek onları hedef gösterenler var. Şüphesiz, Paris saldırılarını böyle zavallı insanların üstüne yıkmak çok büyük bir zulüm olur. Ayrıca, şu ana kadar tahkikatın ortaya koyduğu gerçek, saldırılara katıldığı kesinleşen tüm militanların AB vatandaşı olduğu. Saldırganlardan birinden iddia edildiği gibi Suriye pasaportu çıktığını kabul edelim. Bu pasaport çalıntı veya sahte olabilir, teröriste değil de olay yerindeki masum birisine ait olabilir, pek çok ihtimal söz konusu. Güvenlik nedeniyle kapsamlı önlemler almak devletlerin elbette doğal hakkıdır ama göçmenlere sınırları kapatmak bir tedbir değildir.

Kaldı ki IŞİD gibi radikal örgütlerin şiddet ve terör eylemleri gerçekleştirmek için göçmenlere kesinlikle ihtiyacı yok. Zaten şu anda Avrupa sınırları içinde Fransız, İngiliz ya da AB vatandaşı binlerce IŞİD mensubu veya sempatizanı yaşıyor. Dolayısıyla masumu suçludan ayırt etmek ancak detaylı istihbarat ile mümkün olabilir.

Şüphesiz, istihbaratın şiddeti tırmandırmayacak şekilde kullanılması önemli. Haber alma faaliyeti çözüm değil, sadece koruyucu ve önleyici bir tedbir olabilir. Kesin çözüm için ise sorunun kökenine yönelik bir plan gerekir. Şiddet yanlısı radikal militanlar İslam'ı Kuran'a göre anlamıyor; bağnaz inançlar, sahte hadisler ve hurafelerden çıkardıkları izahlar ile kendilerince şiddeti meşru hale getiriyorlar. Dolayısıyla kesin çözüm, sadece gerçek İslam'ı ve Kuran ahlakını temel alan bir eğitim. Sevgiyle, şefkatle, merhametle ve tevazuyla yaklaşarak sunulacak bir eğitim. Bunun dışında asla sapkın ideolojilerini ve silahlarını bırakmazlar.

Mültecilere yönelik sınırlara dikenli teller çekmek veya yüksek duvarlar örmek kesinlikle çözüm olmaz. Onlar şiddetten ve savaştan kaçan ve bu uğurda her türlü zorluğu hatta ölümü göze alan insanlar. Böyle önlemler göçmenlerin zorlu hayat şartlarını dayanılmaz hale getirir ama yollarından geri döndürmez, daha da vahimi soğuk hava koşullarında kitlesel ölümleri kat kat artırır. Düşünmesi bile endişe verici bu durum ise, kalplerde ve vicdanlarda derin yaralar açar, Avrupa tarihi için bir utanç kaynağı olur.

Onlar evlerini, mallarını, sevdiklerini, her şeylerini geride bırakmış fakir ve gariban insanlar. Dehşet içinde nereye gideceklerini, ne yapacaklarını şaşırmış durumdalar. Çoğunun, üzerindeki kıyafeti ve küçük naylon torbasındaki birkaç eşyası dışında hiçbir şeyi yok. Avrupalılar kısa bir süreliğine de olsa kendileri, aileleri ve sevdiklerinin benzer bir duruma düştüğünü düşünmeli; göçmenlerin içinde bulunduğu zorlukları hissetmeye çalışmalılar. Bu sayede onlara sevgiyi, şefkati ve merhameti esas alarak yaklaşmanın önemini daha iyi anlayacaklar.

Batılı devletler önemli bir sınavdan geçiyor. Sahip oldukları güçlü maddi, ekonomik ve teknolojik imkanlarla mülteci sorununa acil çözümler üretebilirler. Umulur ki çaresiz durumdaki mültecilere sevgiyle kucak açarlar ve savundukları özgürlük, eşitlik, kardeşlik, adalet, sevgi, dayanışma gibi güzel değerleri bir kez daha sahiplenirler. Zira aksi uygulamalar ve önlemler gittikçe artan şiddet olaylarına davetiye çıkaracaktır.

Sn. Adnan Oktar'ın MBC Times'da yayınlanan makalesi:

http://www.mbctimes.com/english/refugees-are-the-victims-of-the-paris-attacks-not-its-perpetrators

Zulmün Nedeni Müslümanların Sahipsiz Olmasıdır

14 Aralık 2015

Bugün Irak'ta, Suriye'de, Libya'da, Mısır'da, Afganistan'da ve daha dünyanın birçok bölgesinde Müslümanlar saldırıya, tecavüze uğruyor, göçe zorlanıyor ya da katlediliyor. Göçe zorlananların da önemli bir kısmı yollarda canlarını veriyorlar. Göçe zorlandıkları için, Ege denizinde boğulan küçük, masum çocukların fotoğrafları halen gözlerimizin önünde. Böyle bir tabloyu kuşkusuz hiçbir samimi Müslüman kabullenemez. Sanki bu olayların hiçbiri kendisini ilgilendirmiyormuş gibi asla arkasını dönüp gidemez. Her Müslüman, bu gidişata bir 'Dur' demekle sorumludur. Öncelikle, Müslümanların birbirine sahip çıkmaları ve bir an önce birlik olarak bu zulme karşı koymaları, Allah'ın bize Kuran'da bildirdiği bir farzdır:

> **Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize katından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına mücadele etmiyorsunuz? (Nisa Suresi, 75)**

Dikkat edilirse Avrupa'nın bir şehrinde tek bir insan öldürülse bütün dünya ayağa kalkıyor, ancak milyonlarca Müslümanın katledilmesi dünyada derin bir sessizlikten başka bir etki oluşturmuyor. Müslümanlar, dünyanın büyük bir bölümü tarafından değersiz görülüyor. Hatta, hayvanlar için gösterilen ilgi ve şefkat bile, kimi yerde Müslümanlar için gösterilmiyor. Peki bu durumun suçlusu ya da sorumlusu kim? Neden bu gidişata bir "Dur" denilemiyor ve gittikçe artan bir hızla bu zulüm büyüyor?

Bu gidişatın sorumlusunu ve sebebini elbette ki öncelikle Müslümanlar arasında aramak gerekir. Zira, Allah zulmün sadece 'birlik olmakla' son bulacağını bildirmişken, Müslümanların çok büyük bir kesimi Allah'ın bu emrini göz ardı ediyor. Kimileri, sanki kendilerinden başka doğru yolda olan Müslüman topluluğu yokmuş gibi davranıyor. Hatta bazıları da birbirlerini düşman olarak görüyor. Bu yüzden de hiçbir zaman gerçek anlamda birlik olamıyorlar. Örneğin Avrupa'da birçok cami farklı grupların hakimiyeti altında kullanılıyor. Dolayısıyla bir Müslüman istediği gibi herhangi bir camiye gidemiyor; mutlaka kendi inancına uygun kişilerin, kendi dahil olduğu Müslüman topluluğun olduğu camiye gitmesi gerekiyor. İşte bu acı gerçek bile, Müslümanların yüzyıllardır neden birbirinden kopuk olduğunun, neden zayıf ve güçsüz bırakıldığının açık bir göstergesidir. En önemlisi de, Allah'ın 'kardeş olduklarını' bildirdiği Müslümanların bu ayrılığı, Allah'ın razı olmayacağı bir ahlak olduğu için, bu durum bereketsizlik, acı ve sıkıntılara yol açmaktadır. Allah Kuran'da, 'birlik olmama'nın nasıl sonuçlanacağını şöyle açıklamıştır:

> **İnkar edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur. (Enfal Suresi, 73)**

Birliktelik bir yana, şu an dünyanın birçok yerinde Müslümanların en büyük düşmanları yine bir kısım Müslümanlardır. Bugün yeryüzünde katledilen Müslüman sayısına baktığımızda, bu sayının %90'ının Müslümanlar eliyle gerçekleştiğini görüyoruz. Dünyanın ana kriz ve savaş bölgelerine baktığımızda da bunların Müslüman toprakları olduğunu ve o alanlarda birbiriyle kıyasıya savaşan, birbirini katledenlerin de yine Müslüman toplulukları olduğunu görüyoruz.

Bugün yeryüzünde yaklaşık 1.5 milyar Müslüman yaşıyor. Müslüman ülkeler oldukça geniş ekonomik ve askeri imkanlara sahipler. Müslümanlar aralarındaki ihtilafları bir kenara bırakıp bir araya gelecek olurlarsa, hem maddi hem de manevi açıdan dünyanın en büyük gücünü oluştururlar. Bu öyle bir güç ki, bu gücün binde biri bile kullanılsa yeryüzünde aç, susuz, yardıma ihtiyacı olan Müslüman kalmaz. Sadece Müslümanlara değil, Kuran ahlakının gereği olarak, dünyanın dört bir yanındaki her inançtan, her fikirden insana yardım eli uzatılır. Bu birliğin gücü ile insanlığın yaşadığı tüm acı ve sıkıntılara çözüm getirilebilir.

İşte böyle güzel bir sonuç için ise öncelikle, Müslümanların mezhep, meşrep farkı gözetmeksizin ve hiçbir büyüklük hissine kapılmadan, Allah'ın farz kıldığı bu büyük ibadeti yerine getirmeleri ve birlik olmaları gerekmektedir. Bugüne kadar yaşanan acılar göstermiştir ki, bu süreç ne kadar uzatılırsa, acılar da artarak büyümekte ve daha korkunç sonuçlar meydana gelmektedir. Elbette ki bunun vebali de bu çağrıya kayıtsız kalan, kendi aralarındaki ihtilaflarla uğraşan Müslümanların boynuna olacaktır.

Dünyada ve ahirette böylesine büyük bir sorumluluğun altında kalmaktan sakınan tüm Müslümanların öncelikle 'büyüklük' ve 'üstünlük' iddiasından vazgeçmeleri gerekir. Sonrasında ise Müslüman kardeşlerine muhalif olmalarındaki yanlışlığı görmeleri şarttır. Allah'ın emrini yerine getirmek için niyet etmeli; birlik ve beraberliği bozacak itilaflı görüşlerden kaçınmalıdırlar. Bugün öncelik 'birlik olmakta'dır. Bu, Allah'ın Müslümanlara açık bir emridir. Bu nedenle bunun önünde hiçbir engel olamaz. Şu an dünya herc-ü merc içindedir. Milyonlarca masum Müslüman zulüm altındadır. Nasıl ki bir yerde bir ev yanıyorsa, kimse önce evdeki masayı, sandalyeyi kurtarmanın peşinde olmaz, önce insanların canını kurtarmaya çalışırsa; şu an dünyada böyle bir zulüm varken, Müslümanların öncelikli sorumluluğu, tüm diğer konulardan önce bu birliği oluşturmak için çaba harcamak olmalıdır.

Kuşkusuz ki bu durumda akla gelen soru şu olacaktır: "**Peki ama Müslümanlar nasıl bir araya gelecekler?**". Bu birliktelik elbette ki resmi, göstermelik bir birliktelik olmayacaktır. Nitekim böyle denemeler çok yapılmış ve bu organizasyonlar bir gösterişten öteye gidememiştir. Örneğin, son dönemde İran'da yapılan bir birlik konferansında, Şiiler ve Sunniler ayrı ayrı, kendi mezheplerine bağlı imamların arkasında namaz kılmışlardır. Dolayısıyla sözde birlik için bir araya geldikleri bir ortamda, ayrılıklarını açıkça ortaya koymuşlardır.

Şu bilinmelidir ki: Müslümanlar ancak, resmiyetten uzak, samimi, sevgi dolu bir ortamda bir araya gelebilirler. **Bu durumda, Müslümanların birlik olması için izlenecek yegane yol, her kesimden Müslümanın sözüne, samimiyetine, ferasetine, sevgisine, kardeşliğine, bilgisine tam güvenebileceği ve hiçbir kesime bağlı olmayan, tarafsız, adil bir Müslümanı manevi bir lider olarak seçmeleridir.** Zira, bir baş olmadan hiçbir zaman bir birliktelikten bahsedilemez. İşte o kişi, büyük Müslüman birliğinin başı olacaktır. Böylelikle, Müslümanlar artık sahipsiz olmayacak, kalben bağlı oldukları bu insana çok değer verecekler ve onun sözlerini severek uygulayacaklardır.

Müslümanların manevi bir lideri olduğunda neler olur? Belli başlı, ilk akla gelen öncelikli konuları sıralayalım:

◆ Müslümanlar farklı görüşte de olsalar, tüm sorunlarını birbirleriyle savaşmadan, şiddete başvurmadan, sevip saydıkları liderlerine başvurarak kolaylıkla kendi aralarında çözerler.

◆ Büyük bir sevgi ortamı oluşur, tüm Müslümanlar kaynaşır, güven ve huzur ortamı yaşanır. Böylelikle Müslüman dünyasında her alanda büyük bir potansiyel ortaya çıkar; bilim, sanat, ekonomi alabildiğine gelişir, müthiş bir bolluk ve refah ortamı oluşur.

◆ Müslümanlar arasında kalite, modernlik, sevgi, şefkat ve görgü artacağı için Hıristiyan ve Musevi toplumlarla da iyi ilişkiler kurulur.

◆ Dünyanın neresinde olursa olsun, hiç kimse sahipsiz gördüğü için Müslümanların haklarına saldırıda bulunamaz; zira böyle bir durumda, hak ve hukuk ile kendisini savunacak, birbirine sımsıkı bağlı büyük bir gücü karşılarında bulacaklarını bilirler.

◆ Birlik içinde olan Müslümanların arasına yabancı derin devlet mensupları ayrılık, savaş tohumları ekemez. Her fitne, Müslümanların manevi lideri tarafından söndürülür. Böylelikle savaş tüccarlarının Müslüman kanıyla beslenmesi de engellenir.

◆ Yeryüzünde işlenen herhangi bir suç Müslümanlara mal edilerek, Müslüman kıyımı başlatılamaz. Zira Müslümanlar, Kuran ahlakının bir gereği olarak, suça ve şiddete kesin olarak karşı olan liderlerinin sözünden çıkmazlar. Böylelikle, hiçbir provokasyona da imkan tanınmamış olur.

Şimdi de "Bu mümkün mü?" sorusuna şu cevabı verebiliriz: Elbette ki mümkün. Zira bu, Allah'ın Kuran'da farz kıldığı ve yerine getirildiğinde yeryüzüne güven ve huzuru yerleşik kılacağını müjdelediği büyük bir ibadettir.

Türkiye Mülteciler Konusunda Tekrar ÖnemliBir Rol Üstleniyor

Gulf Times – 16 Şubat 2016

2016 Şubat ayı, Suriye mülteciler krizinde yeni bir kilometre taşı olmuş gibi gözüküyor. Kasım ayından bu yana Rus hava bombardımanı desteğiyle ilerleyen Suriye rejim güçleri Halep şehir merkezini kuşatma altına aldı. Halep'in Türkiye ile bağlantısını sağlayan koridoru da yararak kapattı.

Türkiye-Suriye sınır hattındaki çadır kentler, bu saldırılardan kaçan 50.000 sığınmacı ile tamamen dolmuş durumda. Zorlu kış şartları ile boğuşan bu zavallı insanların büyük çoğunluğu yaşlı, kadın ve çocuklardan oluşuyor.

Kontrollü olarak Türkiye'ye kabul edilen sığınmacılardan ilk etapta 10.000 kişilik bir grup sınırdan içeri alındı. Ancak, rejim-Rusya koalisyonunun sıradaki hedefi olan Halep'i tamamen ele geçirmesi durumunda yaklaşık 1.000.000 kişilik yeni bir mülteci dalgasının Türk sınırına ulaşması an meselesi.

Suriyeli mülteci akını 3 Mayıs 2011'de Türkiye sınırına gelen 300 kişi ile başlamıştı. Haziran 2011'de Cisr Eş-Şuğur kentinin rejim güçleri tarafından kuşatılması ile ilk defa 10.000 kişilik bir mülteci grubu ortaya çıktı. Devamında, toplam Suriyeli mülteci sayısı 2012'de 400 bine, 2013'te 1.5 milyona, 2014'te 3 milyona, 2015'te ise 4 milyona ulaştı. Dünyanın en gelişmiş savaş uçakları tarafından bombalanan şehirler bugün enkaz halinde. Yani mültecilerin büyük bir çoğunluğunun artık geri dönebileceği bir evi hatta şehri bile bulunmuyor.

Sınırı geçen mülteci sayısının her geçen gün hızla artması üzerine, 2012 senesi Mart ayında, Türk hükümeti 4 büyük şehirde çadır kentler kurmaya başladı. Türkiye 600 km'lik Suriye sınırında ilk günden itibaren açık kapı politikası uyguluyor. 2.5 milyondan fazla mülteci bugün Türkiye sınırları içinde yaşıyor. Bunların arasında, 300.000 Suriyeli çocuk Türkiye'de eğitim görüyor, 150.000 Suriyeli bebek de Türkiye'de hayata gözlerini açtı. Bugün sığınmacıların sadece %10'u sığınmacı şehirlerinde kalıyor. %90'lık bir bölüm ise Türkiye geneline dağılmış durumda. 130.000 kişilik nüfusu ile 120.000 sığınmacıya ev sahipliği yapan Kilis şehri Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterildi. Birçok kişi Kilislilerin bu tavrını bugüne kadar eşi benzeri görülmemiş bir fedakarlık örneği olarak gösteriyor.

Türkiye'nin 5 yılda mülteciler için toplam harcaması 10 milyar Amerikan dolarını buldu. Türk devleti bu paranın tamamına yakınını kendi kaynaklarından sağladı. Uluslararası toplum ise Türkiye'deki 2.5 milyon mültecinin varlığını uzun zaman görmezden gelerek Türkiye'yi yardımsız ve tek başına bıraktı. Halen sınırın Suriye tarafındaki kampların ihtiyaçları da Türkiye tarafından üstlenilmiş durumda. Bu yardım seferberliğinde Türk sivil toplum örgütleri, resmi kuruluşlarla güzel bir koordinasyon içinde çalışıyor. Başta İHH olmak üzere birçok Türk yardım örgütü milyonların acısını bir ölçüde hafifletme çabasında.[75]

Suriyeli mültecilerin gözlerinde Türkiye'nin, Türk insanının yeri çok farklı. Ailesiyle Suriye'nin Azez şehriden kaçarak Türk sınırındaki Harameyn kampına sığınan Abdullah Azizi yaşadıklarını şöyle anlatmakta: "*Cehennemde gibiyiz. Dört bir taraftan rejim ve destekçileri bizi vuruyor. Uçakların attığı bombalar evlerimizi başımıza yıkıyor. Tek sığınacağımız ocak, tek güvencemiz Türkiye. İnsanlık buralarda ölmüş, dünya ölümümüzü izliyor*". Yeni kurulan Harameyn kapına yeni gelen Ahmet Abdullah ise, "*Bizim tek dostumuz varmış o da Türkiye. Arap olmamıza rağmen*

yıllarca bize yiyecek ve kıyafet desteğini kesmedi. Bizi bu duruma düşürenler Allah'ından bulsun. Günü gelince onlar bize yaptıklarının bedelini ödeyecekler" sözleri ile hislerini ifade ediyor.

Çok yakında karşılaşılacak en acil sorun, Halep'in muhtemel düşmesinden sonra ortaya çıkacak 1.000.000 kişi civarındaki dev mülteci grubu. Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği, Türk devletinden kapılarını Halep'ten akın eden mültecilere açmasını istiyor. Türkiye'nin yıllardan beri bu mazlum insanlara kapılarını hiçbir zaman kapamadığı gerçeğinden adeta habersiz şekilde...

Türkiye'nin bu konuda, başta BM ve AB olmak üzere, uluslararası toplumdan acil yardım taleplerine ise nedense aynı ciddiyetle karşılık gelmiyor. AB ülkeleri, Türkiye'deki mültecilerin ihtiyaçlarına yönelik 3 milyar Euro'luk bir yardım paketi uygulamasını birkaç aydır dile getiriyor. Üstelik bu kadarlık parayı da 2 yıla yaymayı düşündüklerini belirtiyor. Angela Merkel, geçtiğimiz hafta yaptığı Türkiye ziyareti sırasında bu paranın Brüksel'deki bir sonraki toplantıda serbest bırakılması için elinden geleni yapacağını söyledi. Türkiye Başbakanı Ahmet Davutoğlu ise bu yardım vaadiyle ilgili şunları söylüyor:

> *3 milyar Euro Türkiye'ye yapılan bir yardım değildir. Suriyeli mültecilere verilen paradır. Yanlış bir algı var. Türkiye, 3 milyar Euro ile mülteci pazarlığı yapacak kadar insani vicdandan uzak bir ülke değildir. Biz kimseyle mültecilerin maliyetinin pazarlığı yapmadık, yapmayız. O para insani yardımdır. Suriyeli mültecilerindir. Ekonomik yükü paylaşmak için AB'nin teklifidir. AB'den gelen yardımın bir kuruşu dahi Türkiye için kullanılmayacaktır.*

Sözü edilen 3 milyar Euro'nun mültecilerin ihtiyaçlarını karşılamak açısından son derece yetersiz, bütünüyle sembolik bir rakam olduğu en basit bir matematik hesabıyla bile anlaşılabilir. Milyonlarca insanın barınma, yiyecek, ısınma, giyecek, temiz su, eğitim gibi temel insani ihtiyaçlarının karşılanması söz konusu. Suriye barış görüşmeleri tekrar durma noktasına gelmiş ve bölgede günden güne tırmanan gerilim ve karmaşa, savaşın ne zaman sona ereceğini tamamen belirsiz hale getirmiştir. Kaldı ki, savaş sona erse dahi, mültecilerin geride dönebilecekleri ne evleri ne mahalleleri ne de şehirleri kalmıştır. Dolayısıyla 5 senedir süregiden mülteci konumlarının en az bir o kadar daha sürmesi çok yüksek ihtimaldir. Bu nedenlerden ötürü, bu zavallı çaresiz insanlara gerçekçi anlamda bir katkı oluşması için en az 30-40 milyar Euro'luk bir yardım paketinin acilen onaylanması gerekmektedir.

Bilindiği gibi AB, yılda 20 trilyon Amerikan dolarına yaklaşan GSMH'si ile dünyanın en büyük ekonomisidir. Bu güçte bir topluluğun böyle insani bir yardım için bu kadar direnmesi, bunu bir insan pazarlığı konusu yapması hiç yakışık almamaktadır. Avrupalı liderler reelpolitikleri ya da ulusal çıkarlarına göre değil, vicdanlarının sesine göre hareket etmelidir. Zaman pazarlık zamanı değil, insanlık zamanıdır. Avrupa medeniyeti, fedakarlıkta ve yardımseverlikte tüm dünyaya örnek olmalıdır. AB'nin karar mekanizmaları, bir kısım körelmiş vicdanların insafına bırakılmamalıdır. Aksi takdirde, şu an yaşanan insanlık dramı tarihi bir insanlık ayıbına dönüşecektir.

Sn. Adnan Oktar'ın bu makalesi Gulf Times'da yayınlanmıştır:

http://www.gulf-times.com/story/480235/The-EU-is-in-danger-of-taking-Turkey-for-granted

Sonsöz

Kitabın başından beri sunulan, dünyanın en büyük gazetelerinde yayınlanmış makalelerde günümüzde yeryüzünün pek çok yerinde yaşanan savaş ve çatışmaların etkisiyle evlerini, yurtlarını, ailelerini, dostlarını, mallarını mülklerini geride bırakıp yabancı ülkelere sığınmak durumunda kalan milyonlarca insanın içinde bulunduğu zor şartlara değindik. Aralarında küçük çocuklar, hatta bebekler, kadınlar, yaşlılar bulunan bu mazlum insanların kimi soğuk havaya, yağmura ve çamura rağmen hayatını kurtarmak pahasına arkasına bakmaksızın kaçıyor, kimi yanına tek bir eşya almadan, yalnızca üzerlerindeki giysiyle köhne teknelere binerek bilinmeyene doğru yolculuğa çıkıyor. Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin (UNHCR) tespitine göre dünyadaki toplam mülteci sayısı 50 milyonu aşmış durumda. Öz vatanlarını, doğup büyüdükleri toprakları ve alışık oldukları her şeyi geride bırakarak bambaşka topraklara göç etmek zorunda kalmış 50 milyon insan...

Hiç kuşku yok bugün mülteci denildiğinde aklımıza hemen, yaklaşık beş yıldan bu yana savaşın hız kesmeden devam ettiği Suriye'den göç eden 4 milyon insan geliyor. Bu sayının %75'ini kadınlar ve çocuklar oluşturuyor. Evlerini bırakıp başka bir şehre göç etmek zorunda kalan, diğer bir ifadeyle kendi yurtlarında mülteci konumuna düşen 7 milyondan fazla Suriyeliyi de göz önünde bulundurursak, savaştan önce 22 milyon nüfuslu ülkenin neredeyse yarısının zorunlu göçe maruz kaldığını söylemek mümkün.

İç savaş ve açlık nedeniyle yurtlarını terk eden bir diğer halk da Somalililer. Çeşitli ülkelere dağılmış olan Somalili mültecilerin sayısı bir milyonu aşıyor. Savaştan kaçarak birçok ülkeye sığınmış olan Afganlı mültecilerin sayısı ise 2.4 milyon.

Myanmar'ın Arakan bölgesinde yaşarken gördükleri zulümden kaçan 1.5 milyon Rohingya Müslümanı Bangladeş'te açlık sınırında hayatta kalma mücadelesi veriyor. 240 binden fazla Rohingya Müslümanı da milyonlarca Suriyeli gibi kendi vatanında mülteci konumuna düşen bir topluluk. Ülkenin Tayland sınırında ise 120 bin mülteci bulunuyor. Pakistan, Suudi Arabistan, Malezya, Tayland ve bazı Avrupa ülkelerinde de yüz binlerce Rohingya, mülteci statüsünde yaşıyor.

Mülteci sorununun Suriye, Afganistan, Somali, Myanmar dışında Irak, Sudan, Yemen ve daha pek çok ülkede giderek arttığı biliniyor. Zulüm, baskı ve şiddet yüzünden sonu bilinmeyen bir yolculuğa çıkmak zorunda kalan milyonlarca insanın bir kısmı yollarda hayatını kaybederken, hedeflerine varan az bir kesim de hiç hak etmedikleri insanlık dışı muamelelerle karşılaşabiliyorlar.

Oysa dinleri, mezhepleri, kökenleri ne olursa olsun herhangi bir sebeple yeryüzünde zayıf düşmüş insanlara sahip çıkmak, onları korumak ve dünyadaki zulmün sona ermesi için gayret etmek bir insanlık görevi olmasının ötesinde İslam'ın önemli bir şartıdır. Tek yapılması gereken, ölüm korkusuyla yurtlarından çıkan ve güvenli bir barınak arayışında olan mazlum insanlara sevgi ve şefkatle kucak açmak, eldeki tüm imkanları onlarla paylaşmaktır. Başkalarının can güvenliği söz konusu olduğunda onların kurtuluşunu kendi rahatından, kendi huzurundan evla görmek erdemli olmanın bir koşuludur. Dahası mültecilere sadece sınır kapılarını açmak değil, onları kendi evlerindeymiş gibi ağırlamak, rahat ettirmek de İslami ve ahlaki değerler çerçevesinde üzerimize düşen bir sorumluluktur.

Bu noktada hem devletlere, hem sivil toplum kuruluşlarına, hem de dünya medyasına büyük bir görev düşmektedir. Mülteci meselesine insani bir mesele olarak bakıldığında, ait oldukları vatandan, evlerinden, ailelerinden, mallarından, mülklerinden ayrılmak zorunda kalan bu zavallı insanlara sevgi ve şefkat temelli bir yaklaşım benimsendiğinde sorunun kökten çözüleceğine şüphe yoktur. Unutulmamalıdır ki sevgi tüm zorlukların çözümüdür. Dünyanın dört bir yanında yardımlaşma ve fedakarlığı diriltecek bir sevgi kampanyası başlatmak, mülteci sorununu çözmede en önemli adım olacaktır.

Gerçek şu ki yaşadığımız devir, adaletsizliklere ve şiddete sessiz kalınacak, milyonlarca insan zulüm altındayken hiçbir şey yokmuş gibi davranılacak bir devir değildir. Mülteci konusu da hiçbir şekilde sessiz kalınmaması gereken bir konudur. Zulme rıza göstermenin zulüm olduğu gerçeğini unutmadan, vicdan sahibi herkes mazlum mülteci kardeşlerimizin kurtuluşu için üzerine düşen görevi yerine getirmelidir.

Ek Bölüm
Evrim Yanılgısı

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 350 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i yıkan zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan ilk basamak: Hayatın kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat hayattan gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** (Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki sonuçsuz çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya

atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın kompleks yapısı

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. **Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.**

2. **Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.**

3. **Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.**

4. **Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.**

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın

kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, *Scientific American*, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin hayali mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184.)

Lamarck'ın etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil kayıtları: Ara formlardan eser yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280.)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280)

Darwin'in yıkılan umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

> Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197.)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılıştır.

İnsanın evrimi masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *"Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır"* diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, Aralık 1992)

Evrimciler "*Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (*Time*, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30.)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için

herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler.

Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Yüce Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve kulaktaki teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka

kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin içinde gören ve duyan şuur kime aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist bir inanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, önesürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, 9 Ocak, 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler

kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim teorisi dünya tarihinin en etkili büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

> **Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)**

> **… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)**

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

> **Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)**

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak

dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

> **(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)**

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

> **Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)**

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> **Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum.** Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)

Dipnotlar

1 http://www.mynet.com/haber/guncel/yermuk-multeci-kampindaki-buyuk-dram-1032766-1
2 http://www.zaman.com.tr/dunya_yermuk-kampinda-50-kisi-acliktan-oldu_2194016.html
3 https://www.aa.com.tr/tr/dunya/276131—yermuk-multeci-kampi
4 http://www.haber7.com/ortadogu/haber/1123066 -yermuk-multeci-kampi-nefes-aldi
5 http://www.hurriyet.com.tr/dunya/25590184.asp
6 http://www.hurriyet.com.tr/dunya/26868411.asp
7 http://www.aljazeera.com.tr/interaktif/66-yillik-felaket
8 http://www.aa.com.tr/tr/dunya/353796—26-afrika-ulkesi-gida-yardimina-muhtac
9 http://www.huffingtonpost.co.uk/robin-lustig/this-immoral-government_b_6080696.html
10 http://www.multeci.net/index.php?option=com _content&view=article&id=216:denizdeki-muelteciler&catid=3:av-taner-klc&Itemid=27&lang=en
11 http://www.reuters.com/article/2014/11/13/us-thailand-myanmar-rohingyas-bangladesh-idUSKCN0IX0DY20141113#q0wjT5dcMZmjWW5x.97
12 http://www.reuters.com/article/2014/11/10/thailand-myanmar-rohingyas-bangladesh-idUSL3N0T04FT20141110#UKKYAsH6WH8lMS1j.97
13 http://www.reuters.com/article/2014/09/30/us-myanmar-rohingya-idUSKCN0HP15T20140930
14 http://www.sabah.com.tr/gundem/2011/06/19/ turkiyeye-minnettarim
15 http://www.sosyalhizmetuzmani.org/avruba_birligi_unutmamali.htm
16 http://www.dw.de/abnin-m%C3%BClteci-sorunu /a-17015520
17 http://tr.euronews.com/2014/10/03/avrupa-da-multecilere-icler-acisi-muamele/
18 Dünden Bugüne Arakan, Dr. Muhammed Yunus, 2012, http://www.ihh.org.tr/fotograf/yayinlar/dokumanlar/dunden-bugune-arakan.pdf
19 Soas Bulletin of Burma Research, (Buchanan 1992:82),https://www.soas.ac.uk/sbbr/editions/file64388.pdf
20 Arakan Rohingya Milli Organizasyonu, 1942 Müs lüman katliamı, http://www.rohingya.org/portal/index.php/rohingya-library/26-rohingya-history/55-the-muslim-massacre-of-1942.html
21 A Handbook of Terrorism and Insurgency in Southeast Asia, s. 330-340, https://books.google. com.tr/books?id=ZzMmpCinBYoC&pg=PA327&lpg=PA327&dq=Arakan+islam+embraced&source=bl&ots=CqkoQvEL1N&sig=EcmIrnCsz9Ops40I95VeTI6Ok2k&hl=en&sa=X&ei=dcn6VP7iA4WfyAPwx4C4BA&ved=0CCkQ6AEwAg#v=onepage&q=Arakan%20islam%20embraced&f=true
22 BM Mülteci Ajansı, UNHCR, http://www.unhcr. org/pages/49e4877d6.html
23 http://www.independent.co.uk/voices/comment/ in-aleppo-all-i-think-about-is-how-my-family-will-survive-shelling-starvation-and-the-snipers-bullet—but-we-are-still-the-lucky-ones-10107104 .html
24 http://www.aljazeera.com/indepth/interactive/ 2015/03/left-syria-150317133753354.html
25 http://transcripts.cnn.com/TRANSCRIPTS/ 1503/05/ampr.01.html
26 http://www.usnews.com/news/world/articles/ 2015 03/20/apnewsbreak-report-says-640-200-syrians-in-besieged-areas
27 http://www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-11072328
28 http://www.aljazeera.com/news/middleeast/ 2015/01/yarmouk-camp-victim-water-wars-syria-201514102955303689.html
29 http://www.bbc.co.uk/programmes/p02l69yh
30 http://www.huffingtonpost.com/robert-turner/dont-forget-gaza_b_4967649.html
31 http://edition.cnn.com/2015/04/23/opinions/ smuggled-syrian-migrant/
32 http://www.amren.com/news/2015/04/record-number-of-migrants-expected-to-drown-in-mediterranean-this-year/
33 http://www.nytimes.com/2015/05/03/world/europe/1400-migrants-rescued-at-sea.html?smid =nytcore-ipad-share&smprod=nytcore-ipad& _r=0
34 http://www.theguardian.com/world/2015/apr/20 /italy-pm-matteo-renzi-migrant-shipwreck-crisis-srebrenica-massacre
35 https://flipboard.com/topic/titanic/aid-agency-compares-migrant-deaths-to-titanic-tragedy/f-2d3e96674d%2Fapnewsarchive.com
36 http://www.aljazeera.com/indepth/opinion/2014/ 12/does-europe-remember-geneva-con-2014 12189019976228.html
37 http://www.eepa.be/wcm/dmdocuments/publications/Report_Human_Trafficking_in_the_Sinai_Final_Web.pdf

38 http://www.hurriyet.com.tr/dunya/28793454.asp
39 http://www.amerikaninsesi.com/content/avrupa-birliginden-10-maddelik-plan/2728316.html
40 http://tr.euronews.com/2015/04/20/ab-gocmenlere-yardimda-sinifta-kaldi/
41 http://tr.euronews.com/2015/05/20/ab-de-kota-tartismasi-buyuyor/
42 http://www.trthaber.com/haber/dunya/20-yil-once-srebrenitsada-gozlerimizi-kapattik-1800 28.html
43 http://www.unhcr.org.tr/home.php?content=611
44 http://www.goc.gov.tr/icerik3/kitlesel-akinlar_409 _558_559
45 http://www.iha.com.tr/haber-turkiyede-kac-suriyeli-multeci-var-394712/
46 http://www.al-monitor.com/pulse/tr/contents/articles/originals/2015/04/turkey-iraq-syria-cost-of-crisis-16-billion.html
47 http://www.yazipciziyoruz.biz/index.php?option=com_content&view=article&id=3&Itemid=30
48 Bilgin, "Türk Romanında Savaş Sonrası Anadolu'ya Zorunlu Göçler" Doktora Tezi, T.C. Marmara Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı Yeni Türk Edebiyatı Bilim Dalı, İstanbul, 2006.
49 Bakay, Gönül, "İçimizden Biri: Arnavutlar", IV. Kültür Araştırmaları Sempozyumu, İç/ Dış/ Göç ve Kültür, Işık Üniversitesi Şile, İstanbul, 15 – 17 Eylül 2007
50 http://www.polonezkoy.biz/tarih-boyunca-turkiye-polonya-iliskileri.html
51 http://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/13837628. asp
52 http://www.unicef.org.tr/basinmerkezidetay. aspx ?id=2445
53 http://www.unicef.org/media/media_81172.html
54 http://www.amerikaninsesi.com/content/suriye-de-ic-savasin-en-agir-bedelini-cocuklar-oduyor/ 1739950.html
55 http://kdk.gov.tr/haber/cocuklar-suriyedeki-savasin-en-buyuk-magduru-olmaya-devam-ediyor/ 427
56 http://www.trtturk.com/haber/suriyedeki-ic-savasin-4-yillik-agir-bilancosu-116176.html
57 http://www.amerikaninsesi.com/content/suriye-de-ic-savasin-en-agir-bedelini-cocuklar-oduyor/ 1739950.html
58 http://www.socialistsanddemocrats.eu/newsroom/gianni-pittella-migration-failure-agree-relocation-40000-refugees-farcical
59 http://www.independent.co.uk/news/world/europe/mediterranean-migrant-crisis-furious-italian-pm-matteo-renzi-forces-belated-compromise-on-quotas-at-10349039.html
60 http://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/ DisplayNews.aspx?LangID=E&NewsID=16344
61 http://www.theguardian.com/world/2015/sep/19/ refugees-croatia-hungary-borders-europe
62 http://www.aljazeera.com/news/2015/09/hungary-declares-state-emergency-refugee-influx-150915081707010.html
63 http://www.theguardian.com/world/2015/sep/19 /refugees-croatia-hungary-borders-europe
64 http://www.euractiv.com.tr/abnin-gelecegi/article/ multeci-krizinde-macaristanin-politikalarina-tepki-yagdi-032089
65 http://www.aljazeera.com.tr/haber/gordugunuz-muameleyi-gosterin
66 http://www.thelocal.dk/20150911/denmark-we-wont-take-any-of-the-160000-refugees
67 http://www.theguardian.com/world/2015/nov/09 /myanmar-election-result-military-aung-san-suu-kyi-govern-analysis
68 http://foreignpolicy.com/2015/10/22/myanmar_ rohingya_violence_election_aung_san_suu_kyi/
69 http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/ asia/burmamyanmar/11942819/Burma-election-Rohingya-Muslims-look-to-sea-not-ballot-box-as-new-wave-of-Asian-boat-people-prepares-to-flee.html
70 http://www.theguardian.com/commentisfree/ 2015/sep/06/refugee-crisis-germany-response-heartwarming-will-pressures-show
71 http://www.dailymail.co.uk/news/article-3320841/ Paris-terror-attacks-pave-way-march-Far-Right-Le-Pen-demands-immediate-halt-new-migrants-France-PEGIDA-hopes-draw-record-crowds-tally-tonight.html
72 http://www.independent.co.uk/news/world/europe/poland-plans-to-backtrack-on-migrant-commitment-following-attacks-in-paris-a6734521. html
73 http://news.yahoo.com/dont-paris-attacks-migrant-influx-german-interior-minister-153747598 .html
74 http://www.independent.co.uk/news/world/europe/paris-terror-attacks-jean-claude-juncker-warns-european-leaders-do-not-mix-up-terrorists -with-a6736271.html
75 suriye-yardim.ihh.org.tr/en/main/news/0/ihh-taking-care-of-syrian-refugees-present-on/3125

RESİM ALTI YAZILARI

s.14

Kuran'a göre, yeryüzünde zayıf bırakılmış kadınlar, erkekler ve çocuklar, Müslümanların sorumluluğundadır.

s.19

Mülteci sorununun başından beri Türk askerinin mültecilere gösterdiği şefkat Müslüman ahlakına önemli bir örnektir.

s.20

Pankart: "Mültecilere hayır"

s.21

Mülteciler evinize geri dönün

Neden bizi tehlikeye atıyorsunuz

Sınırları açın

Yurtlarından kaçmak zorunda kalan mazlum insanları, bir kısım provokatörlerin çirkin tavırları yüzünden tekrar savaş ortamına döndürmeye çalışmak büyük bir vicdansızlıktır. Böyle bir vicdansızlığın Allah Katında vebali çok büyük olabilir.

s.23

Biz mülteciyiz. Bizi ölüme göndermeyin.

Zayıf bırakılmış, çaresiz kalmış bu mazlum insanlar, sadece canlarını kurtarmak istemekte ve savaş ortamına geri dönmemek için yalvarmaktadırlar. Bu yalvarışa kayıtsız kalmak büyük bir vicdan boşluğudur.

s.25

Yardıma muhtaç olan savunmasız insanlara yardım etmek insanlığın gereğidir. Fakat her şeyden önce Kuran'ın emridir.

s.26

İman edenler ve salih amellerde bulunanlar ise, Rahman (olan Allah), onlar için bir sevgi kılacaktır. (Meryem Suresi, 96)

s.31

Askeriyle, polisiyle asil Türk Milleti mültecilere yardım elini her zaman uzatmıştır ve uzatmaya devam edecektir. Onlar, Türk halkı için bir yük değil, tam tersine Allah'ın misafiridirler.

s.35

Katliamlara, sürgünlere maruz kalan, evleri, köyleri yakılan, kendi ülkelerinde vatandaş olarak dahi tanınmayan Myanmar'daki Müslümanlar, dünyanın gözleri önünde korkunç bir trajedi yaşamaktadırlar.

s.37

Rohingya Müslümanları için kendi ülkelerinden tek kaçış yolu köhne teknelerle denize açılmak. Ama bu zavallı insanlar sığındıkları ülkeler tarafından geri çeviriliyor veya yolda yaşamlarını yitiriyorlar.

s.40

Myanmar'daki çeteler tarafından katliama maruz kalan ve ardından yakılan Duchiradan köyünden geriye kalanlar Rohingya Müslümanlarının yaşadığı vahşeti bir nebze olsun belgeliyor.

s.42

Rohingya soykırımını durdurun.

s.43

Myanmar Hükümeti!

Myanmar Müslümanlarını, vatandaşlarını koru.

Myanmar Müslümanlarına yapılan şiddeti durdurun.

Lütfen, Arakanlı Rohingya Müslümanlarının hayatını korumak için Myanmar'ın Arakan eyaletine medyayı ve BM'yi gönderin.

Dünyanın çeşitli yerlerinde Rohingya Müslümanlarının yaşadığı vahşetin anlaşılması için çeşitli gösteriler yapılmakta, yardım istenmektedir. Fakat yine de bu büyük zulmün çapı yeterince duyurulamamıştır.

Myanmar'daki devlet destekli etnik temizliği durdurun.

s.45

Rohingya Müslümanları, uzun yıllardır büyük bir haksızlık, soykırım ve dram yaşamaktadırlar. Dünya liderlerinin bu konuya böylesine duyarsız kalmaları, insanlığın yüz yüze geldiği büyük felaketi gözler önüne sermektedir.

s.46

Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize Katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize Katından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına mücadele etmiyorsunuz? (Nisa Suresi, 75)

s.55

Dünya, Yermük'deki mazlumların durumunu, ancak oradaki insanlar açlıktan ölmeye başladığında fark etmişti. Bu vahim durum Suriye'nin çeşitli yerlerinde halen devam ediyor.

s.57

Kuşatma altındaki Yermük kampında siviller açlıktan ölüyor.

Yermük'ü kurtarın

s.61

Myanmar'ın Arakan eyaleti, ülkedeki doğalgaz hatlarının ve petrol rezervlerinin üzerinde bulunuyor. Boru hatlarının üzerinde bulunduğu köylerin boşaltılıp kamulaştırılması, bölgedeki Müslümanların vatandaşlıktan çıkarılıp soykırıma uğratılması, bölge üzerinde çıkarları olan kesimler için her zaman önemli oldu. Bölgede insanlığın yitirilişi ile ise çok az bir kesim ilgileniyor.

Doğalgaz boru hattı

HİNDİSTAN

Ruili

ÇİN

MYANMAR

Kyaukpyu

Naypyidaw

500 km

Doğalgaz boru hatları, Myanmar'da pek çok Müslümanın evlerini terk etmelerinin bir sebebi. 21. yüzyılda, ticari çıkarların vicdani hassasiyetlerin önüne geçmesi ise acı bir tablo.

s.66

Rohingya Müslümanları, kendi ülkelerinden kaçmak için köhne teknelere binmek zorundalar. Bu tekneler çoğu zaman hiç karaya ulaşamıyor.

s.67

Sahillerde barınacak yer bulabilen Rohingyalar, kendilerine havadan atılan yiyeceklerle hayatlarını devam ettirebiliyorlar. Pek çoğunun ise böyle bir imkanı bile yok.

s.68

Du Chee Yar Tan köyü, Arakan'da katliam yaşayan köylerden sadece biri.

s.69

Rohingya Müslümanlarına yardımda bulunan yegane ekiplerden biri olan Sınır Tanımayan Doktorlar'ın da bölgeye girişi artık yasak. Bölgeye sağlık ekibi giremediği gibi, bölgeden doğru bilgi almak da gitgide zorlaşıyor.

s.71

Myanmar'da çeşitli kesimlerin desteğini alan çeteler cinayetler işlemekte ve Müslümanları evsiz bırakmaktadırlar. Müslümanlar Myanmar'da tümüyle korunmasız bir halktır.

Evsiz kalan Rohingya Müslümanlarının iki seçeneği vardır: Ya bu çetelerin zulmüne boyun eğecekler ya da kaçacaklar. Ancak her iki ihtimal de ölüm demektir.

s.72

Sonra gerçekten Rabbin, işkenceye uğratıldıktan sonra hicret edenlerin, ardından cihad edip sabredenlerin (destekçisidir). Şüphesiz senin Rabbin, bundan sonra da gerçekten bağışlayandır, esirgeyendir. (Nahl Suresi, 110)

s.77

Sağda, Yemen karasularında batmış mülteci teknelerinden biri görülüyor. Bu gemide 70 Afrikalı mülteci can verdi.

Diğer resimler ise, Yemen'e göçün ne kadar zorlu ve iptidai şartlarda gerçekleştiğini anlamak için yeterli.

s.82

Kimse mülteci olmak istemez. Fakat bugün dünyada milyonlarca insan evlerini ve varlıklarını geride bırakarak göç etmek zorunda. Dünyanın imkanları ise herkesi doyurmaya ve konaklamaya yeter. Yeter ki vicdanlı insanlar vicdanlarını yeterince kullansınlar.

s.85

Evladına bulduğu kuru ekmekten başka yedirecek yemeği olmadığı için ağlayan bir babayı yine evladı teselli ediyor. Dünya kamuoyu ise bu acı karşısında büyük ölçüde kayıtsız. Bu kayıtsızlık, gün geçtikçe daha vahim bir hal alıyor.

s.90

Mültecileri ülkesinde istemeyen insanlar acaba kendileri benzer bir durumda olsalardı nasıl davranırlardı?

Duvardaki yazı: "Mülteciler evinize dönün"

s.91

Mültecileri ülkelerine geri göndermek isteyenler, bu sebeple jiletli tellerle, kalın duvarlarla ülke sınırlarına set çekenler, bu insanları aslında ölüme göndermeye çalıştıklarının kuşkusuz farkındalar. Dünyanın içinde bulunduğu bu akıl tutulması insanlık adına şok edici bir manzaradır.

s.93

Dünyada hiçbir gerekçe bir insanı savaşın yani ölümün içine bile bile göndermeyi makul hale getirmez. Bu, açıklanamaz, tarif edilemez bir ruh boşluğudur.

s.95

Dünyada vicdansızlık örneklerinin yoğunlaştığı şu günlerde Türkiye, örnek bir tavırla mültecileri bağrına basmıştır. Mültecileri sınırda sevgiyle kucaklayan Türk askeri ve Türk polisi, pek çok büyük devlete güzel bir ders vermektedir.

s.100

Türkiye-Suriye sınırı boyunca oluşturulacak bir güvenli bölge, hem Suriyeli mültecilerin ülkelerinden ayrılmaksızın korunmalarına hem de gereken yardımı almalarına olanak verecek büyük bir gereksinimdir.

s.104

Tüm dünyanın dikkati, şu anda bir lokma ekmeğe muhtaç konumdaki Suriyeli mülteciler üzerinde olmalıdır. Onların ihtiyaçları ve içinde bulundukları zorlu durum, tüm insanlığı ilgilendirmektedir.

s.106

Suriyeliler barışçıl bir hayatı hak ediyorlar

Suriyeli mültecilerin durumu uluslararası kamuoyunu ilgilendiren bir konudur. İnsan hayatı ve güvenliği söz konusu olduğunda bir dakikalık bile erteleme kabul edilmemelidir. Suriyeli mülteciler için BM denetiminde, koruma altında bir tampon bölge kurulması şarttır.

s.111

Libya sahillerinde, eski ve çürük teknelerin içinde karaya ulaşmaya çalışan mülteciler, çoğunlukla bu hedeflerine ulaşamıyorlar. Mültecilerin bu dramı, dünyanın pek çok kesiminde bu şekilde sürüp gidiyor.

s.112

Libya'da bir kısım halkın iki seçeneği var. Ya şiddet ortamının zorlukları içinde yaşayacaklar veya mülteci olarak zorlu bir yolculuğa çıkacaklar.

s.117

İtalya, yüzlerce mültecinin kurtulmasına vesile olan Mare Nostrum isimli uygulamayı AB'nin baskıları sonucunda yürürlükten kaldırmak zorunda kaldı. Yerine getirilen Triton isimli yeni sisteme ise bir kurtarma operasyonu demek yanlış olur. Bu sistem mültecileri değil, sadece AB kıyılarını koruma altına almak için tasarlanmış gibi görünüyor.

s.118

İtalya sahilinde, İtalyan kurtarma görevlileri mültecilere yardım ederken.

s.119

Resimde İtalya sahillerinde boğulmak üzereyken kurtarma ekiplerini görünce sevinen mülteciler görülüyor.

s.121

Bir insan, açlık ve savaş tehdidi altında olmadığı sürece ölümle yüzleşeceğini bile bile kendisini bu büyük tehlikenin içine atmaz. Bu insanlar sadece insanca, tehdit altında olmadan yaşamak istemektedirler.

s.124

Rohingyaların denize açıldıktan sonra genellikle ilk durakları Tayland. Fakat Tayland yönetimi artık mültecilerin girişine izin vermiyor. İnsan kaçakçıları ile ilgili tüyler ürpertici hikayeler ise durumu daha vahim hale getiriyor.

s.126

Tayland'daki cunta yönetimi, mültecilerin zorluk içindeki hayatlarını daha zor hale getirmektedir. Tayland, Uluslararası Mülteci Sözleşmesi'ni imzalamamıştır ve bu nedenle insan haklarına sığmayan uygulamaların ülkede rahatlıkla yapıldığı bilinmektedir. Elbette bütün halk aynı bakış açısında değildir, fakat buna rağmen, Tayland'daki insan hakları ihlallerinin Myanmar'dakinden pek de farklı olmadığı söylenebilir.

s.128

Myanmar'da yapılan zulümler bir yana, Tayland mülteci kampları da Rohingyalar için iç açıcı görüntüler sergilememektedir.

s.131

Üstte: Tayland mülteci kamplarından görüntüler.

Altta: Tayland mülteci kamplarında yaşayan masum çocuklar.

s.134

Bangladeş'teki mülteci kamplarında yaşayan Rohingyalar

s.137

Myanmar hükümeti, ülkedeki Rohingyaların Bangladeş vatandaşlığına geçmesini istemekte, Bangladeş ise Myanmar vatandaşı olan bu insanları doğal olarak kendi vatandaşı olarak kabul etmemektedir. Bu halk vatansızdır.

s.141

BM'nin iyi niyet elçisi aktris Angelina Jolie, Türkiye'deki mülteci kamplarını ziyaretinin sonrasında bir basın açıklaması ile Türkiye'ye düşünceli ve vicdanlı politikası nedeniyle teşekkür etmiştir.

s.142

Avrupa'nın bazı ülkelerinde mültecilere yönelik insanlık dışı davranışlar, kadın, erkek, çocuk demeden onlara yönelik alınan sert önlemler, medeniyetin beşiği sayılan bu ülkeler açısından kafa karıştırıcıdır. Avrupa, insan halkları konusunda sınıfta kalmıştır.

s.144

Resimlerde Yunan ve Macar polislerinin mültecilere yönelik insan haklarına aykırı uygulamaları görülmektedir. Oysa mülteciler, zulüm altında olan mazlum bir topluluk olmaları nedeniyle insanca davranışı herkesten daha çok hak etmektedirler.

s.149

Myanmar'da 1962 darbesi ile gelen askeri rejim Müslüman halkın kimliğini tümüyle reddetmiştir. (yanda)

1982 yılında ise Müslümanlar, tam anlamıyla vatandaşlıktan uzaklaştırılmışlardır. (altta)

s.151

Vicdan sahibi her insanın üzerine düşen sorumluluk, mazlumların hakkını savunmak ve zulmü ortadan kaldırmaktır. Rohingyaların bugün dünyanın gözleri önünde maruz kaldıkları zulüm, tarihte benzerine az rastlanır bir insanlık ayıbıdır. Onları bu zulümden kurtarmak bizim sorumluluğumuzdadır.

s.154

Uluslararası Af Örgütü'nün, dünyayı Suriyelilere kucak açmaya çağıran *#OpenToSyria* etiketiyle yaptığı kampanya, insan hakları adına güzel bir girişimdir.

s.156

Türkiye, şu anda dünyada en fazla mülteci barındıran ülkedir ve bu konuda tümüyle kendi milli bütçesini kullanmaktadır. Mülteci kampları *New York Times*'ın deyimiyle "mükemmeldir". Tarih, Türkiye'nin verdiği bu vicdan dersini asla unutmayacaktır.

s.158

Suruç'taki mülteci kampı, Kobani'den gelen Kürt kardeşlerimizi ağırlamak için özel olarak dizayn edilmiş, her detayı düşünülmüş, benzersiz bir mülteci kampıdır.

s.162

Güzel ülke Suriye, şu anda bir harabe halindedir. Ülke, insanlarını kaybetmiş bir savaş alanına, milleti olmayan bir hayalet ülkeye dönüşmüştür. Bu harabeyi terk etmek zorunda kalan insanlara sahip çıkmak bizim sorumluluğumuzdur.

s.165

Hayalet ülke Suriye'de kalan halk, elektriği, suyu olmayan şehirlerde, yiyecek ekmek bulamadan, bombardımanların altında ve yıkıntıların arasında yaşamak zorundadır. Ülkede kalan çocuklar için eğitim durmuştur, her biri zor işlerde çalışmak zorundadır.

s.169

Dünyada fakir ve zorluk içindeki halklar ile zengin aristokrat kesimler arasında büyük bir dengesizlik hüküm sürmektedir. Bir kısım Avrupa halkı, sihirbazlık gösterilerine binlerce pound harcarken, bu harcamaları evsiz kalmış mülteciler için yapmayı reddetmektedirler.

s.170

Kimse savaşı hak etmiyor. Kimse, yabancı ülkelerin sokaklarında sahipsiz, evsiz ve kimsesiz kalmak istemez. O insanların da insan gibi yaşama hakları vardır. Savaş ortamında ellerinden alınan bu hakkı, vicdanlı insanlar olarak biz onlara vermeliyiz.

s.171

Fakir ülkelerde doğan insanlar, Avrupa gibi zengin kesimlerde yaşayan insanlarla kuşkusuz aynı haklara sahiptirler. Fakat insanların bencilliği, insan hakları kavramını ortadan kaldırmaktadır. Çağımızın en büyük sorunlarından biri budur.

s.173

Pek çok insan, mültecilerin yaşadığı dramı düşünmekten çekinmektedir. Oysa sadece bir an için kendilerini bu mazlumların yerine koyduklarında, yaşanan trajediyi daha iyi anlayacaklardır.

s.174

Kötülüğü en güzel olanla uzaklaştır; Biz, onların nitelendiregeldiklerini en iyi bileniz. (Mü'minun Suresi, 96)

s.178

İnsanlık, Yermük'te korkunç bir trajediye tanık oldu. Bu felaketin nasıl önüne geçilemediyse, Suriye'de pek çok bölgede devam eden benzer trajedilerin de halen önüne geçilemiyor.

s.181

Yermük'te iskelet haline gelmiş çocuklar, kadınlar ve yaşlıların görüntüleri gerçek anlamda içler acısıydı. Fakat her felakette olduğu gibi bunun da unutulması uzun sürmedi.

s.184

Yermük'teki halk, basının bölgeye ulaşması ile içinde bulundukları durumu pankartlarla dünyaya anlatmaya çalıştılar. BM yardımları bölgeye ulaşsa da halkın yaşadığı kabus henüz sona ermiş değil.

s.185

Yermük halkı haykırıyor:

"Su kesik, yemek yok, elektrik yok, etrafımız kontrol noktaları ile çevrelendi, günlük bombalanıyoruz. Bu adeta bir kuşatma.'"

"'BM, bizim var olmadığımızı söylüyor.' Abluka altındaki Yermük halkı."

"Biraz ekmeğe, şekere, süte ve una ihtiyacım var. Yermük kampı"

"Susuz geçen 16 gün. Yermük."

s.186

Yermük'teki durum için sadece "insanlık dışı" deyip geçmek yeterli değildir. Suriye bu felaketi sürekli olarak yaşamaktadır. Müslümanların birlik halinde bu trajediyi ortadan kaldıracak tedbirler alması şarttır.

Yermük'ü kurtarın

s.189

Belki Allah, sizlerle onlardan kendilerine karşı düşmanlık beslediklerinizarasında bir sevgi-bağı kılar. Allah, güç yetirendir. Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. (Mümtehine Suresi, 7)

s.193

Yıllardır insan haklarının öncülüğünü yapan Avrupa, uygulamada başarısız olmuştur. Bazı Avrupa ülkeleri belli sayıda mülteci alırken, bazılarında insanlık dışı görüntüler sergilenmiştir. Bir kısım Avrupalı politikacıların sert söylemleri, mültecilerin sınırlarda bekletilmesi, hatta mültecilerin insanların gözleri önünde karasularda ölüme terk edilmesi 21. yüzyılın şahit olduğu en içler acısı görüntülerdendir.

s.195

Kendisine sığınmak isteyen mültecilerin bir kısmına Almanya kapılarını açtı. Fakat bu defa mülteciler, Alman ırkçılarının tepkisiyle karşılaştılar. Mülteciler, sığındıkları ülkelerde de karşıt gösteriler nedeniyle rahat değiller.

Solda: Alman Sağcılar Birliği, Münih'te mülteciler aleyhine gösteri düzenliyorlar.

s.197

Kadınlar, çocuklar, hiçkimse için denizaşırı tutsaklığa yer yoktur.

Ortadoğu'da yerleşik hale gelen bağnazlık sorununun Avrupa tarafından bir tehdit olarak görüldüğü doğrudur. Fakat Avrupa bu sorunu, Ortadoğuluları ülkelerine kabul etmeyerek değil, onlara Kuran'dan doğru eğitimi vererek çözebilir. Öfke ve nefret politikası, bağnazlığı daha da güçlendirecek hatalı politikalardır.

s.198

Avrupa'da gitgide yaygınlaşan ırkçılık, asıl olarak Avrupa'nın demokrasisine vurmaktadır.

s.199

Irkçılığı Durdurun

s.200

Afganlar dünyadaki en büyük mülteci grubunu oluşturmaktadır. Yıllar içinde sürekli devam eden Afgan göçü, artık dünyanın unuttuğu sessiz bir dram halini almıştır. Ülkelerinden kaçan Afganlar uzun yıllardır iptidai kamplarda yaşamaktadırlar.

s.203

Savaş, çocukların asla görmemesi gereken görüntüleri sergilemiş, onları hiç olmamaları gereken ortamların içine sürüklemiştir. Küçük yaşta ailesini kaybeden, ülkesinden kaçan ve denizin soğuk sularında boğulma tehlikesiyle yüzleşen bu çocuklar güzel bir hayat yaşamayı hak etmektedirler.

s.204

İtalya'nın Lampedusa Adası açıklarında 2.100 göçmenin son anda boğulmaktan kurtarılması ile mülteci sorunu yeniden gündeme gelmişti. Fakat AB'nin baskıları, İtalya'nın uygulamaya geçirdiği Mare Nostrum adlı kurtarma misyonunun sonlanmasına neden oldu. Bu da beraberinde daha fazla ölüm getirdi.

s.207

Her yıl binlerce göçmen denizlerde boğulmakta, bir kısmı kaybolmakta, bir kısmı da boğulmaktan son anda kurtarılmaktadır. Televizyon ve gazetelerde rutin hale gelen bu haberler, bir süre sonra insanların ilgisini bile çekmemeye başlamıştır. Oysa denizlerdeki bu dram, kesintisiz olarak devam etmektedir.

s.213

Avrupa sınırlarında mültecilere yönelik insanlık dışı uygulamalar, vicdani körelmenin boyutlarını göstermektedir. Mültecilerin sıkıntılarını anlamayarak onların isteklerine öfkeyle, saldırıyla cevap vermek, asıl olarak Avrupa'yı Avrupa yapan değerleri zedelemektedir.

s.214

Dünyada 7 milyar insanı rahatça doyuracak miktarda yiyecek kaynağı zaten mevcuttur. Fakat bencillik ve vicdansızlık adaletin önüne geçmektedir. Dünyanın bir tarafında insanlar açlıktan ölürken diğer tarafında korkunç bir israfın yaşanması bunun göstergesidir.

s.221

AB'nin bir süre önce uygulamaya geçirdiği Triton misyonu, mültecileri kurtarmaktan çok AB sınırlarını korumayı hedefliyor.

s.222

İnsan hayatının değeri paha biçilmezdir. Vicdanlı her insan, mazlumları korumak ve kurtarmak için elinden gelenin en iyisini yapmak mecburiyetindedir.

s.226

Myanmar'dan sürekli mülteci akınına uğrayan Malezya ve Endonezya gibi Müslüman ülkeler, mülteci sorununu Myanmar'a ait bir sorun olarak değil, kendi dindaşlarının sorunu olarak ele alıp çözüm üretmelidirler. Elbette asıl olan tüm Müslümanların birlik olup kendi kardeşlerini koruma altına almasıdır.

s.228

Rohingya'da katliamı durdurun.

Rohingyaların hayatı önemlidir.

Mülteciler bir yük değil, Allah'ın misafiridir. Allah'ın misafiri ise bereketiyle gelir. Mazlumların hayatını kurtarmak vereceği vicdani tatminin yanı sıra, bereket ve mutluluk da getirecektir. Bu Allah'ın Adetullahıdır.

s.230

… Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

s.234

Mülteci sorunu, çeşitli ülkelerde yaşanan iç savaşların bir sonucudur. Asıl yapılması gereken, savaşı tetikleyen nefret ortamını ortadan kaldırmak, insanlar arasında sevgiyi hakim kılacak bir anlayışı geliştirebilmektir.

s.239

Hiç şüphesiz, benim velim Kitabı indiren Allah’tır ve O salihlerin koruyuculuğunu (veliliğini) yapıyor. (Araf Suresi, 196)

s.243

Türk tarihi, zor durumdaki mültecileri her koşulda ağırlayan şanlı bir tarihtir. 1. Dünya Savaşı'na kadar olan dönemde 2.5 milyon civarında Çerkez Anadolu'ya göç etmek zorunda kalmıştır. Polonyalı göçmenler Osmanlı topraklarına sığındığında ise, sığınmacıları geri isteyen Rusya'ya Abdülmecid'in cevabı şöyledir: "Tahtımı veririm. Fakat devletime sığınanları asla geri vermem".

s.245

Tarihte olduğu gibi şimdi de Türk milleti kapılarını, gönlünü ve imkanlarını sığınmacılara açmış durumdadır. Türkiye'nin bu üstün tavrı, dünyaya büyük bir ders vermiştir ve hiçbir zaman unutulmayacaktır.

s.248

Yanlarına aldıkları az miktarda eşya ile evlerini ve yurtlarını terk eden mülteciler, Türkiye sınırında sevgiyle karşılanmışlardır.

s.250

Türkiye sınırından giriş yapan mülteciler.

s.251

Yeryüzünde zayıf ve muhtaç konumda bırakılmış bu insanları koruyup kollamak, özellikle kadınların ve çocukların mağdur olmasını engellemek ve onları mutlu etmek paha biçilmez değerdedir.

s.252

Allah’ın o (fethedilen) şehir halkından Resulü’ne verdiği fey, Allah’a, Resul’e, (ve Resul’e) yakın akrabalığı olanlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışlara aittir. Öyle ki (bu mallar ve servet) sizden zengin olanlar arasında dönüp-dolaşan bir devlet olmasın... (Haşr Suresi, 7)

s.256

Çocuklar savaşı ve zulmü hak etmiyorlar. Çocuğun hakkı ağlamak değil gülmektir. Masum çocukların ağlatılmaları hatta öldürülmeleri vicdanları derinden yaralamaktadır.

s.259

Suriye'de kanayan yara pek çok insanı ilgilendirmiyor bile. Oyun oynamaları gerekirken çocukların suda boğulmaları bazen bazıları tarafından birkaç kınayıcı mesaj ile geçiştiriliyor, sonra pek çokları tarafından unutuluyor.

s.260

Artık Allah, onları böyle bir günün şerrinden korumuş ve onlara parıltılı bir aydınlık ve bir sevinç vermiştir. (İnsan Suresi, 11)

s.265

Ortadoğu'nun güzel ülkelerinden Suriye 5 yıl içinde, sokaklarında tankların cirit attığı bir savaş alanına dönüştü. Geçmişte yaşanan Ruanda veya Bosna katliamlarını hatırlarken başı öne eğilenler acaba gelecekte Suriye için de "bunu engelleyebilirdik" deyip pişman olacaklar mı?

s.266

Güçlü devletlerin reelpolitik hesaplara gömülüp vicdan muhasebelerini büyük ölçüde kaybettikleri şu dönemde, bu yaşanan insanlık ayıbına karşı aklı selim insanların bir araya gelip ses getireceği bir güç oluşturmak ve mültecilerin sahipsiz olmadığını göstermek gerekiyor.

Mültecilerin başka bir seçeneği yok. Ama sizin var.

s.272

Siz sınırı açmazsanız ne yiyeceğimiz ne de suyumuz var.

s.273

Avrupa'nın bazı bölgelerinde mülteciler, tazyikli sular, göz yaşartıcı gazlarla geri püskürtülmeye çalışılmakta, kimi zaman darba maruz kalmaktadır. Güzel Avrupa, sadece zenginleşmeye odaklanmış bir elit birliği değil, insanlığı önde tutan bir medeniyet birliği olmalıdır.

s.274

Ve onların mallarında belirli bir hak vardır: Yoksul ve yoksun olan(lar) için. (Mearic Suresi, 24-25)

s.278

Hadi mültecileri en iyi şekilde karşılayalım.

s.279

Tek dünya, tek aile

Mülteciler hoşgeldiniz.

Kimse yasadışı değildir.

s.280

Göçmen kavramından farklı olarak, savaştan ve zulümden kaçan ve kendi ülkelerine dönemeyecek durumda olanlara mülteci adı veriliyor. 1951'de yapılan anlaşma gereğince bu kişiler, uluslararası statüde korunmak zorundalar ve kesinlikle ülkelerine geri gönderilemezler.

s.285

İçinde yaşadığımız kabus ortamında kimsenin bir gün mülteci olmayacağının garantisi yok. Dünya, mülteci konumuna gelmiş insanların durumunu iyi anlamalıdır.

s.286

Ve de ki: "Rabbim, bağışla ve merhamet et, Sen merhamet edenlerin en hayırlısısın." (Mü'minun Suresi, 118)

s.291

Libya, bugün, dış destekli bir iç savaşın kabusunu yaşamaktadır. Ülkesinde kendisini güven içinde göremeyenler kendi yurtlarından ayrılmak zorunda kalmışlardır.

s.293

Bingazi, yaşanan iç savaşın etkisiyle savaş alanına dönüşmüş durumdadır. Ülkede yaygınlaşan sevgisizlik ve öfkeyi yok edecek bir çalışma yapılması gerekmektedir. Bu da ancak insanların savaş mantığını bırakıp sevgi mantığına geçmeleri ile mümkün olacaktır.

s.297

Aylan bebeğin Bodrum sahillerinde karaya vurmuş cansız bedeni, bütün dünyayı çalkalamış ve vicdani muhasebe yapmaya zorlamıştı. Fakat her trajedide olduğu gibi bunun da etkisi kısa sürdü.

s.299

Mülteci ve İslam karşıtlığı, şu an Avrupa'da gitgide gelişen çok büyük bir virüstür. Bu karşıtlık zihniyeti, bazı Avrupalıları ırkçılığa süreklemekte ve Avrupa'nın asıl olarak kendine zarar vermektedir.

Evinize dönün

s.302

Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgörsünler. Allah'ın sizi bağışlamasını sevmez misiniz? Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. (Nur Suresi, 22)

s.306

Macaristan sınırına çekilen jiletli teller, Avrupa sınırlarına inşa edilen duvarlar mülteci sorununun çözümü değildir. Şiddete yönelik her eylem, daha fazla öfkeyle karşılık bulur. Öfkeli toplumlar, daha fazla savaş ve daha büyük mülteci akınları demektir.

s.308

Bize yardım edin

s.309

Avrupa, senin insanlığın yok olmuş.

Duvar örmek, mültecileri sınırın diğer tarafında tutmak, gözlerimizin önündeki bu sefaleti ortadan kaldırmamaktadır. Sınırın diğer tarafında, Avrupalılar görse de görmese de mülteci kabusu devam etmektedir.

s.310

Tehlikelerin üstesinden gelmek için duvarlar örmek tarih boyunca başvurulan ilkel yöntemlerden biridir. Bu duvarlar sadece öfke ve zulüm getirmiş, bu duvarlarla sorunlar daima daha fazla büyümüştür.

s.311

Berlin Duvarı

s.316

Petra Laszlo isimli bir kameraman, Macaristan sınırında önce küçük bir kız çocuğunu sonra da 7 yaşındaki oğlu Zaid ile birlikte sınırı geçmeye çalışan Mohsen isimli Suriyeli'yi çelme takarak düşürmüş ve bunlar basına yansımıştır.

Petra Laszlo'nun tekmelediği küçük mülteci kız çocuğu.

Laszlo'nun dünya kamuoyuna yansıyan bu görüntüleri, tüm Avrupa toplumunu temsil etmese de, bazı kesimlerde insanların ne kadar körelmiş olduğunun önemli bir kanıtıdır.

s.317

Macar polisi tarafından göz yaşartıcı gaz ile uzaklaştırılmaya çalışılan mülteciler. Yanda, gazdan etkilenmiş bir mülteci kız çocuğu.

s.319

Macaristan sınırında mültecilerin vahşi yöntemlerle durdurulmaya çalışılması uzun süre belleklerde kalacak gibi görünüyor. Oysa bu insanlar terörist değil, vahşetten kaçan zavallılar.

s.320

Canını, namusunu, evladını kurtarmak için yollara düşmüş, geride varını yoğunu bırakmış bu insanlar, sahip oldukları bir lokma ekmeği bile paylaşmaya hazır mazlum insanlardır. Hiçbiri, bu insanlık dışı muameleyi hak etmemektedirler.

s.324

Rohingya Müslümanlarının yıllardır süren dramı halen devam ediyor. Myanmar kıyılarından ayrılan, Rohingya Müslümanlarını taşıyan teknelerden pek azı civardaki ülkelerin kıyılarına ulaşabiliyor.

s.326

Öyleyse yakınlara hakkını ver, yoksula da, yolcuya da. Allah'ın yüzünü (rızasını) isteyenler için bu daha hayırlıdır ve felaha erenler onlardır. (Rum Suresi, 38)

s.331

Solda, ABD Ferguson'da polisin siyahi kesime; sol atta, Çin polisinin Doğu Türkistan halkına; sağda, darbe sonrası Mısır polisinin kendi halkına yönelik baskıcı tutumları görülüyor. Bunlar, İnsan Hakları İzleme Örgütü'nün (HRW) işkence ve savaş suçları raporunda başı çeken örneklerden.

s.333

İnsan hakları ihlalleri örneklerine bugün dünyanın çok büyük bir kesiminde rastlamak mümkündür. Bu feci manzara, sevgi ve merhametin yerine haksızlık ve vicdansızlığı tercih eden insanlık adına tedirgin edicidir.

s.335

Günümüzde yaşanan insan hakları ihlallerine cılız kınamalar neredeyse hiçbir etki etmiyor. Bu ihlallere son vermek için, insanların hayat damarı olan sevgiyi tekrar kalplerinde inşa etmek gerekiyor.

s.339

Avrupa'nın taahütlerine göre mülteciler güvenli alanlarda tutulmalı, yaşam hakları garantilenmeli ve gereken yardımlar yapılmalıdır. Söz konusu anlaşmaya göre bu güvenli bölge Türkiye'dir. Dolayısıyla Avrupa, eğer kendi sınırları içine mültecileri almamakta kararlıysa, şu durumda mülteciler için gereken yardımı Türkiye'ye sağlamalıdır.

s.341

Yaşanan mülteci akını, verdiği pek çok dersin yanında Avrupa'ya, AB'nin Türkiye'ye ihtiyacı olduğunu göstermiştir. Türkiye'ye verdiği ders ise şudur: Eğer Türkiye AB'nin bir parçası olacaksa, özgürlük, demokrasi gibi değerleri daima önde tutmalıdır.

s.343

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. (İnsan Suresi, 8)

s.346

Paris saldırılarının ardından bütün mültecileri terörist olarak görme mantığı, Avrupa'da korkunç düzeyde bir yabancı karşıtlığını ve ırkçılığı körüklemiş durumdadır.

s.349

Batılı devletler, vicdani sorumluluk ve insanlık adına büyük bir sınavdan geçiyor. Şimdiye kadar mültecilere yönelik her öfkeli tavır, Avrupa medeniyetinin kendisini vurdu. Avrupa, umarız kısa bir zaman içinde çözümün, öfke ya da jiletli teller olmadığını görebilir.

s.352

Müslümanlar, aralarındaki suni ihtilafları bir kenara bırakıp bir araya gelseler, dünyada zulüm kalmayacaktır. O zaman zorluk anlarında Batılı ülkelerin imkanlarına ihtiyaç olmayacak, Müslümanlar beraber hem maddi hem manevi anlamda dünyanın en büyük gücünü oluşturacaklardır.

s.362

Suriye'de bombalardan kaçan mazlum halk sürekli sığınacak yer arayışındadır. Türkiye, insanlık görevini elbette sonuna kadar yerine getirecektir. Fakat uluslararası toplum da bu acil duruma kayıtsız kalmamalıdır.

s.365

Zaman, pazarlık zamanı değil, insanlık zamanıdır. Avrupa medeniyeti, fedakarlıkta öncü olmalı, tüm dünyaya yardımsever yüzünü göstermelidir.

s.374

Fransız biyolog Louis Pasteur

s.375

En son evrimci kaynakların da kabul ettiği gibi, hayatın kökeni, hala evrim teorisi için son derece büyük bir açmazdır.

s.377

Evrim teorisini geçersiz kılan gerçeklerden bir tanesi, canlılığın inanılmaz derecedeki kompleks yapısıdır. Canlı hücrelerinin çekirdeğinde yer alan DNA molekülü, bunun bir örneğidir. DNA, dört ayrı molekülün farklı diziliminden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. Bu bilgi bankasında canlıyla ilgili bütün fiziksel özelliklerin şifreleri yer alır. İnsan DNA'sı kağıda döküldüğünde, ortaya yaklaşık 900 ciltlik bir ansiklopedi çıkacağı hesaplanmaktadır. Elbette böylesine olağanüstü bir bilgi, tesadüf kavramını kesin biçimde geçersiz kılmaktadır.

s.379

Lamarck zürafaların ceylan benzeri hayvanlardan türedikleri gibi bilim dışı bir görüşe inanıyordu. Onun yanılgılarına göre otlara uzanmaya çalışan bu canlıların zaman içinde boyunları uzamış ve zürafalara dönüşüvermişlerdi. Bu mantık dışı iddiaya göre canlılar yaşamları sırasında kazandıkları özellikleri sonraki nesle aktarıyorlar, böylece evrimleşiyorlardı. Evrimciler bu masalsı anlatımı aşağıdakine benzer hayali şemalarla destekleyerek ayakta tutmaya çalışmışlardır. 100 yıl öncesinin batıl inançları olarak nitelendirilebilecek bu iddianın genetik biliminin gelişmesiyle birlikte hiçbir dayanağı kalmamıştır. Mendel'in 1865 yılında keşfettiği kalıtım kanunları, yaşam sırasında kazanılan özelliklerin sonraki nesillere aktarılmasının mümkün olmadığını ispatlamıştır. Böylece Lamarck'ın zürafa masalı da tarihe karışmıştır.

s.380

Evrimciler yüzyılın başından beri sinekleri mutasyona uğratarak, faydalı mutasyon örneği oluşturmaya çalıştılar. Ancak on yıllarca süren bu çabaların sonucunda elde edilen tek sonuç, sakat, hastalıklı ve kusurlu sinekler oldu. En solda, normal bir meyve sineğinin kafası ve sağda mutasyona uğramış diğer bir meyve sineği.

bacak

anten

gözler

ağız

s.383

Kretase dönemine ait bu timsah fosili 65 milyon yıllıktır. Günümüzde yaşayan timsahlardan hiçbir farkı yoktur.

İtalya'da çıkarılmış bu Mene balığı fosili 54 - 37 milyon yıllıktır.

Bu 50 milyon yıllık çınar yaprağı fosili ABD çıkarılmıştır. 50 milyon yıldır çınar yaprakları hiç değişmemiş, evrim geçirmemiştir.

s.387

Evrimciler, fosiller üzerinde yaptıkları yorumları genelde ideolojik beklentileri doğrultusunda yaparlar. Bu nedenle vardıkları sonuçlar çoğunlukla güvenilir değildir.

s.388

SAHTE

s.389

Evrim yanlısı gazete ve dergilerde çıkan haberlerde yukarıdakine benzer hayali "ilkel" insan resimleri sıklıkla kullanılır. Bu hayali resimlere dayanarak oluşturulan haberlerdeki tek kaynak, yazan kişinin hayal gücüdür. Ancak evrim bilim karşısında o kadar çok yenilgi almıştır ki artık bilimsel dergilerde evrimle ilgili haberlere daha az rastlanmaktadır.

s.393

Gözü ve kulağı, kamera ve ses kayıt cihazları ile kıyasladığımızda bu organlarımızın söz konusu teknoloji ürünlerinden çok daha kompleks, çok daha başarılı, çok daha kusursuz yapılara sahip olduklarını görürüz.

s.396

Bir cisimden gelen uyarılar elektrik sinyaline dönüşerek beyinde bir etki oluştururlar. Görüyorum derken, aslında zihnimizdeki elektrik sinyallerinin etkisini seyrederiz. Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyredersiniz.

s.399

Geçmiş zamanlarda timsaha tapan insanların inanışları ne derece garip ve akıl almazsa günümüzde Darwinistlerin inanışları da aynı derecede akıl almazdır. Darwinistler tesadüfleri ve cansız şuursuz atomları cahilce adeta yaratıcı güç olarak kabul ederler hatta bu batıl inanca bir dine bağlanır gibi bağlanırlar.

ARKA KAPAK

Dünya, tarihinde hiç görmediği kadar büyük felaketlerle ve büyük bir mülteci akını ile karşı karşıya. Her geçen gün daha fazla insan, harabe haline gelmiş ülkelerini terk etmek ve başka ülkelere sığınmak zorunda kalıyor. Zorluklar içinde yapılan bu yolculuklar geride paramparça olmuş aileler, sahile vurmuş küçük bedenler ve insanlık adına büyük trajediler bıraktı. Yaşanan dramlara seyirci kalmayanlar olsa da, insanlık, mülteciler konusunda büyük ölçüde sınıfta kalmış durumda.

Bu dram, etkisi gitgide artarak devam ediyor. Evini, ailesini, işini, ülkesini, hayatını terk ederek bir meçhule doğru yol almanın ne demek olduğunu düşünmek istemeyenler ise, aynı kayıtsızlığı göstermeye devam ediyorlar. Vicdan sahibi olanların artık her zamankinden daha fazla sorumluluğu var. Mülteci meselesinin geldiği boyutları dünyaya göstermek, bu konuda çözüm yolları önermek ve bunun bir insanlık meselesi olduğunu hatırlatmak şimdi her zamankinden daha önemli.

Okuduğunuz bu kitap, 2013 yılından itibaren Sayın Adnan Oktar'ın mültecilerle ilgili yurt dışındaki gazetelerde yayınlanmış makalelerinden bazılarını içermektedir. Bu konuda dünyanın en itibarlı gazetelerinde konuyu gündeme getirmiş ve çözüm önerileri sunmuş olan yazar, sorun tümüyle çözülene ve gereken önlemler alınana kadar, bu konudaki gerçekleri deşifre etmeye ve nitelikli ve gerçekçi çözümler önermeye devam edecektir.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 76 ayrı dile çevrilen 300'den fazla eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır**.**